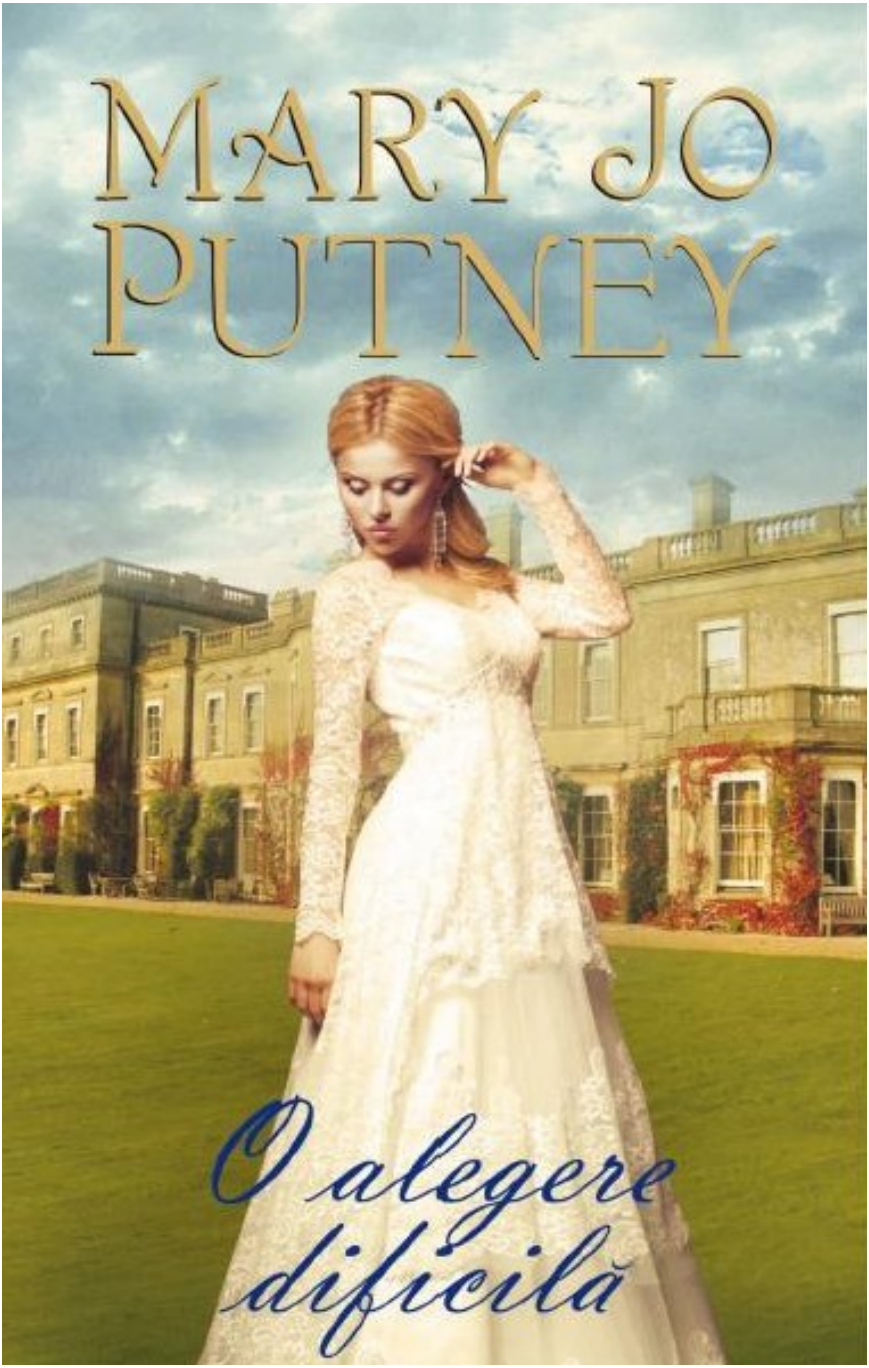
MARY JO
PUTNEY
O alegere
dificilă

MARY JO PUTNEY
O ALEGERE DIFICILĂ

***The Diabolical baron* by Mary Jo Putney**

Traducere din limba engleză: Oana Cristina Butta

Dedicat lui Eileen Nauman, pentru ajutorul
pe care mi la oferit cu atâta generozitate
şi peştişorului meu John, pentru căldură şi sprijin

Capitolul 1

— Lord Radford, anunţă valetul cu o voce a cărei perfecţiune distantă se potrivea întru totul salonului elegant în care lordul tocmai intra.

Jason Kincaid, baron de Radford, ar fi putut fi caracterizat şi prin cuvintele „perfecţiune distantă”. Înfăţişarea lui se apropia pe cât e omeneşte posibil de acest statut. Era înalt, lat în umeri şi purta un costum croit impecabil. Întreaga lui înfăţişare, de la cizmele care străluceau ca oglinda la părul brunet, aranjat cu stil, era a unui bărbat modern şi stilat

Un privitor atent ar fi observat şi muşchii atletici care se conturau sub materialul subţire, albastru. Detaşarea se vedea şi-n ochii lui cinici şi întunecaţi. Deşi cândva fusese pasional, temperamentul lui fusese schimbat de nenumăraţii oameni care căutaseră să se folosească de averea şi de influenţa lui. Foarte puţini fuseseră interesaţi de „Jason”, nu de „Lord Radford.”

Chipul lui impasibil ascundea de data aceasta o oarecare nelinişte. Honoria, văduva Lady Edgeware, îi intimida pe ceilalţi încă din timpul domniei regelui George al II-lea, aşa că neliniştea lui nu era ceva surprinzător. Jason bănuia deja motivul care stătea în spatele chemării atât de imperative a mătuşii lui. Probabil că toanele ei nu se schimbaseră prea mult în ultimele trei zile în care o lăsase să-l aştepte.

Lui Lady Edgeware nu-i prea plăceau politeţurile. Îşi fixă ţinta cu ochii ei negri şi atacă atât de direct, că până şi Napoleon ar fi fost invidios:

— Săptămâna trecută a fost ziua ta de naştere, Radford.

— Într-adevăr, mătuşă Honoria. E luna aprilie, aşa că nu mă surprinde să aflu asta. Cred că toate zilele mele de naştere de până acum au fost în aprilie.

— N-o să-ţi tolerez neobrăzarea! Din câte am calculat, ai treizeci şi cinci de ani. Cum plănuieşti să-ţi asiguri succesiunea?

Lord Radford zâmbi trist în sinea lui. Căsătoria dintre onorabila Honoria Kinkaid şi Lord Edgeware de acum cincizeci şi ceva de ani nu o făcuse să-şi renege loialitatea faţă de familia Kinkaid.

Dimpotrivă, toate rudele ei susţineau că Honoriei îi făcea plăcere să-şi terorizeze cele două familii. Având în vedere cât de important era pentru ea titlul de Radford, nu era surprinzător decât faptul că aşteptase atât de mult până să-l abordeze.

Lord Radford ar fi fost surprins să afle că el era singurul membru al celor două familii în viaţa căruia Honoria ezita să se amestece. Alte rude ar fi înţeles motivul: se spunea că Lord Radford şi Lady Edgeware semănau ca două picături de apă, de la toanele care nu cedau la nimic, până la ochii negri, sardonici, şi ridurile fine de la colţurile gurii, care le stricau perfecţiunea feţei.

— N-o să rămânem fără membri în familia Kinkaid prea curând, mătuşă dragă. Vărul Oliver are deja doi sau trei posibili moştenitori, nu-i aşa?

— La naiba, duhnesc a magazine de la o poştă! scuipă Lady Edgeware.

Nu vedea cu ochi buni familia nepotului ei Oliver, care se făcea vinovat de a se fi însurat cu o domnişoară al cărei bunic îşi făcuse averea din comerţ. Nu conta că Oliver şi familia lui în continuă creştere păreau mult mai fericiţi decât toate celelalte rude la un loc.

— Desigur, nu tu eşti întâiul născut, dar fratele tău Robert a murit acum mai bine de cinci ani. Îţi cunoşti deja îndatoririle faţă de familie, dar până acum n-am auzit să te fi interesat vreo domnişoară potrivită. Poţi să ai câte amante măritate vrei, dar a venit vremea să-ţi găseşti o soţie care să-ţi nască un moştenitor.

— Eşti atât de directă, mătuşă Honoria! Mai că-mi

pare rău să te anunţ că şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, mormăi Jason.

— Chiar aşa? Despre cine e vorba? întrebă Honoria.

— Nu m-am gândit încă la cineva anume, răspunse indiferent Jason, dar nu cred că o să-mi fie greu să-mi găsesc o soţie potrivită. Avem unul dintre cele mai vechi titluri nobiliare din Anglia. Şi, mai important, se ştie că proprietăţile familiei Radford sunt întinse şi prospere.

— Nu pot nega că datorită ţie profiturile noastre au crescut, spuse văduva fără tragere de inimă.

Era pentru prima dată când Lord Radford o auzea spunând că nu putea nega ceva.

— Dar n-o să înţeleg niciodată, continuă ea nervoasă, de ce ai aruncat atâţia bani ca să faci şcoli pentru copiii servitorilor şi să le reconstruieşti cocioabele.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că am făcut-o din spirit creştinesc? întrebă lordul.

Lady Honoria pufni. Presupunând că acesta era răspunsul ei, lordul continuă:

— Banii pe care i-am „aruncat” sunt, de fapt, motivul pentru care profiturile noastre au avut o asemenea creştere. Servitorii sunt mult mai productivi în ferme când sunt puţin mai educaţi şi când nu suferă de reumatism pentru că stau în umezeală. Tatăl meu n-a investit prea mult în Wildehaven, iar celelalte proprietăţi erau în ultimul hal. Dragul meu frate nici măcar nu ştia numele vătafului. O proprietate nu poate să prospere fără să ai grijă de ea. Doar un netot ar fi în stare să-şi omoare gâscă cu ouă de aur.

Lady Edgeware scoase un hohot cinic de râs.

— E plin de asemenea specimene, din câte mi se spune. Am înţeles că intenţionezi să obţii nişte pământuri de la unul dintre vecinii tăi.

— Mereu mă uimeşti cu sursele tale de informaţii. Distinsul meu vecin, contele de Wargrave, a reuşit să-şi îndepărteze toate rudele şi toţi prietenii înainte să moară

anul trecut. Avocaţii încearcă să găsească un moştenitor. Dacă nu a mai rămas nimeni pe linie directă, atunci nepotul lui Wargrave, risipitorul Reggie Davenport, va moşteni totul. Cred că s-ar bucura să vândă o proprietate care i-a picat din senin ca să-şi finanţeze extravaganţele. Pământurile lui Wargrave ar fi o adăugire frumoasă proprietăţii de la Wildehaven.

— Nu mă mir că moşul Wargrave nu mai ştia nimic de băiatul lui cel mic, spuse maliţios Lady Edgeware.

— Mă şochează ce limbaj foloseşti, dragă mătuşă. Ca să fim cinstiţi cu Wargrave, e logic să fi presupus că unul dintre fraţii mai mari avea să-i moştenească averea. Dacă ţin bine minte, băiatul cel mic a părăsit ţara acum câţiva ani, din cauza unui scandal.

— A fugit cu sora mai mică a lui Rankin. Era logodită cu un pervers bătrân şi bogat, aşa că Julius s-a gândit să o salveze. N-am mai auzit nimic de ei după ce au dispărut, dar presupun că au ajuns săraci lipiţi undeva pe continent. Fără îndoială ea şi-a regretat, într-un final, escapada. Sărăcia e un preţ prea mare pentru iubire. Dacă Julius mai e în viaţă, el e cel de-al şaselea conte de Wargrave acum. Sau poate fiul lui, dacă a avut vreunul şi avocaţii sunt în stare să-l găsească, spuse gânditoare Lady Edgeware.

— Dacă există vreun „el” pe care să-l găsească, spuse sec Radford.

— Haide să revenim la discuţia noastră. Pot să presupun că îţi vom vedea logodnica înainte ca sezonul să se încheie? întrebă mătuşa lui.

— Da, poţi presupune.

— În regulă, ştii ce se cuvine pentru numele pe care îl porţi. Anunţă-mă când ai ales-o, ca să pot organiza un dineu la care să o prezint noii ei familii.

— Tu vei fi una dintre primele persoane care va afla, dragă mătuşă. Nu mai trebuie decât să o aleg pe domnişoara cea norocoasă şi apoi să-mi anunţ intenţiile.

*

Era o atmosferă cu totul diferită în seara în care se reluă discuţia despre căsnicia lui Lord Radford. El şi tovarăşul lui de petrecere, onorabilul George Fitzwilliam, trăgeau de multă vreme de paharele lor de vin de Porto. Nu se îmbătaseră neapărat, dar trecuseră deja de punctul în care logica şi judecata lor ar fi operat în condiţii normale. Ca să fim cinstiţi, erau pe punctul de a face ceva scandalos.

— Ce culoare frumoasă are vinul ăsta, George, spuse Radford, ridicând paharul în lumina lumânării. Mă bucur că am făcut rost de câteva lăzi. Apropo, cred că o să mă însor.

Prietenul lui clipi.

— Poate am băut destul. Mi se pare că ai spus că vrei să te însori. Dacă am început să aud voci, e timpul să las vinul deoparte. Altfel o să mă doară groaznic capul mâine-dimineaţă, spuse el solemn ca o bufniţă.

Cei doi prieteni nu semănau prea mult unul cu celălalt. Lord Radford se îmbrăca simplu, în stil corintian, iar hainele îi scoteau în evidenţă trupul atletic.

Onorabilul George Fitzwilliam era mai scund, blond şi slăbuţ. Arăta mult mai tânăr decât Radford, deşi între ei nu erau decât trei ani diferenţă. Unii spuneau despre el că e efeminat şi un pierde-vară, dar astfel de acuzaţii erau nedrepte şi n-ar fi făcut decât să-l supere, chiar dacă se preocupa uneori de ultimul răcnet al modei şi chiar îşi crea propriile haine uneori, ca să nu mai vorbim despre sacourile scandaloase pe care le purta din când în când.

Cu toate acestea, George evita extravaganţele precum bluzele cu umerii exagerat de mari, pantalonii de culoarea liliacului sau cravatele atât de înalte, că nu-ţi mai puteai întoarce capul. Era fermecător şi avea maniere impecabile, aşa că gazdele îl primeau întotdeauna cu braţele deschise. Spre bucuria lor, George dansa cu orice doamnă sau domnişoară, chiar şi cu cele urâţele, şi nu-şi pierdea niciodată buna dispoziţie.

— M-ai auzit bine, George. Mătuşa Honoria mi-a atras atenţia că a venit timpul să mă însor, aşa că asta voi face.

— Splendid! Cine e minunata domnişoară care a fost de acord să-ţi devină soţie?

— Deocamdată nu-i niciuna. De-asta voiam să stau de vorbă cu tine. Eşti mult mai *au courant* cu înalta societate decât mine. Ce domnişoare sunt disponibile în acest sezon?

George respiră precipitat.

— Ai de gând să alegi una pur şi simplu? Ca pe un cal la Tattersall?

— George, nu eşti corect! Alesul cailor e o treabă la care mă gândesc foarte serios.

— Dar… dar cum rămâne cu iubirea?

Onorabilul George era un fel de somitate în domeniu, din moment ce se îndrăgostea de cel puţin şase ori pe an. Deşi sentimentele lui nu erau foarte longevive, erau, fără îndoială, sincere atâta timp cât durau. Avea să se căsătorească, foarte probabil, când avea să întâlnească o doamnă pe care să o poată iubi mai mult de un an.

— Ah, dragostea e o iluzie pentru tineri şi nesăbuiţi, o iluzie pe care doamnele scriitoare o întreţin de dragul lor. Câte cupluri ştii care să fi rămas „îndrăgostite” de-a lungul timpului?

— Ei bine… familia Groveland. Adică nu, el are iarăşi amante printre dansatoarele de la operă. Lord şi Lady Wilberton… nu, am auzit că s-au certat la un bal luna trecută şi nu-şi mai vorbesc de-atunci. Şi… ei bine, părinţii mei ţin unul la celălalt. Vezi?

— Din contră, nu faci decât să-mi confirmi ideea. Căsnicia părinţilor tăi a fost una aranjată, nu-i aşa? E un sistem care s-a demodat, dar care avea totuşi meritele lui. O analiză raţională a arborelui genealogic, a averii şi a poziţiei sociale e cea mai bună fundaţie pentru o uniune plină de succes.

— Mă îndoiesc tare mult, spuse George. Şi, chiar dacă nu crezi în iubire, domnişoarele cred.

Jason făcu o grimasă cinică.

— Sunt sigură că orice domnişoară se va îndrăgosti de titlul şi de averea mea, chiar dacă nu mă place pe mine personal. De ani de zile mă apăr de mame care vor să mă însoare cu fiicele lor şi de tinere debutante ambiţioase. Acum, că sunt gata să amenajez o cameră a copilului, crede-mă, am de unde alege.

— N-a existat niciodată până acum cineva cu care să vrei să te căsătoreşti? întrebă George uimit.

— Ei bine… odată, când eram foarte tânăr, spuse Lord Radford, iar privirea i se îmblânzi. Răsuci încet vinul în paharul de cristal, privind înapoi spre trecut. Tocmai venisem înapoi de la Cambridge şi vânam prin comitat când am întâlnit-o. Cred că era cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Călărea ca Diana, avea părul ca focul şi o siluetă pe care aş fi vrut s-o înfăşor în bijuterii tot restul vieţii. Părea să fie dragoste la prima vedere, dar, când am cerut-o în căsătorie şi i-am oferit averea mea nemăsurată şi titlul meu nobiliar, mi le-a aruncat înapoi în faţă.

George văzuse femei care se topeau după prietenul lui ani de zile. O respingere atât de vehementă îi era greu de închipuit.

— Tu ai cerut-o în căsătorie şi te-a refuzat? Era îndrăgostită de altcineva?

— Părea să-mi împărtăşească sentimentele.

Radford se întrerupse, simţind cum durerea pe care o îngropase ai atâta vreme în urmă ieşea din nou la suprafaţă. Un gentleman nu putea discuta despre lucrurile întâmplate între el şi o doamnă născută într-o familie la fel de nobilă, dar nu avea să uite niciodată acele săruturi furate într-o grădină, în acea noapte magică. Atât de dulce, atât de pasională… Erau senzaţii pe care le căutase apoi de multe ori, dar nu le regăsise niciodată. În cele din urmă, se oprise să le mai caute.

Se scutură, alungând amintirea.

— Aş fi crezut că avea să se bucure de uniunea

noastră. Se născuse într-o familie înstărită, dar tatăl ei îşi pierduse toată averea la cărţi, şi familia ei trăia în condiţii destul de modeste. Trebuia să-şi facă debutul în sezonul următor, dar mă îndoiesc că familia ei şi-ar fi putut permite să o prezinte cu stil. E greu să pui mâna pe un duce când eşti îmbrăcată în zdrenţe.

— Crezi că te-ar fi acceptat dacă tu ai fi fost Lord Radford, nu un fiu mai tânăr?

Simţindu-se obligat să fie sincer, Jason răspunse:

— De fapt, nu cred că voia un titlu nobiliar. Nici nu sunt sigur că ştia că tatăl meu era Lord Radford. Totul s-a întâmplat foarte repede. Mai târziu, ea s-a căsătorit cu un ofiţer şi a dispărut din înalta societate. Fără îndoială, a ajuns grasă şi pistruiată.

— Asta demonstrează că nu toate femeile se grăbesc să pună mâna pe averi şi pe titluri.

— Dar mai demonstrează şi că femeile sunt imposibil de înţeles. Cel puţin cele mercantile sunt uşor de înţeles. Ele sunt marea majoritate, aşa că nu cred să-mi fie greu să o aleg pe viitoarea Lady Radford. Revenind la întrebarea mea de mai înainte, ce domnişoare sunt disponibile sezonul acesta? Eşti mult mai la curent cu domnişoarele eligibile decât mine. Alege-mi-o pe viitoarea doamnă Radford!

George se încruntă.

— Chiar crezi că orice fată pe care o ceri în căsătorie o să accepte?

— Într-un cuvânt, da. Sau, ca să fiu mai precis, o să-mi accepte averea şi titlul.

Prietenul lui zâmbi jucăuş.

— Vrei să-ţi pariezi caii de la trăsură pe asta?

Radford analiză propunerea.

— Depinde. Pe ce pariezi şi în ce condiţii?

— Ce-ai zice să pariez un sezon de pescuit pe proprietatea unchiului meu din Scoţia? Nu permite decât doisprezece oaspeţi pe an, şi sunt sigur că ar fi dispus să te accepte în locul meu.

George făcu propunerea simţindu-se puţin vinovat. Nu-i plăcea în mod deosebit să pescuiască, dar Jason făcuse o pasiune pentru orice fel de sport, aşa că apele incomparabile de la Craigmore erau un premiu la care să râvnească. Iar dacă Jason pierdea pariul, onorabilul George urma să se bucure de mare succes pe promenadele din parc.

— Spune-mi ce cauţi la o soţie, continuă el, şi o să-ţi scriu numele tuturor domnişoarelor care se potrivesc criteriilor tale. Apoi vom pune numele într-un vas şi poţi extrage unul. Trebuie să te căsătoreşti cu domnişoara pe care o alegi în şase luni, ca să câştigi pariul.

— S-a făcut! „E un mod la fel de bun ca oricare altul de a-mi alege soţia”, se gândi Radford. Trebuie să fie de viţă nobilă, desigur, şi să nu fie nebună sau cu vreo problemă de sănătate. Iar familia ei nu trebuie să aibă reputaţia pătată de vreun comportament scandalos.

— Tocmai ai eliminat jumătate din înalta societate, chicoti George. Dar sunt nişte cerinţe rezonabile până acum. Ce altceva?

— Trebuie să arate rezonabil de bine – nu vreau să fie cine ştie ce acriturâ, fiindcă va trebui să o privesc la lumina zilei din când în când. Dar nu vreau nici vreo frumuseţe răsfăţată şi înfumurată care s-a obişnuit să i se cânte ode sprâncenelor ei şi să-i cadă bărbaţii la picioare.

— Deci fără frumuseţi. Mai e ceva la care ţii neapărat? Gândeşte-te cu grijă, îl avertiză George. Îţi alegi o însoţitoare pe viaţă, Jason.

Radford ridică din umeri.

— Orice domnişoară bine-crescută şi docilă care arată cât de cât bine îmi e de-ajuns. La câte te poţi gândi?

În următoarea jumătate de oră, tăcerea fu punctată de scârţâitul condeiului lui George şi de murmure ca:

— Nu, domnişoara Emerson-Smythe nu e bună, uneori se uită cruciş. Sau: Hamilton e într-o doagă şi ar cere o compensaţie ridicolă pentru fiică-sa. O sticlă de vin mai

târziu, George pregătise mai mult de o duzină de nume pentru extragere. Poftim, Jason. Ţi-am ales cu grijă cele mai potrivite domnişoare din înalta societate. Acum e rândul tău să-ţi alegi viitorul!

Domnul Fitzwilliam lăsă bucăţelele de hârtie să cadă într-un vas, vărsând mai întâi alunele din el pe masă, apoi răsuci solemn bolul şi îl ţinu deasupra capului.

Jason se ridică cu grijă, îşi aranjă mânecile şi băgă mâna în vas. Scotoci o clipă, apoi scoase un bileţel, îl deschise şi citi numele.

— Cine e? întrebă nerăbdător George.

— Caroline Hanscombe. Nu cunosc numele. Ce-mi poţi spune despre ea?

Prietenul lui arăta puţin dezamăgit. Şansele lui de a câştiga pariul tocmai scăzuseră drastic.

— N-ar trebui să-ţi fie prea greu. Este o domnişoară liniştită, care nu scoate prea multe cuvinte. Nu e urâţică, dar e cu doi sau trei ani mai în vârstă decât majoritatea debutantelor. E aproape fată bătrână. Părinţii ei au prezentat-o abia acum, ca să o introducă în înalta societate împreună cu sora ei mai mică. Tatăl ei, Sir Alfred Hanscombe, e puţin bădăran, dar este de viţă nobilă. Sora ei, Gina, e o fată mult mai de viaţă – dar mă tem că e aproape logodită. Oricum, sunt sigur că domnişoara Hanscombe îţi va fi o soţie bună şi nu-ţi va face probleme, altfel nu i-aş fi trecut numele pe bileţel.

— Caroline Kincaid, Lady Radford. Sună destul de bine. Presupun că va fi şi ea la Almack mâine-seară, cu toate celelalte fete dornice de măritiş. Dumnezeule, n-am mai fost la o adunare ca asta de ani de zile – e destul de periculos să faci curte în zilele noastre. Să toastăm pentru viitoarea mea soţie, nu vrei?

Îşi ridicară amândoi paharele şi ciocniră solemn.

— Pentru Lady Radford!

*

— Mătuşă Jessica, poţi să-mi dai măcar un motiv pentru care ar trebui să merg şi eu la Almack în seara asta?

Jessica Sterling îşi ridică privirea de pe gherghef şi zâmbi înţelegătoare către oaspetele ei preferat.

— Un motiv ar fi că mama ta vitregă o să insiste.

— E mai degrabă o obligaţie, nu un motiv. Serios, Jess, oare n-aş putea să scap pur şi simplu din goana asta după un bărbat?

Caroline Hanscombe îşi ridică uşor capul cu păr castaniu, uitând o clipă de lăuta pe care o acorda. Ochii ei de un albastru-închis erau zâmbitori, dar imploratori. Trupul ei era bine proporţionat şi avea mişcări graţioase, dar multe bătrâne o criticau spunând că e doar „o fată obişnuită”. Mai uita de timiditate atunci când era cu prietenele ei apropiate sau se lăsa absorbită de muzică; în momentele acelea, chipul ei delicat devenea visător, drăguţ, aproape diafan.

De multe ori însă, inteligenţa ei remarcabilă şi simţul umorului erau ascunse de anxietatea provocată de criticile constante ale mamei ei vitrege. Era mică de statură şi oacheşă, ceea ce o făcea să se piardă în mulţime de multe ori. Ca un cameleon, atunci când nu voia să fie remarcată. În această dimineaţă venise în vizită la mătuşa ei, care îi era şi cea mai bună prietenă. Aici putea spune deschis ce avea pe suflet, nu ca acasă.

— Ah, Caro, aş dori să te văd bucurându-te mai mult de petreceri. Pot fi foarte distractive – eu m-am distrat copios la debutul meu.

— Fii sinceră, draga mea mătuşă: nici nu ştii ce-i aia timiditate. La cât eşti de frumoasă, sunt sigură că jumătate dintre bărbaţii din Londra abia aşteptau să le arunci o privire cu ochii tăi verzi.

Jessica chicoti.

— Nu era chiar aşa. Am stârnit interes – mi s-au scris inclusiv şaisprezece sonete şi nici mai mult, nici mai puţin de trei ode –, dar eram considerată prea încăpăţânată

pentru bărbaţii mai scorţoşi. Şi aveau dreptate. N-aş vrea să-mi urmezi neapărat exemplul în înalta societate. Deşi, adăugă ea ca o paranteză, cred că n-aş fi fost aşa criticată dacă n-aş fi avut păr roşu. Îmi era greu să trec neobservată! Tu te pricepi mult mai bine decât mine să te faci nevăzută. Dar ar fi frumos să te bucuri de sezon, nu să-l consideri o tortură.

— Dar e o tortură! De fiecare dată când întâlnesc pe cineva necunoscut, timiditatea mă paralizează. Iar dacă se mai uită şi vreun burlac la mine şi observă cât de dornică sunt…! La Almack e cel mai rău dintre toate. Doamnele de-acolo abia aşteaptă să găsească ceva de criticat la noi, muritoarele de rând. Mi-e şi groază să mă gândesc la ce mă aşteaptă.

— Şi totuşi, e cea mai bună ocazie pentru o domnişoară să-şi întâlnească viitorul soţ. Majoritatea nobilimii din Anglia se adună în Londra ca să socializeze. Ai ocazia să cunoşti oameni pe care nu i-ai fi descoperit niciodată stând îngropată în conacul tatălui tău de a Wiltshire.

Caroline oftă.

— Din moment ce scopul e să-mi găsesc un soţ, tot nu mă încântă ideea. Nu vreau să mă mărit; vreau să mă mut aici, cu tine. În afară de casa domnului Ferrante, aici e singurul loc în care mă simt bine. Şi, deşi domnul Ferrante mi-a fost un profesor de muzică foarte bun şi este mereu blând cu mine, nu cred că ar vrea să locuim împreună.

Jessica îi aruncă nepoatei sale o privire blândă.

— Ştii că mi-ar plăcea şi mie să te am aici, dar eşti prea tânără ca să putrezeşti într-un cartier burghez, lângă o mătuşă văduvă şi lângă fiica ei. Căsnicia e aşa cum ţi-o faci – poţi să o vezi ca pe o capcană sau ca pe cea mai mare şansă pe care o fotă o are pentru a-şi schimba viaţa. Dacă nu-ţi place cum ai fost crescută, leagă-ţi viaţa de un bărbat care să nu-i semene tatălui tău. E un risc, într-adevăr, dar riscurile îţi fac existenţa mai interesantă.

— Jessica, eşti incorigibilă, chicoti jucăuşă Caroline. Arăţi şi vorbeşti exact la fel ca atunci când frângeai inimi, la şaptesprezece ani. Eu n-aveam decât opt ani atunci, dar îmi amintesc limpede. Ţi-e simplu să spui „leagă-ţi viaţa de un bărbat”, ca şi când n-ar trebui decât să aleg. Poate aşa ai făcut tu, dar eu n-am nicio putere magică asupra bărbaţilor. Şi nici n-aş vrea! Pentru mine, o viaţă fericită ar fi să locuiesc aici, cu tine, cu Unda şi cu pianul tău superb.

Jessica oftă şi se concentră la gherghef câteva clipe. Deşi gentilomii îi spuneau că încă arăta ca o fetişcană, începea să simtă apăsarea experienţelor prin care trecuse, dacă nu a anilor înşişi. Viaţa ca soţie de ofiţer fusese distractivă, dar şi plină de teamă şi de schimbări neaşteptate. Avea treizeci de ani, născuse un copil şi îşi îngropase soţul; nu mai avea să fie niciodată cu adevărat tânără.

— Lucrurile se schimbă, draga mea. Se poate ca viaţa asta să ţi se pară ideală acum, dar nimic nu rămâne la fel. Linda va creşte şi se va mărita, iar tu vei rămâne aici, tânjind să ai şi tu un copil. S-ar putea să mă recăsătoresc şi eu. Nu poţi alege un mod de viaţă, iar apoi să spui: „Aşa o să rămână.”

— Crezi că o să te măriţi din nou? E prima oară când te aud vorbind despre asta.

— Am acceptat, în principiu, ideea unei noi căsnicii, dar s-ar putea să nu se întâmple niciodată. N-am parte de prea mulţi bani, dar îmi sunt de-ajuns, şi-mi place libertatea. Ar fi nevoie de cineva foarte special care să mă facă să vreau să mă mărit din nou, şi nu cred că asta se va mai întâmpla a treia oară.

Caroline îşi ridică surprinsă privirea. Terminase de acordat lăuta.

— A treia oară? Ai mai avut pe cineva înaintea lui John?

— Ah, a fost doar o aventură din tinereţe, zise mătuşa ei şi ridică din umeri. Am stricat-o cu temperamentul meu

prostesc, deşi sunt sigură că n-ar fi mers oricum fiindcă eram amândoi mult prea tineri. Şi totuşi, a fost foarte... intensă. Rareori se întâmplă să-ţi întâlneşti un spirit-pereche.

Caroline era curioasă acum, dar, din moment ce mătuşa ei încheiase subiectul, cântă un acord la lăută şi spuse:

— Haide să ne întoarcem înapoi la subiectul de groază, nu vrei? Să vorbim despre Almack. Spune-mi ce-ar trebui să port, apoi o să-ţi cânt câteva dansuri elisabetane pe care le-am învăţat.

Îşi sublinie vorbele cu câteva măsuri bătute din picior.

— Şmechere! Ştiu foarte bine că te-ai îmbrăca intenţionat cât mai puţin atractiv ca să respingi orice pretendent. Jessica zâmbi tristă. Deşi nu-i drăguţ din partea mea să recunosc aşa ceva, nu trebuie decât să porţi ce-ţi spune mama ta vitregă. Are gusturi potrivite pentru ea şi pentru fiicele ei, dar, după cum ştii deja, asta nu te ajută prea mult pe tine. Dacă întâlneşti un bărbat care-ţi place, vei începe şi tu să te îmbraci mai frumos. Aşa că alege-ţi o rochie care nu te avantajează deloc şi apoi cântă-mi ceva.

*

Firma de avocatură a domnilor Chelmsford, şi Marlin semăna cu toate celelalte birouri avocăţeşti din Londra. Era impenetrabilă şi nu se remarca prin nimic, păzindu-şi secretele cu străşnicie. Înăuntru, un tânăr urca scările spre biroul lui Josiah Chelmsford, unul dintre patroni, păşind cu o şovăială care nu era cauzată doar de felul în care şchiopăta cu piciorul drept. Avea faţa trasă, marcată de oboseală şi de durere – expresia obişnuită a soldaţilor care luptaseră de partea Angliei şi care deveniseră inutili după Waterloo.

Bărbatul, cunoscut sub numele de Richard Dalton, se bucura că acel capitol din viaţa lui se încheiase.

Bătălia de la Waterloo avusese loc cu zece luni în

urmă, iar el îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului de-atunci încoace învăţând să meargă din nou. Deşi doctorii îi spuseseră că era o sarcină imposibilă, el o abordase cu o hotărâre stoică. De altfel, stoicismul era una dintre caracteristicile sale.

Voinţa lui de fier îi păstrase regimentul aproape neatins în bătălii de-a lungul a patru ţări şi le inspirase soldaţilor pe care îi comandase loialitate şi un respect vecin cu reverenţa. Deşi îşi purta încă uniforma decolorată, în inima lui nu mai era de mult căpitan.

Ca mulţi alţii, Richard nu avea încredere în avocaţi. Astăzi venise aici fiindcă citise din întâmplare un mic anunţ.

ORICINE CUNOAŞTE UNDE SE AFLĂ JULIUS DAVENPORT SAU ORICARE DINTRE MOŞTENITORII LUI ESTE RUGAT SĂ IA LEGĂTURA CU FIRMA CHELMSFORD ŞI MARLIN, HOLBORN, PENTRU A I SE COMUNICA O VESTE IMPORTANTA PENTRU ACEST JULIUS DAVENPORT ŞI MOŞTENITORII LUI.

Anunţul apărea în *Gazette* de luni întregi, deşi Richard nu îl mai văzuse până acum. Când ochii îi căzuseră asupra lui, fusese la un pas să-l treacă cu vederea, dar curiozitatea se dovedise mai puternică decât letargia, iar acum tocmai era anunţat de secretarul posomorât:

— Căpitanul Richard Dalton a venit să vă vadă.

— Intră, intră!

Vocea puternică a lui Josiah Chelmsford răsună în biroul dezordonat Avocatul plinuţ îşi ridică nerăbdător privirea de la hârtiile împrăştiate pe birou, apoi îngheţă cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

La o privire atentă, vizitatorul se dovedi un tânăr de înălţime potrivită, slăbuţ, cu o faţă trasă care ar fi fost drăguţă dacă n-ar fi fost atât de obosită. „Trebuie să se îngraşe”, se gândi avocatul. Părul castaniu şi des era aranjat modern, dar totodată firesc, nu exagerat Ochii lui

erau vii, căprui, cu riduri de expresie la colţuri, iar pielea îi era arsă de soarele nemilos din ţările mai calde ca Anglia. Avocatul se ridică încet şi îi întinse mâna pe deasupra biroului.

— Nu-mi spune că nu eşti băiatul lui Julius Davenport, pentru că n-o să te cred, comentă el.

Zâmbetul afişat de Richard în vreme ce îi scutura mâna lui Chelmsford îl făcu să pară mai tânăr decât cei douăzeci şi opt de ani ai lui.

— Îl cunoşteaţi pe tatăl meu, domnule? Mi s-a spus că semăn foarte mult cu el.

— Într-adevăr. Semeni puţin cu mama ta la faţă, dar cu statura, părul şi alura dumitale eşti Julius din cap până-n picioare. Unde e tatăl tău acum?

— E mort de trei ani.

Chelmsford oftă şi clătină din cap, aşezându-se la loc.

— Stai jos, băiete. De asta mi-era teamă. Tatăl dumitale îmi scria uneori – nu prea mult, doar câte un bilet din când în când. Dar a trecut prea mult de când mi-a scris ultima oară. Dacă nu te superi că te întreb, ce s-a întâmplat?

— El şi mama mea navigau cu o ambarcaţiune mică în insulele greceşti. O furtună a izbucnit din senin – n-au avut nicio şansă, zise gâtuit Richard. Se întrerupse o clipă, apoi continuă: Dar asta ar fi vrut... să plece împreună. Prea puţini au şansa să moară făcând ce le place, împreună cu persoana pe care o iubesc cel mai mult

Richard se ridică brusc; spusese mult mai mult decât intenţionase. Nu mai vorbise cu nimeni despre tragedie de când primise, pe când era în Spania, o scrisoare de la preotul statului în care i se spunea ce se întâmplase. La început nu putuse vorbi cu nimeni, apoi nu mai avusese pe nimeni în jur care să-i fi cunoscut familia. Trăia într-o lume în care prietenul cu care lua micul dejun putea fi mort înainte de lăsarea serii, aşa că nu voise să împovăreze pe altcineva cu durerea pe care o simţea. Faptul că vorbea

despre părinţii lui acum îl ajuta să se elibereze, în sfârşit de tensiunea pe care o dusese cu sine atâţia ani.

Pe un ton mai lin, Richard spuse:

— Despre ce „veşti importante” vorbea anunţul? Tatăl meu a moştenit poate un cufăr cu diamante?

— Nu neapărat, răspunse avocatul pe un ton serios. Spune-mi, cât de multe ştii despre familia părinţilor tăi?

— Mai nimic, spuse Richard. Ştiu că au plecat brusc din Anglia după ce s-au căsătorit. Nu vorbeau niciodată despre asta. Ştiu că numele real al tatălui meu era Davenport, dar dintotdeauna a folosit numele de Dalton.

— Şi n-ai ştiut niciodată de ce? insistă Chelmsford.

— N-am găsit de cuviinţă să speculez prea multe despre păcatele părinţilor mei, spuse sec Richard. Bănuiesc că tatăl meu a ucis pe cineva în duel – într-o chestiune care avea legătură cu mama mea, poate. Mânuia periculos de bine şi sabia, şi pistolul, şi n-ar fi ezitat să le folosească dacă era nevoie. Când eram copil, am acceptat pur şi simplu schimbarea de nume – n-am început să-mi pun întrebări decât mai târziu. Cred că părinţii mei voiau să uite de trecut. Trăiau mereu clipa şi nu-şi pierdeau timpul cu regrete sau făcându-şi griji pentru viitor.

— Ai dreptate. A fost, într-adevăr, vorba despre un duel, zise avocatul şi râse scurt. N-a fost mare pierdere. Lord Barford era un ticălos bătrân care ar fi trebuit să moară cu mult înainte. Fusese logodit cu mama ta împotriva voinţei ei. Ea şi tatăl tău erau tovarăşi de joacă din copilărie şi se iubeau, dar părinţii amândurora refuzau să accepte o eventuală căsnicie fiindcă niciuna dintre cele două familii nu avea avere. Julius s-a luptat cu Barford şi l-a ucis. Tatăl lui l-a dezmoştenit din cauza scandalului – niciodată nu se împăcaseră prea bine. După asta, n-a fost de mirare că părinţii tăi au preferat să se refugieze pe continent. Ştii cine era bunicul tău din partea tatălui?

— Presupun că un gentleman pe nume Davenport

— Nu „un gentleman”. Bunicul tău a fost cel de-al

cincilea conte de Wargrave. Iar acum, că tatăl tău e mort, tu eşti al şaselea.

În biroul prăfuit se lăsă o tăcere apăsătoare. Clopotele unei biserici din apropiere bătură miezul zilei. Richard se simţi cuprins de un vârtej de emoţii, îndeosebi de furie. Îşi miji ochii şi spuse scurt:

— Nu vreau să am de-a face cu asta. Nemernicul i-a respins pe tatăl şi pe mama mea şi nu vreau nimic din ce a fost al lui. Nimic!

Se ridică şi merse la fereastră, cu trupul încordat până la ultima fibră. Privind pe deasupra acoperişurilor Londrei, furia i se potoli, lăsând loc amuzamentului. Era o reacţie stranie faţă de ceva care ar fi fost mană cerească pentru multă lume. N-avea rost să fie furios pe un bunic pe care nu-l cunoscuse niciodată. Vieţile părinţilor lui nu fuseseră distruse atunci când bunicul îi renegase; dimpotrivă, nu cunoscuse în viaţa lui alţi doi oameni mai fericiţi.

Când reuşi să se liniştească, Richard se întoarse spre Josiah şi spuse calm:

— Fără nicio legătură cu felul în care a fost tratat tatăl meu, n-am nici cea mai mică dorinţă să devin conte. O avere mare înseamnă o povară mare. Nu vreau nimic mai mult de la viaţă în afară de libertate.

— De când ai dreptul să alegi dacă să-ţi onorezi sau nu responsabilităţile? întrebă avocatul. Bunicul tău era un tiran hapsân care nu a făcut mare lucru pentru servitori sau pentru a-şi întreţine proprietatea. Moştenitorul care îţi urmează e un ticălos extravagant care ar distruge Wargrave cu totul. Ştii câte familii depind de proprietatea care îţi revine ţie acum?

— Nu, şi nici nu-mi pasă. Nu înseamnă nimic pentru mine. Am fost plecat din Anglia jumătate din viaţa mea. Am fost educat aici, dar mi-am petrecut şapte ani purtând bătăliile ţării ăsteia în condiţii care ar fi făcut prizonierii să se revolte. Nu-mi vorbiţi despre responsabilitate. Mi-am plătit de zeci de ori toate datoriile faţă de Anglia.

Ochii căprui ai lui Richard erau necruţători. Chelmsford îşi aminti fără să vrea de Julius Davenport, care, în urmă cu treizeci de ani, declama că familia şi averea nu însemnau nimic. În comparaţie cu femeia pe care o iubea.

— Nu vreau să te oblig să faci nimic. Tatăl tău îmi era mult prea drag ca să-i forţez fiul să facă ceva. Dar cred că el spera că tu te vei întoarce aici, într-o zi.

— De ce spuneţi asta?

— Fiindcă mi-a trimis copii notariale ale documentelor de căsătorie şi ale certificatului tău de naştere când au avut loc evenimentele respective. Era fiul cel mai tânăr, dar nimic nu e sigur în viaţă. Şansa ca tu să moşteneşti Wargrave a existat dintotdeauna, iar tatăl tău se prea poate să fi vrut ca tu să-ţi poţi dovedi uşor identitatea. Nu crezi că ai o datorie faţă de tine şi faţă de el să te uiţi măcar la ce eşti gata să laşi baltă? Sar putea ca moştenirea să nu-ţi mai pară doar o povară. Sau trebuie să ajungi în altă parte a lumii?

— Nu, nu vreau să merg nicăieri, spuse Richard fără grabă.

Furia lui trecuse, iar acum se simţea obosit. Părinţii lui muriseră, aşa că nu mai avea un loc unde să se simtă acasă. Prietenii din armată care supravieţuiseră războiului îi erau mai apropiaţi ca nişte fraţi, dar fiecare îşi avea viaţa lui acum. Nu mai erau niciun loc şi nicio persoană faţă de care să se simtă în mod deosebit loial. Şi doar un nesăbuit ar fi aruncat deoparte o avere fără să o cerceteze întâi.

— Despre ce moştenire e vorba, de sunteţi aşa nerăbdător să mă vedeţi primind-o?

Mulţumit că îi captase atenţia căpitanului, Josiah Chelmsford începu să explice ce însemna să fii contele de Wargrave.

Capitolul 2

Caroline Hanscombe se privi atentă în oglindă. Succes! Arăta categoric ca o fată obişnuită. O fată peste care oricine ar fi trecut cu vederea – atât de nesemnificativă, că niciun gentleman de la Almack n-ar ochi-o de la celălalt capăt al camerei şi nu s-ar gândi apoi că viaţa lui ar fi incompletă dacă nu ar cunoaşte-o.

Rochia albă de muselină, atât de potrivită pentru o domnişoară la primul ei sezon, o făcea pe Caroline să pară slabă şi palidă. Era croită fără formă şi îi ascundea bine silueta subţire, iar decolteul era prea puţin adânc ca să fie la modă. Detesta trucul pe care îl foloseau alte femei ca să-şi înroşească obrajii ciupindu-i, iar părul ei buclat, de un blond-închis, îi încadra chipul şi îi ascundea trăsăturile.

— Eşti gata, Caro? Arăt în regulă? Crezi că domnul Fallsworthy o să vină şi el? Sper să-i placă rochia mea.

Domnişoara grăsuţă care dădu buzna în cameră nu împărtăşea nici pe departe modestia surorii ei vitrege. Rochia ei de culoarea trandafirilor rozalii nu-i punea prea bine în evidenţă culoarea pielii, dar era totuşi de o nuanţă drăguţă şi care sărea în ochi. Decolteul era pe cât de adânc îndrăznea orice domnişoară la primul ei sezon. Colierul cu granate atrăgea imediat privirile spre sânii voluptuoşi, în cazul în care se întâmpla să-i fi trecut cineva cu vederea.

Caroline îi zâmbi drăgăstoasă Ginei. Reuşiseră să fie prietene deşi aveau gusturi şi personalităţi diferite, iar Lady Hanscombe o favoriza clar pe prima ei născută, nu pe fata micuţă care îi devenise fiică prin căsătoria cu Sir Alfred.

— Sunt cât de gata se poate, Gina. Arăţi fantastic, şi da, Gideon Fallsworthy va fi şi el acolo, desigur. N-a ratat niciun bal la care ştia că vei fi şi tu prezentă şi nu cred că are de gând să înceapă chiar astăzi. Mi-ar plăcea să-ţi pot împărtăşi entuziasmul pentru evenimentele din seara asta.

— Nu cred că o să mă plictisesc vreodată de Almack. Încă nu-mi vine să cred că mama a reuşit să facă rost de invitaţii pentru cele mai exclusiviste evenimente din lumea

bună. Cred că e din cauză că mama ta era înrudită cu două dintre gazde şi m-au trimis şi pe mine cu tine, spuse vicleană Gina.

Caroline încuviinţă; prima Lady Hanscombe avusese conexiuni mult mai înalte decât a doua. Louisa Hicks *fusese* tare norocoasă că-l convinsese pe Sir Alfred Hanscombe să o lase să-i oblojească rănile după moartea primei lui soţii. Criticii spuneau că Sir Hanscombe se lăsase consolat indecent de repede.

Cele două domnişoare ieşiră din camera lui Caroline şi coborâră scările. Lady Hanscombe le aştepta jos. Când le văzu, încuviinţă mulţumită; fiica ei era mai frumoasă decât sora ei vitregă, şi era bine aşa.

Louisa Hanscombe nu era făţiş ostilă faţă de Caroline şi ar fi respins indignată orice insinuare că nu-şi făcea datoria ca mamă vitregă. Dar avea şi ea trei fiice şi doi fii cărora trebuia să le poarte de grijă. Avea grijă şi de Caroline, dar într-un mod care nu le răpea din şanse propriilor ei copii.

— Haideţi, nu vreau să facem trăsura să ne aştepte, ţipă ea cu o voce nepotrivită pentru un salon.

Era o femeie înaltă, solidă, cu păr gri buclat Lady Hanscombe avea o gândire simplă şi nu înţelegea talentele şi sensibilităţii fiicei ei vitrege. Relaţia lor se baza doar pe îndatoriri; niciuna nu avea parte de iubire din partea celeilalte. Firea visătoare a lui Caroline îi displăcea Louisei, iar vocea aspră şi criticile Louisei o făceau pe Caroline fie să tacă, fie să se bâlbâie înfricoşată.

Gina ignora părerile mamei ei sau, dacă era cazul, ţipa şi ea; Caroline, în schimb, prefera să dispară până când furtuna se potolea. Din nefericire, era mai greu să se ascundă în Londra. Fraţii mai mici erau acasă, în Wiltshire, aşa că Lady Hanscombe era liberă să se asigure că fetele ei nu-şi iroseau ocazia de a se desfăşura în înalta societate.

Casa închiriată de familia Hanscombe era pe Adam Street, care nu era neapărat o stradă modernă, însă era

suficient de respectabilă şi foarte aproape de King Street.

Micul grup apăru la Almack exact în momentul potrivit: nu atât de devreme încât să pară nerăbdătoare, dar nici atât de târziu încât să pară plictisite. Holul de la intrare era spaţios şi fusese construit cu scopul de a-i impresiona pe vizitatorii mai slabi de înger şi de a lăsa impresia că aici era apogeul înaltei societăţi. Majoritatea oaspeţilor erau onoraţi să primească invitaţii la balurile societăţii, aşa că gazdele nu se simţeau obligate să-şi mai irosească banii pe gustări sau pe muzicanţi de calitate. Prăjiturile erau vechi, iar băuturile nu aveau niciun gust. Cât despre orchestră, Caroline era absolut oripilată de unul dintre violonişti, care părea incapabil să-şi acordeze instrumentul.

Seara începu la fel cum începuse şi la celelalte şase baluri care avuseseră loc aici înainte: văduvele şi domnişoarele stăteau de vorbă aşezate pe scaunele aliniate de-a lungul pereţilor, cuplurile dansau şi zeci de priviri ascuţite stăteau la pândă să vadă ce legături interesante se puteau forma.

La momentul potrivit, Gideon Fallsworthy se grăbi să-i ia mâna Ginei pentru dansul care stătea să înceapă şi să-i ceară onoarea de a dansa un vals mai târziu. Din moment ce Gideon nu avea parte decât de două dansuri cu aleasa lui, ţinea morţiş ca unul dintre ele să fie noul dans austriac care făcea valuri la Londra. Tradiţionaliştii considerau că valsul era ceva foarte îndrăzneţ, dar tinerii iubiţi erau încântaţi să danseze lipiţi unul de celălalt în public.

— Arăţi deosebit de frumoasă în seara asta, domnişoară Gina. Îmi acorzi mâna pentru acest dans? Şi, te rog, păstrează-mi şi mie un dans, domnişoară Hanscombe, adăugă Gideon spre Caroline, zâmbind.

Gideon era un tânăr atrăgător, puţin plinuţ. Nu era neapărat inteligent, dar avea o inimă mare şi un zâmbet dulce. Îi devenise drag Ginei deoarece credea cu toată fiinţa că ea era cea mai frumoasă şi mai amuzantă

domnişoară pe care o cunoscuse vreodată, iar Lady Hanscombe îl plăcea fiindcă era moştenitorul unei proprietăţi bunicele în Lincolnshire. Uniunea lor nu avea să fie ceva strălucit, dar avea să fie respectabilă. Lady Hanscombe se aştepta ca Gideon să-i ceară lui Sir Alfred mâna Ginei de pe o zi pe alta.

Perechea trecu în ringul de dans, iar Caroline se aşeză lângă Lady Hanscombe, privindu-i distrată pe domnii şi doamnele îmbrăcate elegant care se roteau sau se clătinau în ritmul muzicii. Se retrase în lumea ei imaginară, cântând în minte variaţiuni pe tema muzicii; s-ar fi putut amuza aşa ore în şir.

Caroline se pricepea să treacă neobservată şi nu se aştepta să o abordeze cineva în acea seară. Reuşise să descurajeze toţi pretendenţii de până acum; puţinii bărbaţi care o invitaseră la dans nu se mai oboseau să o facă şi a doua oară.

Unul din ei, un tânăr cu dinţii din faţă enormi, ca de iepure, se arătase dispus să o admire. Caroline îl descurajase însă povestindu-i despre temperamentul violent al tatălui ei şi despre dorinţa lui de a-şi păstra fiica cea mai vârstnică nemăritată pentru a-l îngriji la bătrâneţe. Bătrânul gentleman ar fi fost surprins să afle asta, din moment ce abia reuşea să-şi recunoască fiicele şi spunea cu orice ocazie că abia aştepta să scape de ele.

Era o oră destul de târzie când Caroline observă pe cineva îndreptându-se spre ele cu paşi siguri. Îl recunoscu pe George Fitzwilliam, care dansase cu ea de câteva ori când gazdele îl rugaseră să se ocupe de tinerele domnişoare. George era un tovarăş plăcut, neameninţător, dar Caroline se încruntă puţin văzându-i însoţitorul, un bărbat înalt, impresionant, care radia de aroganţă şi putere.

Domnul Fitzwilliam ajunse în faţa lor şi făcu o plecăciune graţioasă.

— Lady Hanscombe, domnişoară Hanscombe, prietenul meu, Lord Radford, m-a implorat să-i fac plăcerea

de a vi-l prezenta.

— Plăcerea e de partea noastră, Lord Radford, zise fericită Lady Hanscombe. Cealaltă fiică a mea este pe ringul de dans, sunt sigură că ar fi încântată să te cunoască şi ea.

Lady Hanscombe şi onorabilul George începură să vorbească despre nimicuri politicoase, iar Caroline îşi ridică privirea şi întâlni ochii negri ai lordului, îngheţând sub intensitatea privirii sale „Cred că aşa se simte un iepure când îl vânează un dihor”, se gândi ea speriată. Nu ştia de ce se uita la ea aşa insistent, dar privirea aceea întunecată, de sub sprâncenele nemiloase, era oricum numai obişnuită nu.

— Îmi faci onoarea de a-mi acorda acest dans, domnişoară Hanscombe? întrebă Lord Radford cu un glas adânc, sigur pe el, care radia la fel de multă putere ca înfăţişarea lui.

Caroline încuviinţă mută; ce altceva ar fi putut face? Se ridică, şi merseră împreună pe ringul de dans. Din nefericire, orchestra tocmai cânta primele acorduri ale unui vals.

— Ţi-a fost acordată permisiunea de a dansa valsul aici, domnişoară Hanscombe? Nu? Atunci ar fi cazul să o primeşti.

Radford îşi roti încet privirea şi o întâlni pe cea a lui Lady Jersey. Făcu un gest expresiv spre partenera lui, Lady Jersey încuviinţă, apoi lordul o luă în braţe pe Caroline.

Caroline era uimită de viteza cu care se mişcase lordul. Faptul că nu i se permitea să danseze valsul ar fi fost o scuză foarte bună să refuze dansul, dar, înainte chiar să înceapă să vorbească, obiecţia ei fusese negată.

Privindu-i creştetul blond şi cârlionţat, Jason nu ştia dacă era cazul să fie amuzat sau iritat de timiditatea ei. Era modestă, cu siguranţă. Păcat că nu era mai înaltă; părea hotărâtă să-şi petreacă tot dansul studiindu-i nasturii de la haină în loc să-şi întindă gâtul şi să-i privească faţa.

Fetiţa nu arăta prea rău, se hotărî el. Îmbrăcată cum

se cuvenea şi cu părul prins, n-ar fi fost ruşinat să o aibă alături.

La rândul ei, Caroline se simţea prinsă în mijlocul unui coşmar. Nu ştia că faptul că Radford venise la Almack era extrem de neobişnuit, dar se simţea instinctiv privită de toţi oaspeţii din salon.

Se concentră pe mişcările ei de dans, din moment ce toată experienţa ei de a valsa se rezuma la câteva dansuri cu fraţii ei şi cu profesorul de muzică. Era cu totul altfel atunci când un bărbat radiind atâta masculinitate o strângea la piept.

De ce Dumnezeu o ceruse tocmai pe ea? Nu exista nicio legătură socială între ei, iar felul în care arăta n-ar fi atras niciodată un gentleman atât de modern, care ar fi putut dansa cu oricare altă domnişoară.

— Cum ţi se pare primul tău sezon la Londra, domnişoară Hanscombe? întrebă politicos Radford.

— Este foarte… interesant, lordul meu, răspunse Caroline, cu vocea înăbuşită din cauză că îşi ţinea capul plecat.

— Almack este aşa cum te aşteptai? Unii oaspeţi vin cu aşteptări prea mari şi pleacă foarte dezamăgiţi, continuă lordul.

— Eu n-am nicio aşteptare, lordul meu.

Fitzwilliam nu exagerase, Caroline chiar nu vorbea prea mult. Şi totuşi, Jason perseveră cu tot felul de politeţuri. Conversaţia mergea greoi, dar un gentleman care se pricepea la vorbe putea să o întreţină fără problemă. Când se întoarseră la Lady Hanscombe, Jason spuse:

— Sper să nu te supere dacă te voi vizita curând, domnişoară Hanscombe.

Caroline se holbă la el o clipă, apoi murmură aproape în şoaptă:

— Desigur că nu, lordul meu.

Iar lord Radford se îndepărtă, mulţumit de felul în care

începuse campania. Nu credea că urma să aibă nevoie de tactici prea complicate; mama ei era în mod clar uimită să-şi vadă fata bucurându-se de atenţiile lui. Lady Hanscombe părea destul de linguşitoare, iar asta avea să-i ofere încă un avantaj.

Acum, că fuseseră prezentaţi, Jason putea să o viziteze mereu pe Caroline şi să o cunoască mai bine. Nu voia să se grăbească dansând din nou cu ea în aceeaşi seară; era destul că o alesese fix pe ea. De acum înainte nu mai era decât o chestiune de timp. Plictisitor de uşor, serios.

*

În timp ce Lord Radford îşi căuta prietenul, pe domnul Fitzwilliam, ca să plece împreună, Caroline era interogată de Lady Hanscombe. Bătrâna doamnă nu era sigură dacă era cazul să fie mulţumită de succesul lui Caroline sau insultată că Lord Radford nu era interesat să o cunoască pe Gina, aşa că dorea să ştie absolut tot ce era de ştiut.

— Şi apoi ce-a spus? Şi tu ce-ai răspuns? L-am auzit cu urechile mele spunând că vrea să te viziteze. Îndreaptă-ţi umerii, Caroline, nu sta cocoşată! Poate s-a hotărât că a venit timpul să-şi caute o soţie. Era şi timpul, serios, toată lumea vorbea despre asta! Ei bine, sunt sigură că-i place de tine – nu poţi înlocui familia şi bunele maniere cu nimic altceva, şi tu ştii cum să te comporţi în înalta societate.

Doamna îşi întrerupse monologul ca să o privească pieziş pe Caroline. Deşi fiica ei arăta, într-adevăr, bine-crescută, era greu de ghicit de ce un bărbat ca Radford i-ar oferi atâta atenţie.

Ei bine, dacă avea să o viziteze pe Caroline, avea să aibă ocazia să o întâlnească şi pe Gina şi să îi remarce farmecele. Dacă lordul era gata să se însoare, atunci Gina era la fel de bine-crescută şi mult mai atrăgătoare.

Lady Hanscombe omitea intenţionat faptul că

strămoşii ei nu se puteau compara cu cei ai mamei lui Caroline. Cel puţin nu în ochii celor care se foloseau de aceleaşi standarde ca să judece oamenii şi carnea de cal.

Entuziasmul Ginei era mult mai generos, dar şi mai greu de suportat. Pe drumul spre casă vorbi neîncetat despre Lord Radford şi despre cât de bine arăta, ce bine croite erau hainele lui şi cât de mare îi era averea.

— Caro, se spune că Lord Radford nu vine niciodată la Almack şi nici nu dansează cu debutante. Se zvoneşte că a avut câteva amante superbe…!

— Gina, cum îndrăzneşti să vorbeşti despre aşa ceva? interveni Lady Hanscombe. Nu se cuvine să ştii tu cu ce se amuză gentlemenii în timpul liber.

— Dar, mamă, toată lumea ştie asta, răspunse neabătută Gina. Cred că lordul a văzut-o pe Caroline la un bal sau în parc şi a hotărât că trebuie să o cunoască. E atât de romantic! Gina îi era loială surorii ei mai mari şi deci dispusă să creadă că un gentleman se putea îndrăgosti imediat de farmecele lui Caroline. Mulţumită cu Gideon al ei, nu simţea nici măcar o urmă de gelozie. Asta o să contribuie enorm la imaginea lui Caro în societate. Toată lumea va vrea să o cunoască pe fata de care s-a îndrăgostit Lord Radford.

Caroline nu trebuia să spună nimic, din moment ce speculaţiile roiau deja în jurul ei. Şi nici nu putea vorbi despre cel mai important lucru legat de Lord Radford: că nu-i plăcea de el şi nu era absolut deloc dispusă să-l vadă din nou.

Ştia că se comporta iraţional, dar se simţise extrem de neliniştită în prezenţa lui. Stătu posomorâtă şi tăcută tot restul drumului, iar, când ajunseră înapoi la casa de pe Adam Street, avea deja o migrenă.

— Iartă-mă, mamă, dar sunt foarte obosită şi vreau să merg direct la culcare, spuse încet Caroline.

— Sigur, draga mea, trebuie să arăţi bine pentru vizita lui Lord Radford, spuse generoasă Lady Hanscombe.

Dormitorul lui Caroline arăta puţin dezolant, la fel ca în orice casă de închiriat, dar în seara aceea putea fi în siguranţă acolo. Caroline îşi aruncă pelerina pe spătarul unui scaun, apoi merse încet până la fereastră şi îşi lipi fruntea îndurerată de sticla rece.

Logic vorbind, nu avea de ce să presupună atât de multe lucruri după un simplu dans. Chiar şi o fată necurată, cum era şi ea, dansase cu mai mulţi gentlemeni de-a lungul sezonului.

Dar niciodată nu mai fusese abordată chiar aşa. Simţea instinctiv că întâlnirea cu Radford însemna ceva. În sinea ei, se vedea ca pe o crenguţă care plutea pe un râu lent. Brusc, fusese înşfăcată de un curent care o putea duce departe de viaţa liniştită şi plină de muzică pe care şi-o dorea.

Caroline chicoti brusc. Îşi făcea atâtea griji pentru nimic! Jessica îi spunea mereu că avea o imaginaţie prea activă. Venise timpul să-şi lase grijile pe mai târziu. Luă din dulap o cutie jerpelită, se aşeză pe pat şi îşi scoase încet lăuta. Era un instrument foarte vechi, datând din perioada în care lirele erau la modă şi toată lumea ştia să cânte la ele. Mângâie lemnul de cedru o clipă, apoi o acordă şi începu să cânte o arie de John Dowland.

Lăuta fusese un dar de la profesorul ei de muzică, domnul Ferrante, când sosise în Londra la începutul primăverii. Amândoi ştiau că lucrurile aveau să se schimbe: Caroline avea să se mărite sau să rămână în Londra cu mătuşa ei, iar relaţia lor apropiată de maestru şi învăţăcel avea să se schimbe în viitor.

Domnul Ferrante alesese cadoul perfect. Caroline se gândea la el ori de câte ori cânta, amintindu-şi cât de fericiţi fuseseră explorând muzica antică şi modernă împreună. Deşi pianul era prima ei iubire, lăuta, cu sunetul ei dulce, era mai uşor de purtat, şi putea să cânte la ea fără să deranjeze restul casei. După ce interpretă câteva melodii elisabetane, Caroline trecu la un cântec italienesc de

leagăn, îngânând încet cu vocea ei dulce. O jumătate de oră mai târziu, era gata să adoarmă.

*

Caroline se trezi înaintea celorlalţi, luă un mic dejun pe fugă şi pomi spre casa mătuşii Jessica împreună cu o tânără cameristă care o însoţea de dragul decenţei. Cameristele o supravegheau cu rândul şi făceau pariuri între ele dacă era mai uşor să spele scările sau să se ţină după Caroline, cu pasul ei vioi.

Deşi părea slăbuţă, mergea repede şi prefera să se plimbe pe jos, nu călare. Astăzi trebuia să-i ţină o lecţie de pian verişoarei Linda. Se bucura enorm că avea un motiv să iasă din casă de dimineaţă.

Plouase în noaptea trecută, iar străzile străluceau ca o monedă proaspăt scoasă din monetărie. Caroline simţi cum mintea i se însenineză. Începu să transforme ritmul străzii în muzică în mintea ei. Vrăbiuţele ciripeau deasupra, vânzătorii îşi strigau mărfurile – pâine proaspătă şi căpşune abia culese –, un copil sobru se îndrepta spre parcul Hyde pe spatele unui ponei, împreună cu tatăl lui cel mândru... Ar fi fost un concert splendid sau, chiar mai bine, o uvertură. Fluierând încet o melodie, Caroline nu mai reuşi să ia în serios grijile de noaptea trecută.

Jessica fusese soţia unui ofiţer, aşa că învăţase să se trezească de dimineaţă. Caroline ajunse, strălucind de culoare de la aerul curat. Privi cu drag holul micuţ de la intrare.

Casa nu era prea mare – doi servitori erau de-ajuns dar avea un aer ospitalier şi era, probabil, locul preferat al lui Caroline din întreaga lume. Pereţii erau zugrăviţi în culori deschise, iar camerele erau mobilate simplu, fără divanuri cu picioare de crocodil sau alte monstruozităţi la modă. Mobila avea linii graţioase şi fusese făcută la mijlocul secolului al XVIII-lea, iar cele câteva obiecte străine pe care

Jessica le cumpărase în călătoriile în care îşi însoţise bărbatul dădeau o notă aparte.

Caroline suporta rigorile sezonului pentru plăcerea de a-şi vizita mătuşa ori de câte ori poftea. Corespundeau în mod regulat de când Caroline învăţase să scrie, dar nu se văzuseră în persoană decât rareori, când maiorul Sterling era plecat în cine ştie ce capăt de lume. După ce soţul ei murise în Bătălia de la Salamanca, Jessica îşi adusese fiica înapoi în Anglia şi se mutaseră în căsuţa din Londra pe care o moştenise.

Deşi îi plăcea să aibă propria casă şi să fie independentă, Jessica o ducea de multe ori pe Linda în vizită la bunicii ei din partea tatălui, în Wiltshire. Şi ea crescuse acolo şi avea mulţi prieteni în zonă. Familia Sterling trăia la opt kilometri de conacul familiei Hanscombe, aşa că putea să o viziteze şi pe Caroline în acelaşi timp. Era ceva nou şi plăcut pentru amândouă să locuiască la câteva minute de mers una de cealaltă.

Caroline intră în salonul de dimineaţă, dar nu apucă să-şi salute mătuşa. O fetiţă mică ţipă şi i se năpusti în braţe.

— Caro! Am văzut un pisoi rătăcit în bucătărie, şi mama spune că pot să-l păstrez!

Caroline râse şi îşi îmbrăţişă verişoara de nouă ani.

— Şi cum de s-a „rătăcit” acea creatură în bucătărie? Ai adus-o cumva în buzunar?

Linda îşi înfipse degetul mare de la picior în covorul de pe podea.

— Păi…

— Nu contează, păpuşă. Sunt sigură că şi mama ta ştie adevărul. Dumnezeu să te binecuvânteze, Jessica, spuse Caroline, luând cana de cafea pe care mătuşa tocmai i-o turnase. Oare ce făcea lumea înainte să se descopere cafeaua? În casa familiei Hanscombe se bea ceai fiindcă asta îi plăcea bătrânei doamne; ar fi fost o risipă să pregătească şi cafea. Presupun că ghemotocul acela

portocaliu şi pufos e noul tău prieten?

Caroline se întinse sub masă şi ridică mingea de blană în poală. Pisoiul era portocaliu şi avea ochi de un verde aprins. Părea să-i placă mult reşedinţa familiei Sterling. Caroline îl scărpină sub bărbie, iar el începu să toarcă mulţumit.

— Şi care e numele acestui motănel?

— Wellesley. La fel ca Ducele de Fier, spuse Linda pe un ton serios.

— E un nume potrivit Parcă are chiar nasul arcuit al familiei Wellington. Sau echivalentul lui pisicesc. După ce termină de admirat noul membru al casei, Caroline continuă: Jessica, seara trecută la Almack s-a întâmplat ceva foarte straniu.

— Te-ai distrat cumva mai bine decât te aşteptai?

— Nu chiar, spuse abătută Caroline. Am fost abordată de un lord destul de în vârstă care a insistat să valsăm şi m-a ameninţat că o să mă viziteze.

— Dumnezeule! Cine era acest gentleman antic?

— Nu era chiar antic – avea cam patruzeci de ani, cred. Dar era destul de în vârstă cât să-mi fie tată. Numele lui e Lord Radford şi arată ca diavolul însuşi: păr negru, frunte încruntată şi privire fioroasă. Se uita la mine de parcă aş fi fost o iapă în piaţă. Eram aşa speriată, că probabil m-a crezut o proastă. Ceea ce ar fi foarte potrivit. Nu mă interesează să-l cunosc mai bine.

— Lord Radford... Numele îmi sună cunoscut. Cred că familia lui are o proprietate în Gloucestershire. Mereu se vorbeşte despre el în ziare – e un călăreţ şi un vânător renumit. Şi e destul de chipeş. Ţi-ai găsit un pretendent foarte bun, micuţa mea!

— Te rog să nu râzi de mine, Jess! E o problemă serioasă. Dacă e interesat de mine? Omul ăla mă îngrozeşte!

— Nu crezi că exagerezi puţin?

Caroline se încruntă şi îşi răsuci o şuviţă castanie între

degete.

— Nu cred că aş putea să-ţi explic. Nu arată chiar aşa rău, deşi e prea bătrân pentru mine. Dar m-am simţit... copleşită în prezenţa lui. De parcă era o bombă gata să explodeze sau un foc gata să mă mistuie.

— Cred că te înţeleg, răspunse Jessica. Şi ducele de Wellington e aşa uneori. E foarte amabil dacă socializezi cu el, dar mereu emană putere. N-ar putea fi confundat niciodată cu un om de rând, chiar şi atunci când e doar Arthur Wellesley. Poate de-asta i se şi spune Ducele de Fier.

— Ei bine, Lord Radford nu e un om de rând, chiar deloc. Mi-ar plăcea de el mult mai mult dacă ar fi.

— Un bărbat ca el ar fi un câştig pentru tine, spuse Jessica, ridicând din umeri. Dacă vă îndrăgostiţi unul de celălalt şi vă căsătoriţi, ai fi aranjată pe viaţă. Atenţiile lui n-au cum să-ţi strice, şi nimeni nu te poate obliga să te măriţi cu el.

— Asta e problema, Jess. Mama şi tata *ar putea* să mă oblige. Când încep să ţipe la mine şi să-mi vorbească despre îndatoririle mele ca fiică...

Vocea lui Caroline se stinse şi ochii ei fixară panglica pe care o răsucise aşa de mult, că o stricase.

— N-o să-i las să te oblige! spuse Linda. O să le spun că ne-ai fost promisă nouă, aici.

— N-ar trebui să se ajungă la asta, Linda.

Jessica chicoti şi îşi trase fiica mai aproape. Aveau acelaşi păr roşcat şi erau la fel de vesele, dar fetiţa moştenise ochii căprui ai tatălui în loc de cei verzi ai mamei. Ar fi fost modele perfecte pentru un maestru al picturii, aşa cum râdeau împreună – pentru un Rubens, poate, dacă ar fi preferat genul de femeie mai suplă.

— Se poate să ai dreptate şi să-mi fac griji degeaba. Probabil n-o să-l mai văd niciodată pe Baronul cel Diabolic, eventual doar de la distanţă la vreun bal. Între timp, păpuşa mea, a venit timpul pentru lecţia ta de muzică. Trebuie să mă întorc devreme şi să plec la cumpărături cu

Gina. Are nevoie de nişte panglici cu care să-şi înfrumuseţeze o rochie înainte de balul din seara asta de la Cavendish.

— Cred că sunt prea mare ca să mai fiu păpuşă, Caro, anunţă Linda. Mai am puţin şi fac zece ani.

— Ai dreptate, şi te rog să mă ierţi pentru greşeală. Domnişoară Sterling, dacă eşti gata pentru lecţia ta de pian, haide să începem. Şi dacă domnişoara Sterling a exersat cum trebuie şi o să cânte bine, s-ar putea ca la sfârşit să primească şi nişte turtă dulce.

Linda chicoti veselă şi îşi abandonă aerul de maturitate jucăuşă, fugind spre încăperea cu pianul. Verişoara sa o urmă ceva mai încet. Jessica le urmări cu o privire puţin tristă. Fetiţa ei nu avea să mai fie un copil prea multă vreme, iar nepoata ei, care îi era aproape ca o fiică, era obligată să devină femeie deşi nu era pregătită.

Jessica se gândi că cel mai greu lucru pe care o mamă trebuia să-l îndure era să ştie cât de dureros era să creşti. Era o durere de care nu putea să-şi apere fetele, oricât ar fi încercat.

Capitolul 3

Caroline se întoarse acasă mai târziu decât intenţionase; începuseră cu un concert de Mozart, apoi Caroline trecuse la pian şi începuse să compună în timp ce Linda îşi mesteca turta dulce. Era oricum o fire visătoare, dar, dacă se mai ocupa şi de muzică, pierdea cu torni noţiunea timpului.

În familie se glumea că, dacă avea vreo vizită de făcut sau de primit, Caro nu avea voie să se aşeze la pian. Odată, se aşezase să cânte câteva minute după prânz şi, şase ore mai târziu, Gina fusese nevoită să o ridice cu forţa ca să se îmbrace pentru cină. Apoi, Caroline rămăsese toată seara

cu mintea pierdută în lumea creaţiei. Meritase însă: reuşise pentru prima oară să compună un concert care să-şi merite într-adevăr numele.

Când erau în Londra, Caroline făcea tot posibilul să nu se lase absorbita de muzică. Oraşul oferea multe distracţii, iar pianul din casa închiriată era mediocru faţă de cel de acasă, deci Caroline reuşea să se concentreze mai mult asupra vieţii de zi cu zi. Astăzi însă fusese distrasă de instrumentul formidabil pe care îl avea Jessica. Fără îndoială că Gina o aştepta cu nerăbdare.

Gâfâind şi roşie la faţă, Caroline dădu buzna în salon să o caute pe Gina. Făcu doi paşi înăuntru, apoi se opri şocată. Baronul cel Diabolic era acolo.

Jason îi văzu suspinul atunci când privirile li se întâlniră. Era nevoie ca domnişoara Hanscombe să înţeleagă că, dacă Jason Radford spunea că avea să facă ceva, atunci acel lucru era ca şi făcut. Nu era genul de bărbat care să promită lucruri în van! Spusese că avea să vină în vizită, şi o făcuse cât de devreme îi permitea decenţa.

Era mulţumit să o vadă după ce îndurase un sfert de oră de întrebări indiscrete din partea lui Lady Hanscombe şi îi fusese băgată pe gât şi Gina. Aceasta era o fată decentă, dar nu şi-o putea închipui ca pe o Lady Radford; ţărănoiul cu care dansase la Almack era mult mai potrivit pentru ea.

Cel puţin Caroline avea potenţial. Slavă Domnului că nu vorbea aşa mult ca mama ei.

— Bună ziua, domnişoară Hanscombe, spuse Jason pe un ton plăcut, ridicându-se pentru a face o plecăciune. Aerul de dimineaţă îţi prinde bine. Am venit să te implor să-mi acorzi onoarea de a mă însoţi la o plimbare în parc.

Caroline se înroşi şi îşi coborî privirea.

— Mi-ar face mare plăcere, lordul meu, dar... dar am planuri cu sora mea.

— Ah, dar nu-i nicio problemă, Caro, interveni Gina, aruncând o privire ciudată spre Lord Radford. Putem merge

şi mâine. N-aş vrea să-ţi stric distracţia, în plus, Gideon va sosi în curând să mă ia la plimbare cu trăsura.

— Într-adevăr, Caroline, nu-i frumos din partea ta să-l faci pe lord să aştepte, spuse severă mama ei vitregă.

— Nu ştia că vin. Dar sper că eşti liberă să-mi accepţi invitaţia, spuse lordul către Caroline.

— Desigur, Lord Radford, răspunse Caroline, încă refuzând să-l privească în ochi. Am nevoie de câteva minute să mă schimb.

Spunând asta, Caroline se întoarse şi ieşi din cameră, aproape alergând.

Urcă scările în grabă, cu gândurile rătăcindu-i în toate părţile. De ce venise lordul aici? N-avea altceva mai bun de făcut?

Intră în cameră şi se uită prin dulap. Rochia gri de dimineaţă, cu un tiv albastru-închis, era cea mai potrivită; purtând-o, arăta întotdeauna de parcă ar fi fost bolnavă. Se schimbă repede şi îşi pieptănă părul peste frunte ca să-şi ascundă şi mai bine faţa.

Ca să completeze efectul, alese boneta care nu-i plăcea mai deloc, una dintre cele aruncate de mama ei vitregă. Fusese oribilă chiar şi în zilele ei bune, dar acum, că se învechise, arăta chiar mai rău. Respiră adânc pentru a se linişti, apoi coborî scările pentru a-şi înfrunta soarta.

Când Caroline intră în salon, Lord Radford o studie curios. Îi acordă mai multe puncte pentru viteza cu care se pregătise, dar fu nevoit să le retragă pentru rezultatul deloc satisfăcător. Serios, fata asta chiar nu ştia să se îmbrace. Păruse chiar drăguţă când venise de la plimbare; acum arăta ca o guvernantă. După ce se căsătoreau, trebuia să-i cumpere numaidecât alte rochii.

Nicio femeie, nici măcar una căreia nu-i păsa de modă, cum era Caroline, nu putea să nu observe şareta lui Lord Radford. Era vopsită în negru şi avea accentele suflate cu argint. Cei doi cai negri care erau înhămaţi la ea erau superbi, în mod sigur născuţi din părinţi campioni, iar

harnaşamentele lor erau tot negre cu auriu.

Jason o văzu pe Caroline făcând ochii mari şi întrebă:

— Eşti de acord?

— Nu se cuvine să-mi dau eu cu părerea, lordul meu.

— Prostii! Ai dreptul la o părere, şi sunt sigur că ai una, chiar dacă nu eşti obişnuită să o spui cu glas tare, replică Jason, ajutând-o să urce.

— Ei bine, e foarte dramatică, spuse ezitant Caroline, aşezându-se pe bancheta de catifea neagră. Dar puţin cam… sinistră.

Caroline n-avea de gând să adauge că şareta se potrivea cu porecla pe care i-o dăduse, Baronul cel Diabolic.

— Mamei tale îi place. Înainte să cobori, mi-a spus că e tare frumoasă.

— E mama mea vitregă.

— Ah, am început să progresăm, domnişoară Hanscombe! E prima oară când spui ceva care nu reprezintă un răspuns direct la una dintre replicile mele, spuse prietenos Jason, mulţumit să afle că fata nu era rudă de sânge cu Lady Hanscombe – nu şi-ar fi dorit o soţie după acelaşi calapod.

— Îmi… pare rău, Lord Radford, spuse Caroline, înroşindu-se şi privind înainte. N-am vrut să fiu nepoliticoasă.

Jason se mustră pentru greşeală. Nu era sigur dacă remarca lui fusese luată drept o critică sau pur şi simplu Caroline nu avea simţul umorului; în orice caz, pierduse tot progresul pe care-l făcuse.

O privi cu coada ochiului, ghicind că pielea ei palidă avea să-i trădeze mereu sentimentele, fiindcă se înroşea uşor. Din nefericire pentru ea, dar spre norocul lui.

— Sunt sigur că n-ai fost niciodată nepoliticoasă. E prima ta vizită la Londra?

Înapoi la banalităţile pe care le discutaseră la Almack; era mai sigur aşa.

Vremea din Anglia era un subiect potrivit pentru o

conversaţie mai lungă, aşa că Jason vorbi despre asta cât timp conduse şareta prin Hyde Park, iar Caroline îi răspunse monosilabic. Da, era neobişnuit de cald pentru sfârşitul lui aprilie. Într-adevăr, era o vreme foarte plăcută; da, trebuia să plouă în curând, pentru a nu afecta recolta.

Şareta şi pasagerii ei eleganţi atraseră atenţia nobilimii care ieşise la plimbare prin parc atât de devreme. Nimeni nu-şi amintea să-l mai fi văzut pe Radford în şaretă cu o femeie de viţă atât de bună. O domnişoară nemăritată care tocmai îşi încheiase educaţia? Trebuia să fie ceva serios!

Caroline, care n-avea habar de bârfele din jur, începea încet-încet să se relaxeze. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva, nu într-o şaretă atât de ostentativă condusă de un personaj şi mai uşor de remarcat, dar nu reuşea să scape de senzaţia că era înconjurată de forţe cărora nu li se putea împotrivi.

Tocmai se întorceau spre casă, când se auziră strigaţi de o voce cunoscută. George Fitzwilliam li se alătură pe cal şi îi salută vesel, deşi vedea că şansele lui de a câştiga pariul începeau să scadă.

— Bună ziua, domnişoară Hanscombe, Jason. E o dimineaţă splendidă pentru o gură de aer curat.

În timp ce stăteau de vorbă, George o studie pe Caroline. Fetiţa nu arăta prea fericită; cel mai bun lucru care s-ar fi putut spune despre ea era că se resemnase. Poate că pariul nu era întru totul pierdut, nu încă.

După ce George plecă să-i salute şi pe alţii, Jason trase de frâie şi coti expert pe lângă o trăsură condusă prost.

— Spune-mi, domnişoară Hanscombe, ai vrea să discutăm despre ceva în mod deosebit? Ce te-ar interesa? Eu am rămas fără platitudini, aşa că e rândul tău să sugerezi un subiect de discuţie.

Caroline îl privi şovăielnică.

— Îmi place… muzica, lordul meu.

Jason reuşi să-şi abţină un mormăit de „Scuteşte-mă!”, dar Caroline îi văzu expresia şi îşi dădu seama că avea în faţă un bărbat care ascultase prea multe concerte groaznice susţinute de fete lipsite de orice talent. Atâtea harpe dezacordate! Atâtea piane cu clapele sărite! Atâtea voci afone sau mult prea puternice.

Într-o societate în care muzica era o „realizare” ce se impunea de la sine pentru o tânără domnişoară, urechile unui gentilom erau în permanenţă agresate. Caroline se înroşi din nou şi privi spre un pâlc de călăreţi din celălalt capăt al parcului.

— Desigur, nu contează, spuse ea înţepat.

Jason sesiză cum fata se retrage şi simţi un ghimpe de regret. Era atât de vulnerabilă. Trebuia oare să fie atent la absolut tot ce avea să spună în următorii patruzeci de ani?

Dintr-odată, Jason îşi dădu seama că era aproape suficient de bătrân cât să-i fie tată. Gândurile înaintară de la sine: erau vreo paisprezece ani între ei? Zâmbi amintindu-şi-o pe Lizzie, lăptăreasa cea prietenoasă. Da, ar fi putut să-i fie tată…

Osia şaretei se apropie periculos de o altă trăsură, iar Jason reveni în prezent. Afişând o expresie potrivit de sobră, spuse:

— Domnişoară Hanscombe, mi-ar plăcea să nu fii chiar atât de speriată în prezenţa mea. Nu sunt un căpcăun. N-o să-ţi fac nimic.

— Chiar nu eşti? spuse Caroline pe un ton surprinzător de sec, privindu-l cu coada ochiului.

Jason fu uimit şi de tonul ei, şi de ochii ei uluitor de albaştri. Îşi dădu seama că era pentru prima oară când Caroline îl privea în faţă şi avu sentimentul incomod că fata văzuse mai mult decât intenţiona el să arate. Poate era mai deosebită decât crezuse. Se retrase încet spre o conversaţie politicoasă, rece, iar prada lui începu să privească din nou în jur.

În timp ce se apropiau de Adam Street, niciunul din ei

nu era mulţumit de felul în care progresau lucrurile.

*

În timp ce Jason şi Caroline se plimbau prin parc, Sir Alfred îşi chemase soţia în birou pentru a discuta despre banii familiei. Baronetul era un bărbat gras, coleric şi peste măsură de egoist. Era oarecum interesat de moştenitorul lui de cincisprezece ani, tânărul Colin, şi îi plăcea să se certe cu soţia lui, dar în rest nu-i păsa de nimeni şi de nimic în afară de ei înşuşi.

Averea considerabilă pe care o moştenise era ciuntită de ani de zile în care îşi făcuse orice capriciu şi investise fără judecată. Deşi se abţinuse să-şi ipotecheze proprietăţile, avea ceva probleme cu banii de la o vreme încoace, iar acum voia să afle cum îi progresau celelalte „investiţii”.

— Ei bine, Louisa, tu mi-ai promis că, dacă o să cheltuiesc atâţia bani să le lansez pe fetele noastre, o să am parte de mai mulţi bani în schimb şi o să şi scap de ele. Cum stau lucrurile?

— Destul de bine, Alfred. De fapt, chiar în acest moment se întâmplă ceva surprinzător. Te-am informat deja că Gideon Fallsworthy e interesat de Gina. Sunt sigură că e gata să-i ceară mâna, şi pare atât de îndrăgostit, că e posibil să o ia de soţie fără zestre.

— Da, da, ştiu de el, spuse nerăbdător Sir Alfred. Dar vreau să-ţi spun că stăm şi mai prost cu banii. Nava de comerţ în care am investit nu s-a întors încă din Indiile de Est Sunt aproape sigur că s-a pierdut. Contam pe profitul de-acolo ca să plătesc pentru… nu contează pentru ce. E vreo şansă ca Gina să se mărite cu un om mai bogat? Dacă da, o să-l refuz pe Fallsworthy.

Lady Hanscombe se simţi revoltată de lăcomia soţului ei, dar ştia că n-avea rost să se certe cu el din cauza asta.

— Nu cred că e posibil, spuse ea. Gina şi Gideon sunt

atât de îndrăgostiţi unul de celălalt, că pretendenţii ei au plecat să-şi caute norocul altundeva. Chiar dacă ar mai exista vreun alt gentleman, mă tem că Gina ar prefera să fugă decât să renunţe la Gideon.

— Madam, cât de idioate sunt fetele tale? răcni Sir Alfred.

La fel ca alţi bărbaţi de o moralitate îndoielnică, el era genul de bărbat care cerea din partea fiicelor sale maniere impecabile şi să-l asculte orbeşte, dar nu s-ar fi uitat sub nicio formă la vreo femeie care să se poarte astfel.

— Ai grijă cum vorbeşti despre fiica ta, domnule! Nu e idioată, dar ştie ce vrea. Fallsworthy e un tânăr foarte de treabă, şi sunt sigură că Gina ar fi în stare să-l convingă să fugă împreună, spuse mândră Lady Hanscombe. Dacă nu-ţi place căsătoria lor, ar fi trebuit să spui ceva când s-au cunoscut. Dacă ţin bine minte, atunci n-aveai nicio problemă.

— Da, fiindcă atunci nu eram într-o situaţie aşa ostilă.

— Speram ca moştenirea pe care Caroline avea să o primească de la mama ei urma să fie de-ajuns pentru a o face bună de măritat…

— Să nu contezi pe asta, o întrerupse Sir Alfred.

— Doar n-ai cheltuit banii? Asta ar fi deturnare de fonduri! suspină soţia lui. Erau banii ei!

— Nu fi aşa nerăbdătoare să mă trimiţi la închisoare, se răsti Sir Alfred. Am investit într-un proiect de canalizare, dar supervizorul a fugit cu banii. Era o investiţie legitimă pentru moştenirea ei, adăugă pe un ton defensiv când Lady Hanscombe îi aruncă o privire tăioasă.

Deşi îşi avea şi ea cusururile ei, Lady Hanscombe era întotdeauna onestă. Acţiunile soţului ei o oripilau.

După ce îşi reveni, Louisa spuse rece:

— Atunci e bine că fata n-a ştiut niciodată câţi bani a moştenit. Cealaltă veste pe care o am pentru tine se potriveşte de minune. Începusem să-mi fac probleme că n-o să-i găsesc niciodată un soţ. Nu arată cine ştie ce, nu e

prea vivace şi nu pare interesată să se lase curtată de cineva. Dar se întâmplă ceva uimitor: Lord Radford se arată interesat de ea. A căutat-o la Almack seara trecută, a dansat doar cu ea şi a scos-o la plimbare cu şareta azi-dimineaţă. Deşi îmi e greu să-l înţeleg, pare chiar îndrăgostit de ea.

— Lord Radford? Omul ăla are cele mai scumpe amante din Londra. Ce-ar putea găsi interesant la o domnişoară aşa plictisitoare precum Caroline?

— Dragostea lucrează pe căi misterioase, spuse sentenţios Lady Hanscombe. Probabil vrea o domnişoară bine-crescută care să-i nască un moştenitor şi să nu-i stea în drum în rest. Caroline ar fi foarte potrivită pentru el. Şi nu va avea parte de certuri cu ea. Dintotdeauna a fost o fată ascultătoare.

— Atunci vezi să rămână aşa! spuse răstit Sir Alfred cel iubitor, care părăsi apoi camera ca să meargă la club.

Capitolul 4

Când ajunse la biroul avocaţilor Chelmsford şi Marlin, pe Richard Davenport îl durea groaznic piciorul. Dar asta nu era ceva neobişnuit, aşa că făcea tot posibilul să ignore durerea. În fiecare zi mergea pe jos cât de mult era în stare ca să-şi vindece piciorul beteag; în zilele mai dificile, cum era şi ziua de astăzi, se sprijinea într-un baston şi îşi distrăgea atenţia fluierând melodii complicate.

Dintotdeauna îi plăcuse să fluiere, şi adesea îi scotea din sărite pe ceilalţi ofiţeri cu obiceiul lui de a fluiera melodii care se potriveau de minune situaţiei despre care se discuta. Când rămâneau fără alte mijloace de a se distra – iar asta se întâmplase deseori în campania din Peninsulă –, ceilalţi soldaţi încercau să ghicească ce gânduri îl făceau pe căpitanul Dalton să fluiere o melodie sau alta.

Era lesne de înţeles de ce Londra îl făcea să fluiere *Oranges and Lemons*[1]

sau, dacă taverna în care era nu avea nicio băutură mai acătării, *John Barleycom.* Dar uneori referinţele erau mai obscure; multe discuţii aprinse avuseseră drept subiect motivul pentru care căpitanul fluiera *A-Rovin'* sau *Jack the Jolly Tar.* Richard însuşi nu era de prea mare ajutor; dacă era întrebat, zâmbea şi fluiera o frază în spaniolă care însemna: „Cine ştie?"

Trecuse mai bine de o săptămână de la discuţia iniţială cu Josiah Chelmsford, dar Richard încă nu era sigur dacă merita să ia în considerare viaţa de conte. Josiah îl invitase înapoi cu momeala unor noi informaţii despre viaţa din tinereţe a părinţilor lui.

Richard intră în birou şi fu primit de secretar cu mult mai multă politeţe ca data trecută. Zâmbi trist. Fără îndoială că, odată ce avea să devină un nobil cu acte în regulă, astfel de linguşitori aveau să roiască în jurul lui.

Josiah îl întâmpină pe Richard cu o strângere de mână şi un salut jovial.

— Bună ziua, băiete. Arăţi mult mai bine decât data trecută. Ai început să te obişnuieşti cu gândul că ai moştenit o avere?

— Bună ziua, domnule. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nici acum nu ştiu ce vreau să fac. Deci nu s-a schimbat nimic faţă de săptămâna trecută.

— Nu vreau să te zoresc, dar trebuie să-ţi explic felul în care bunicul tău şi-a lăsat proprietatea. A trecut aproape un an de când a murit. Potrivit testamentului, eu trebuia să administrez proprietatea timp de optsprezece luni, timp în care îl căutam pe fiul lui Julius Davenport sau pe moştenitorul său. Contele şi tatăl tău nu-şi mai vorbeau de mai mult de şapte ani, perioada necesară pentru a declara o persoană dispărută ca fiind decedată, dar, când bunicul

1 Cântecel pentru copii în care se face referire la clopotele câtorva biserici londoneze (n. red.)

tău şi-a rescris testamentul după moartea celui de-al doilea unchi al tău, i-am spus despre scrisorile primite de la Julius. Tatăl tău mă anunţase că te născuseşi. În lipsa unor dovezi concrete, am preferat să presupun că eşti în viaţă. Din nefericire, nu ştiam unde să te caut. Scrisorile tatălui tău nu spuneau nimic despre locul unde l-aş fi putut găsi. Era hotărât să nu se lase descoperit de nimeni. În orice caz, dacă nu se găseşte niciun moştenitor direct după optsprezece luni, averea trece în proprietatea unui moştenitor prezumtiv, adică vărul tatălui tău, Reginald Davenport El este fiul fratelui mai mare al bătrânului conte, dar e mai aproape, ca vârstă de tine decât de tatăl tău. Chelmsford făcu o pauză ca să-şi umple pipa din care trăsese până acum, apoi continuă: Bunicului tău nu-i plăcea prea multă lume, dar cel mai mult îl ura pe Reginald. Vărul tău are o reputaţie îndoielnică; îi plac jocurile de noroc, scandalurile şi alte îndeletniciri dubioase. I s-a interzis să fie în prezenţa contelui în ultimii zece ani, dar tot se crede următorul conte şi mai are puţin şi o să-şi vopsească blazonul pe portiera trăsurii. Mă sâcâie să mă grăbesc şi să-l proclam cât mai repede. Bănuiala mea e că trăieşte pe datorie de multă vreme.

— Nu ai spus nimănui despre mine, nu-i aşa?

— Nu, nu, ţi-am respectat doleanţele în această privinţă. Singurul care mai ştie este secretarul meu, Wilkes, şi el este un om foarte discret. Aş vrea să-ţi sugerez ceva. De ce nu vii cu mine până în Gloucestershire? Putem vizita proprietatea împreună, în mod neoficial, şi poţi sta acolo ca Richard Dalton. E în regulă atâta timp cât găsim un pretext pentru prezenţa ta acolo. Poate faci inventarul pentru mine ori poate pregăteşti proprietatea pentru a fi scoasă la vânzare. Aerul de la ţară ţi-ar face bine, iar peisajele din Cotswold sunt printre cele mai frumoase din întreaga Anglie.

Richard îşi muşcă buza de jos, gândindu-se ce să facă.

— Nu m-ar deranja să plec din Londra, iar doctorii

sunt gata să-mi dea drumul. Dar Wargrave Park poate fi plin de bătrâni servitori care m-ar recunoaşte imediat ca făcând parte din familia Davenport.

— Nu, nu cred. E adevărat că semeni leit cu tatăl tău, dar el semăna cu bunica ta. Nu arăta deloc ca un Davenport, zise avocatul zâmbind nostalgic. Bunica ta era o femeie remarcabilă. A adus sânge proaspăt şi o mare doză de bun-simţ în familie. Dacă ar fi trăit, contele şi tatăl tău nu s-ar fi separat niciodată.

— Ce fel de oameni erau unchii mei? întrebă Richard.

— Rodrick, fratele cel mai în vârstă, era sălbatic, extravagant. A avut nevoie de câteva averi doar să-şi plătească datoriile. Când a ajuns la o vârstă la care nu mai putea amâna căsnicia, s-a îmbolnăvit de febră la plămâni. Uneori mă întreb dacă a preferat să moară decât să muncească cinstit chiar şi o zi.

— Şi fratele mijlociu?

— Henry simţea că Rodrick era preferatul tatălui său, iar Julius – cel al mamei. În loc să crească pe cont propriu, Henry a întors spatele familiei. Nu… nu-i plăceau femeile. N-a vrut să se căsătorească nici măcar atunci când a moştenit proprietatea. Cred că îi făcea plăcere să-şi frustreze tatăl.

— Ce pereche încântătoare. Încep să înţeleg de ce tatăl meu nu voia să păstreze legătura cu familia.

În aceeaşi clipă, de afară se auzi o rumoare. Secretarul, Wilkes, spuse:

— Nu puteţi intra acolo. Domnul chelmsford este împreună cu un client.

Răspunsul fu înăbuşit, dar categoric. Uşa se deschise cu zgomot şi un gentleman înalt, cu o expresie acră, pătrunse în încăpere. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani, dar se putea ca ridurile de pe chipul său să-l fi îmbătrânit înainte de vreme. Avea părul negru şi o faţă pământie, care contrastau cu ochii albaştri şi reci. Deşi purta haine scumpe, atitudinea lăsa să se înţeleagă că nu-i

pasă cum arăta, în loc să prefere genul de perfecţiune imaculată pe care Brummell îl adusese la modă. Privirea lui îl depăşi indiferentă pe Richard şi se opri asupra lui Josiah.

— Cât mai vrei să continui această farsă? întrebă el pe un ton plin de reproş. Mă incomodează faptul că nu mi-ai pregătit încă proprietatea şi sunt aproape sigur că voi găsi un judecător care să-mi dea câştig de cauză.

Chelmsford îi aruncă o privire rece. Avocatul grăsuţ şi jovial fusese înlocuit de omul legii, rece şi necruţător.

— Nu-ţi pierde timpul cu ameninţări nefondate, domnule Davenport. Dacă implici şi Cancelaria, lucrurile vor întârzia şi mai mult. Nu există avocat care să nu poată trage de un caz până să-l facă de trei, patru ori mai lung. Îţi dau cuvântul meu că exact asta voi face dacă te amesteci în testamentul unchiului tău. Mai ai de aşteptat şase luni, în mod normal. Îţi sugerez să trăieşti până atunci din ce ai.

Intrusul strânse din buze:

— Atunci crezi că ai putea să-mi dai un avans? Sunt, în definitiv, banii mei.

— Asta rămâne de văzut. Între timp, eu răspund de proprietatea şi de averea de la Wargrave. Nu voi face decât cheltuieli justificate. Dacă proprietatea îţi revine ţie, o vei avea aşa cum este acum.

— Îţi dai seama că, odată ce voi primi titlul, vei fi concediat imediat?

— Crede-mă, dacă tu devii următorul conte, eu voi fi cel care îşi dă demisia în clipa în care succesiunea va fi înfăptuită.

— Atunci ne vom înţelege perfect, Chelmsford.

Bărbatul înalt şi slab se întoarse într-un foşnet de pelerine şi se năpusti afară, trântind uşa în urma lui.

— Ei bine, Richard, acesta este vărul tău Reginald, spuse sec avocatul. În caz că nu ţi-ai dat deja seama.

Richard urmărise scena cu o jumătate de zâmbet. Acum spuse:

— Nu mă tentează să mă declar un Davenport dacă

asta va însemna să am mai multe rude ca el.

— Dar nu sunt toţi chiar aşa. Până şi Reginald are momentele lui bune. E prima dată când îl văd că-şi pierde cumpătul şi ţipă la mine; presupun că a avut ghinion la cărţi sau la pariuri. Sau la amândouă. Nu încape îndoială că e egoist şi nu-i pasă de nimeni, dar are o reputaţie de om curajos. Se spune că s-a bătut în mai multe dueluri şi e periculos să-l înfurii. Te alarmează?

— M-ar „alarma” să am un regiment de cavalerie al lui Napoleon apropiindu-se spre mine în galop şi să am de trei ori mai puţini oameni decât el. Vărul meu mi se pare un om prost crescut şi atât. Este un „Davenport tipic”?

— Da. Şi totuşi, tu, care ai fost crescut departe de restul familiei, ai ocazia să schimbi definiţia unui Davenport, continuă avocatul. A venit timpul să te informez cu privire la celelalte dezavantaje însă. Proprietăţile de la Wargrave sunt poate printre cele mai bogate din Anglia, dar au fost neglijate în ultimii ani de viaţă ai bunicului tău. O mare parte a terenurilor au fost ipotecate pentru a-i acoperi datoriile unchiului tău. Proprietatea îţi poate oferi un venit decent aşa cum este, dar are nevoie de ani de îngrijire şi de administrare iscusită pentru a reveni la întregul ei potenţial. S-ar putea să nu-ţi placă o asemenea sarcină.

— Dacă Wargrave ar fi liberă de datorii şi bine întreţinută, câţi bani mi-ar aduce?

— Undeva în jur de treizeci de mii de lire pe an.

Richard tresări puternic.

— Treizeci de mii de lire!

— Cam aşa, zise Chelmsford şi ridică din umeri. Şi mai mult dacă ai investi ceva în păşunile din Yorkshire. Ai cărbune sub ele, iar dacă ai deschide o mină, ai crea şi nişte locuri de muncă într-o zonă săracă şi ai face şi o investiţie inspirată. Trebuie să ştii însă că proprietatea nu produce mare lucru acum şi că va fi nevoie să plăteşti câţiva ani pentru ipotecile rămase.

Richard înghiţi un nod.

— Când ne luptam în Peninsulă şi plata ne întârzia cu lunile, glumeam între noi că ar fi fost bine să avem cincizeci de lire doar ale noastre. Mi-e greu să concep suma de treizeci de mii de lire.

— Unchiul tău Rodrick nu doar că o putea concepe, ci o putea şi cheltui, spuse avocatul, zâmbind slab.

— Nu mă mir că sunt atâtea revolte în ţara noastră. E abominabil ca doar câţiva oameni să aibă atât de mulţi bani, în timp ce majoritatea au aşa puţini.

Chelmsford îi aruncă o privire uimită.

— Credeam că te lupţi cu idealurile republicii, nu că încep să-ţi placă.

— Problema cu francezii nu era republica lor, replică Richard. Boney şi-a încoronat nepotul împărat până la urmă. Ne-am luptat cu ei fiindcă Napoleon Corsicanul voia mai mult decât i se cuvenea. Mult, mult mai mult. Nu cred că sunt neapărat un republican, dar mi se pare o povară să administrezi o asemenea avere, nu o binecuvântare. Nu există nicio alternativă?

— Poţi să primeşti titlul de conte cu toate problemele lui, să înveţi să-ţi administrezi proprietăţile şi să începi să le faci să producă în cel mult cinci ani de muncă. Poţi să primeşti titlul, să-ţi vinzi proprietăţile care n-au fost ipotecate încă şi să ai un venit decent pentru tot restul vieţii. Sau poţi pleca şi poţi să-l laşi pe Reggie să moştenească totul. Mai mult ca sigur el îi va vinde pământurile lui Lord Radford, care are proprietatea vecină. Mi-ar părea rău să văd Wargrave rupt în două, dar poate că asta ar fi soluţia cea mai bună. Se spune că Lord Radford e un moşier exemplar.

— Mi-e greu să mă închipui drept un gentleman cu propriile lui terenuri, spuse Richard. Sunt un soldat; singurul lucru pe care îl ştiu despre agricultură este să sap după mâncare când trenurile cu provizii nu mai ajung.

— Nu e nimic prea complicat pentru tine, răspunse Chelmsford. Cred că ţi-ar prinde foarte bine un sejur la

Wargrave Park. Vii cu mine data viitoare când vizitez proprietatea?

Richard ezită. Josiah îl ademenea aşa cum un păianjen ademeneşte musculiţele în plasă, încercând să-l învăluie cu o pânză de posibilităţi şi obligaţii. Nu dorea să se complice cu un titlu şi cu o proprietate, dar câteva informaţii noi n-aveau cum să-i strice. Şi ar fi o binecuvântare să plece din Londra şi să scape o vreme de praf şi de zgomot.

— Sunt dispus să vizitez Wargrave împreună cu tine, dar nu-ţi pot promite că voi sta acolo. Când pleci?

— Splendid, splendid! Intenţionam să plec în trei săptămâni, dar îmi pot rearanja programul…

— Nu e nevoie, îl întrerupse căpitanul. Am şi eu nişte treburi de rezolvat cu Garda Călare. Trebuie să-mi vând rangul şi să dau de câţiva prieteni. Dacă plecăm la sfârşitul lunii, e în regulă.

Chelmsford zâmbi ca un păianjen sătul.

— N-o să-ţi pară rău, băiete.

— Să sperăm că nu.

*

— Caroline, Caroline, s-a întâmplat! A vorbit cu tati şi a fost acceptat! S-a hotărât totul! Ce minunat! Bună, Jessica! Sunt cea mai fericită fată din lume!

Gina se avântă în dormitorul surorii ei cu o viteză care ameninţă oglinda, două păstoriţe de porţelan şi o bonetă cenuşie de pe pat. Caroline se ridică de pe podea, unde tocmai prinsese o panglică brodată de tivul mătuşii sale, şi o îmbrăţişă pe Gina când tânăra domnişoară se opri.

— E minunat! Mă aşteptam la asta, dar tot e minunat. Presupun că Gideon a vorbit şi cu tine? În ultimele câteva zile arătai ca o pisică într-o cadă cu smântână. V-aţi făcut vreun plan de nuntă?

— Da. Eu, tu şi mama vom vizita familia Fallsworthy în Lincolnshire la sfârşitul lunii. Gideon vrea să mă prezinte

părinţilor lui, şi putem discuta şi detaliile atunci. Ne gândeam să facem nunta în august, la biserica de acasă, din Great Chisbury. E vară şi sunt multe flori. Desigur, tu vei fi domnişoara mea de onoare. Mă bucur foarte mult că eşti aici, Jessica. Mă ajuţi să aleg rochia de mireasă? Ceva care să mă facă să arăt subţire şi elegantă măcar o dată în viaţă.

Gina studie invidioasă rochia de dimineaţă din mătase la care lucrau Caroline şi mătuşa ei. Era o rochie de o nuanţă neobişnuită de maro-închis, potrivită părului roşcat şi des al Jessicăi, iar croiala simplă, dar impecabilă îi accentua silueta magnifică până la perfecţiune. Mânecile bufante erau legate cu panglici maro-închis, iar broderiile de la încheieturi se asortau cu panglica cu care Caroline tivise fusta.

Rochia era perfectă pentru Jessica, dar nicio altă femeie n-ar fi putut să o poarte la fel de bine. Jess avea simţul modei şi îşi croia întotdeauna propriile haine. Din fericire, îşi împărţea talentul cu generozitate. Zâmbi spre Gina, felicitând-o, şi spuse:

— Te ajut cu mare drag. Dă-mi voie să fiu printre primii care îţi urează multă fericire. Tânărul Fallsworthy e un domn remarcabil, şi sunt sigură că vă veţi înţelege foarte bine.

Gina alergă la mătuşa ei vitregă şi o îmbrăţişă.

— Mulţumesc foarte mult. Vei veni şi tu la nuntă, nu-i aşa? Din moment ce îţi petreci jumătate din vară cu familia Sterling, n-ar trebui să-ţi fie prea greu. Voi avea nevoie de tine ca să o mai temperezi pe mama, zise ea zâmbind. Desigur, s-ar putea să trebuiască să o ajuţi şi pe Caroline cu nunta ei.

Caroline termină de fixat panglica, apoi se ridică şi merse la dulap să-şi ia lăuta.

— Nu fi prostuţă, spuse ea, scoţând lăuta din cutie şi acordând-o. De ce m-aş mărita? Apoi începu să cânte. Ce-ai vrea să-ţi cânt la nuntă, Ginny? Ceva dramatic, ca asta?

Camera fu năpădită de acorduri vesele. Sau ceva mai liniştit, ca un vals? Urmă o melodie lirică. Sau asta?

Caroline trecu la un cântec care comemora finalul unei vânători pline de succes.

Gina râse şi spuse:

— Nu mă face să roşesc chiar acum. Nicio domnişoară bine-crescută n-ar recunoaşte vreodată că este vânătorul, nu vânatul. Încerc să arăt cât de cât decent totuşi. Şi să nu-ţi închipui că o să te las să schimbi subiectul aşa uşor. De ce să nu te gândeşti la nuntă? Lord Radford a fost foarte hotărât până acum. Cred că e gata să-ţi ceară mâna.

— Nu fi prostuţă, Gina. Să ştii că nu este deloc interesat de mine.

— Nu? Atunci de ce te-a vizitat aproape în fiecare zi în ultimele săptămâni? Şi de ce te invită la dans la toate balurile la care ai participat? Îţi jur că a mituit o cameristă ca să afle unde mergem în fiecare seară.

Vizibil abătută, Caroline începu să urmărească cu degetul modelul sculptat în lemnul lirei. Îi era greu să vorbească despre sentimentele ei cele mai intime, iar atenţiile lui Lord Radford o afectau într-un fel care îi era imposibil de descris.

Ajunsese să se gândească la el cu un soi de fatalism. De fiecare dată când ieşeau undeva, nu trecea mult şi apărea şi baronul cel elegant şi întunecat care o cerea la dans sau o provoca la o conversaţie. Atenţiile lui inexplicabile îi crescuseră popularitatea; jumătate dintre tinerii din Londra încercau să-i descopere farmecele misterioase. Era o perioadă incomodă în care făcea mereu cunoştinţă cu alţi şi alţi străini şi se simţea cercetată de privirile lor speculative. Auzea conversaţii murmurate, care încetau de îndată ce intra în încăpere.

— Nu ştiu ce vrea de la mine, Gina. Dar gândeşte-te: tu simţi iubirea lui Gideon, nu-i aşa? Un fel de... căldură, sentimentul că ţine la tine?

Gina se gândi la asta, apoi începu să zâmbească.

— Desigur. Ştiu exact ce vrei să spui. Mă simt de parcă mă ţine în braţe chiar dacă este în partea cealaltă a camerei.

— Ei bine, eu nu simt aşa ceva din partea lui Lord Radford. Nu cred nici măcar că-i place de mine în mod deosebit. Mă simt ca un fel de… de sarcină de care trebuie să se achite.

Jessica asculta conversaţia încruntată.

— Poate lordul e diferit de alţi bărbaţi pe care i-ai întâlnit, spuse ea. Gentlemenii moderni nu îşi arată sentimentele, dar de ce te-ar curta dacă nu din dragoste?

— Poate se foloseşte de ea ca să-şi facă una dintre amante geloasă, sări Gina. Cu siguranţă nu îi ţinteşte averea! Şi sunt destule femei experimentate la care poate apela pentru altfel de favoruri.

Caroline râse. Se simţea mai uşurată acum.

— Dacă vrei să spui ceea ce cred că vrei să spui, nu eşti deloc delicată. Dar trebuie să recunosc că teoria ta are mai mult sens decât alte lucruri la care m-am gândit. S-ar putea chiar să fie adevărată, fiindcă mai multe doamne au ţinut să mă informeze politicos că nu sunt tipul de femeie potrivită pentru lord. Măcar cu atât pot să mă consolez.

Sora ei clătină tristă din cap.

— Nu pot să te înţeleg. Trei sferturi dintre femeile din Londra şi-ar da bijuteriile familiei să fie în locul tău, dar tu te comporţi de parcă eşti persecutată intenţionat. Lordul e mereu fermecător, chipeş şi are o avere enormă! Iar tu, sora mea cea naivă, nu eşti nici măcar flatată de atenţia pe care ţi-o acordă. Ce te deranjează la el?

— E greu de explicat, spuse Caroline ezitând. Nu-i vorba despre ceea ce face, ci despre ceea ce este – un bărbat care s-a obişnuit să controleze orice fără niciun efort. Îi simt puterea lăuntrică. Mă domină fără măcar să încerce. Şi nu vreau să fiu dominată. Mă simt mult mai bine dacă sunt ignorată.

Caroline râse, uşor neliniştită. Încerca să glumească,

dar ăsta era adevărul: nu era nevoie ca Lord Radford să facă ceva anume ca să o sperie, simpla lui prezenţă fiind suficientă.

Remarca lui Caroline o nelinişti pe Jessica, dar văduva nu ştia cum să răspundă. Înţelegea de ce un bărbat atât de arogant şi de brutal o speria pe nepoata ei cea timidă. Îşi aminti de o expoziţie la un bâlci spaniol pe care îl văzuse, un leu şi un miel trăind în aceeaşi cuşcă. Un tablou impresionant, dar probabil că mielul era înlocuit constant.

Deşi nu ştia mare lucru despre Lord Radford, portretul care începea să i se contureze semăna mult cu un leu. Jessica oftă; dacă ar fi ieşit mai mult în societate în ultimii ani, poate l-ar fi întâlnit şi ar fi putut să-i dea un sfat mai bun nepoatei ei. Caroline nu avea prea multă experienţă cu bărbaţii. Poate exagera. Dacă lordul era un om bun, care o iubea cu adevărat, putea să-i fie un soţ minunat

— Poate te sperie acum, Caro, spuse cu grijă mătuşa ei, dar probabil ţine cu adevărat la tine dacă te curtează atât de asiduu. Cu puţină afecţiune, chiar şi două persoane foarte diferite pot trăi împreună în armonie. Eu şi dragul meu John eram foarte diferiţi, dar asta era o plăcere pentru amândoi.

— Există mai multe feluri de diferenţe, spuse posomorâtă Caroline. Vinul şi apa se pot amesteca uşor, dar focul şi apa nu vor face niciodată casă bună. Cu un efort vizibil, Caroline trecu peste nefericirea pe care o simţea şi reuşi să zâmbească. Apoi adăugă: Dar nu mai vreau să-mi fac griji că s-ar putea să ajung o doamnă bogată şi răsfăţată. Haide să vorbim despre rochia de mireasă a Ginei.

Capitolul 5

Jason Kincaid şi George Fitzwilliam ajunseseră la vinul

de după cină înainte ca discuţia să treacă la Caroline şi la felul în care lordul o curta. George se resemnase cu gândul că avea să piardă pariul şi îşi acceptase sportiv soarta de a-şi fi pierdut rara de pescuit somoni. Şi totuşi, ceva încă îl mai deranja la rolul pe care îl jucase în situaţia de faţă.

— Ştii, Jason, a fost un pariu prostesc. Vrei să renunţăm la el? Chiar nu se cuvine să punem pariu pe aşa ceva.

— Vrei să renunţi la pariu! spuse Lord Radford, prefăcându-se scandalizat. Ce fel de vierme mă crezi? Şau ţi-e teamă că o să pierzi?

Fitzwilliam pufni indignat

— Dacă aş fi un om care se bate, atunci te-aş provoca la duel. Dar, desigur, nu sunt. Ori de câte ori vă văd împreună, arătaţi amândoi de parcă v-aţi întors de la înmormântarea unchiului vostru de suflet şi aţi aflat că nu vi s-a lăsat nimic în testament. Sunt dispus să-ţi cedez drepturile mele de pescuit, dar nu vreau să te văd nefericit pentru tot restul vieţii din cauza unui pariu prostesc. Căsătoria e o treabă serioasă.

— Într-adevăr, George, şi te asigur că sunt cât se poate de serios. Chiar dacă am renunţa la pariu, tot ar rămâne mătuşa Honoria. I-am promis că mă însor până la sfârşitul sezonului. Jason se opri o clipă, apoi adăugă, vorbind rar: Îmi dau seama că poate ar fi trebuit să-ţi dau puţin mai multe criterii înainte să-mi alegi candidatele. Domnişoara Hanscombe este suficient de bine-crescută, dar e greu să o cunosc şi nu pare să aibă deloc viaţă în ea… Jason rămase o clipă pe gânduri. Când vorbi din nou, tonul îi era din nou viguros: Sunt sigur că-şi va îndeplini îndatoririle aşa cum se cade. N-aş putea să mă retrag oricum, nu dacă vreau să-mi păstrez conştiinţa neîntinată. Vreau să-i fac o vizită tatălui ei mâine, şi nu prevăd nicio problemă. Pe măsură ce ne cunoaştem mai bine, sunt sigur că vom ajunge să ne tolerăm reciproc. O voi invita împreună cu familia în Wildehaven. Sezonul se încheie în

curând, şi asta îi va da ocazia de a se relaxa în compania mea până la nuntă. Dacă plecăm la sfârşitul săptămânii viitoare, avem timp să-i cumpărăm nişte rochii mai de Doamne-ajută până atunci. Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să-i ţin companie viitoarei mele logodnice la musicalul lui Lady Beechwood.

— Vin şi eu, spuse George. Sunt sigur că am o invitaţie pe undeva, şi mi-ar plăcea să fiu de faţă la ultimul act din mica ta piesă de teatru.

Casa lui Lady Beechwood era la doar câteva minute distanţă. Musicalul începuse deja, după cum auziră cei doi gentlemeni când intrară şi îşi lăsară pălăriile unui garderobier. Din camera de recepţie se auzea un miorlăit uşor de recunoscut; domnişoara Smythe-Foot brutaliza o arie de Mozart. Jason făcu o grimasă vizibilă, iar George îşi transformă figura într-o mască sociabilă. Se îndreptară amândoi spre sursa zgomotului, dând dovadă de un stoicism tipic englezesc.

Îndrăzneala le fu răsplătită de finalul ariei şi de începutul unui intermezzo. Jason îl lăsă pe George să-şi vadă de treburile lui şi căută cu privirea prin cameră până când îşi descoperi viitoarea logodnică. Era ridicol de uşor să o treci cu vederea; pentru prima oară, Jason se întrebă dacă nu cumva se ascundea dinadins.

Intrigat de idee, Jason se îndreptă spre fata slăbuţă pe care o zărise într-un alcov din celălalt capăt al salonului. Caroline părea absorbită de ceva din poşeta ei. Când îi vorbi, tresări speriată.

— Spune-mi, te simţi bine în această seară, domnişoară Hanscombe? Dacă ţin bine minte, mi-ai spus că îţi place muzica.

Caroline tremură puţin şi răspunse:

— Nu-mi plac spectacolele de o calitate atât de îndoielnică. E o binecuvântare că Herr Mozart nu mai e în viaţă să audă cum geniul îi este terfelit.

Jason zâmbi larg. Deci fata era totuşi capabilă să

emită o părere. Era un semn foarte bun.

— Văd că suntem de acord în privinţa asta. Presupun că preferi un alt gen de muzică?

— Nu vreau să înnobilez acest gunoi spunându-i „muzică”, replică scandalizată Caroline. Muzica vine din inimă. Exprimă sentimente mult mai puternice decât ar putea vreodată cuvintele să o facă. Poate crea armonie din furie, poate transforma haosul în ordine. Te poate purta pe tărâmuri nebănuite şi… Caroline se opri brusc şi se înroşi, confuză. Îmi pare rău. Am fost foarte nepoliticoasă să vorbesc aşa. Zâmbind puţin, adăugă: Muzica înseamnă multe lucruri pentru mulţi oameni. Cred că până şi domnişoarei Smythe-Foot îi place ceea ce face.

Jason îi urmări transformarea cu o privire fascinată. O clipă devenise o cu totul altă persoană. Fusese cu adevărat frumoasă. Jason însuşi nu era prea interesat de muzică, dar era încântat să o vadă pe Caroline în stare de o asemenea pasiune. Asta îi dăduse o nouă speranţă.

— Eşti mai tolerantă decât merită domnişoara, spuse Jason, oferindu-i braţul. Vrei să iei o mică gustare?

Caroline zâmbi şi îi luă braţul, mulţumită că şi Jason se simţea la fel de scandalizat să audă o melodie cântată într-un asemenea hal. Pentru prima oară, erau de acord într-o privinţă.

*

În dimineaţa următoare, Caroline se aşeză la măsuţa de scris fredonând o melodie. Se simţea mai relaxată ca niciodată de când îl cunoscuse pe Lord Radford. Încă nu ştia de ce lordul o alesese chiar pe ea, dar acum credea că puteau să devină totuşi prieteni.

Acum îi scria o scrisoare întârziată domnului Ferrante, profesorul ei de muzică din Wiltshire. Nu-i mai scrisese de săptămâni întregi, ca să nu-l supere; profesorul îi simţea întotdeauna toanele, iar Caroline ţinea prea mult la

bătrânul gentleman ca să-l întristeze cu problemele ei. Acum, Caroline ronţăia celălalt capăt al stiloului, gândindu-se la prima lor întâlnire.

Avea opt ani pe-atunci şi tocmai începea cursurile la şcoala de zi din Chippenham, unde profesorul era maestru de muzică. Săptămâni în şir, Caroline auzise sunete fascinante venind din camera de muzică; era singurul lucru din întreaga şcoală care îi plăcea. Era timidă şi nu vorbea, aşa că toate celelalte fete râdeau de ea.

În acea zi, camera de muzică avea uşa deschisă, şi Caroline se strecurase înăuntru când văzuse că nu era nimeni. Mai întâi privise în jur, mirată; o harpă de aur era rezemată într-un colţ, iar în mijlocul camerei era un pian sculptat atent. Deasupra pianului erau mai multe partituri. Caroline nu mai văzuse niciodată note muzicale şi se simţea frustrată că nu le înţelegea. Simţea că ar fi trebuit să ştie să le citească; sensul lor părea să-i stea pe limbă şi în vârful degetelor.

După ce atinsese cu grijă clapele din mijloc, Caroline începuse să cânte pe ghicite melodia folk *Greensleeves,* unul din cântecele ei favorite pe care guvernanta i le cântase când era mai mică.

Domnul Ferrante intrase neauzit câteva minute mai târziu. O urmărise în tăcere pe mica fetiţă cântând fără să se poticnească melodia după ureche, acompaniindu-şi vocea limpede cu sunetele pianului. Se apropiase încet de ea şi o întrebase, atent să no sperie:

— Domnişoară, ţi-ar plăcea să înveţi nişte muzică?

— E lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult, răspunsese Caroline pe un ton grav, privindu-l cu ochii ei albaştri.

Profesorul îi spusese directoarei că fetiţa era interesată de muzică, iar Lady Hanscombe fusese informată şi ea. Deşi nu-i plăcea să-şi arunce banii pe fereastră, sau în cazul de faţă pe lecţii în plus, bătrâna doamnă fusese nevoită să admită că lecţiile de pian îi erau necesare unei

domnişoare bine-crescute.

Plus că, pentru prima oară în viaţa ei, lui Caroline îi păsa de ceva suficient de mult încât să se lupte pentru asta. Doamna acceptase să plătească pentru lecţiile de pian după ce îi trecuse prin minte gândul îmbucurător că fiica ei vitregă îşi putea învăţa surorile să cânte, ajutând-o astfel să economisească pe termen lung.

Cele mai fericite momente din copilăria lui Caroline se petrecuseră în prezenţa domnului Ferrante, în salonul lui aglomerat, fiindcă nu trecuse mult şi profesorul începuse să-i dea lecţii în propria lui casă. Talentul extraordinar al lui Caroline era limpede; putea cânta orice după ureche, avea o memorie uluitoare, prindea repede orice tehnică şi învăţa să cânte la instrumente de parcă făcuse asta de o viaţă. La doisprezece ani, Caroline îşi demonstrase talentul nu doar de interpretă, ci şi pe cel de compozitoare.

Domnul Ferrante se întrebase uneori ce soartă crudă îl făcuse să fie exilat politic din Italia şi să ajungă într-o ţară rece şi neprietenoasă ca Anglia. După ce o cunoscuse pe Caroline, nu-şi mai pusese asemenea întrebări. Era un om religios, care simţea acum că Dumnezeu îl trimisese să o înveţe muzică pe mica *bambina.*

Caroline era oricând bine-venită la domnul Ferrante şi la soţia lui cea liniştită. Cei doi o priveau ca pe fata lor, acum că propriii lor copii crescuseră şi plecaseră în lume. Profesorul ofta gândindu-se că Dumnezeu greşise făcând-o pe Caroline femeie – şi de viţă nobilă; un bărbat ar fi fost aclamat în întreaga Europă. Chiar şi o femeie ar fi putut fi artistă dacă s-ar fi născut într-o clasă socială care să permită o carieră atât de scandaloasă.

Şi totuşi, profesorul credea cu toată fiinţa că talentul neobişnuit al lui Caroline îşi avea rostul lui. Până să înceapă să-şi caute un soţ, Caroline ştia să cânte la toate instrumentele cu clape, plus lăută, vioară, harpă, fluier şi flaut. Avea o voce limpede, mult mai puternică şi mai variată decât s-ar fi lăsat să se întrevadă din felul moale în

care vorbea.

Caroline lăsa în urmă mai multe compoziţii muzicale care erau la nivelul celor mai talentate minţi luminate din Europa. Fata nu acceptase niciodată să-şi publice creaţiile; simţea că, dacă altcineva ar fi descoperit că era preocupată de ceva atât de nepotrivit pentru o doamnă, i s-ar fi interzis să mai cânte. Domnul Ferrante nu insistase. Ştia că avea să vină şi vremea ei.

*

Caroline fu întreruptă din reverie de o bătaie la uşă. Se întoarse şi văzu o cameristă care o privea timidă.

— Domnişoară, trebuie să mergi imediat în biroul tatălui tău, spuse ea.

Caroline simţi un firicel de teamă. Tatăl ei nu voia să vorbească niciodată cu ea. Nu putea fi vorba decât despre… Dar refuză să se gândească mai departe. Respiră adânc, apoi îşi lăsă stiloul din mână şi se ridică încet.

— Mulţumesc, Elsie. Voi merge imediat.

Caroline avu nevoie de tot curajul de care era în stare ca să intre în camera numită eufemistic „biroul” tatălui ei. Sir Alfred nu citise nicio carte şi nu scrisese nicio scrisoare decât dacă era absolută nevoie. Încăperea era, mai degrabă, locul în care el se putea ascunde de restul familiei.

Şi mama ei vitregă era acolo, privind-o cu un zâmbet rece, aprobator. Deci nu putea fi vorba decât despre un singur lucru.

Sir Alfred merse spre ea, radiind de satisfacţie, şi spuse pe un ton care se voia plin de afecţiune:

— Felicitări, fata mea isteaţă. Lord Radford tocmai ţi-a cerut mâna. Vei fi Lady Radford în curând. Lordul vrea să vă căsătoriţi cât mai repede.

Spunând ultima frază, Sir Alfred îi făcu lasciv cu ochiul.

Caroline îşi privi tatăl îngrozită. Tocmai începuse să se simtă puţin mai în siguranţă în compania lordului, iar acum asta! Bâlbâindu-se, aproape incoerentă, Caroline încercă pentru prima oară în viaţa ei să-şi înfrunte părinţii.

— Dar… dar nu vreau să mă mărit cu el. Când… d-dacă mă cere, îl voi refuza.

Sir Alfred se înfurie imediat. Începu să se înroşească şi ţipă:

— Să nu te prind câţi dai aere! Eşti al naibii de norocoasă că ţi s-a făcut oferta asta, şi o vei accepta fără niciun fel de fiţe!

Tremurând, cu faţa palidă, Caroline răspunse disperată:

— Ba nu! Am împlinit douăzeci şi unu de ani la sfârşitul lui februarie, şi nu mă poţi forţa. Voi pleca de-acasă şi voi preda muzică.

Sir Alfred era vineţiu la faţă de atâta furie. Făcu doi paşi rapizi şi o luă pe Caroline de umeri, scuturând-o violent. Apoi ridică o palmă să o lovească şi răcni:

— Ah, chiar nu pot? Dacă nu eşti de acord în clipa asta, ai să mă implori mai târziu…

— Opreşte-te imediat, Alfred! Lady Hanscombe îl apucă de mână pe Sir Alfred înainte să îşi poată lovi fiica. Nu e nevoie să te porţi ca un animal sălbatic, continuă ea. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu Caroline. Se va răzgândi dacă înţelege exact despre ce e vorba.

Gâfâind, Sir Alfred se retrase.

— Vezi să o faci să te asculte, fiindcă, dacă nu vrea să-l accepte pe Radford când vine în vizită mâine, o să-i pară rău că s-a născut.

Spunând asta, Sir Alfred ieşi, trântind uşa în urma lui cu o asemenea forţă, că geamurile se cutremurară.

Louisa ezită înainte să-i vorbească lui Caroline, care plângea în hohote. Nu era cea mai perceptivă femeie, dar îşi închipuia cât de nefericită era fiica ei vitregă dacă îndrăznise să-şi înfrunte părinţii astfel. Era însă vital pentru

întreaga familie ca fata să facă întocmai ce i se spunea. Louisa credea din toată inima că Radford avea să fie un soţ bun, aşa că nu se dădea în lături de la nimic pentru a se asigura că măritişul urma să aibă loc.

— Stai jos şi calmează-te, Caroline. Uite, ia batista mea. Louisa o lăsă pe Caroline câteva minute să se liniştească, apoi spuse: Nu te-ai îndrăgostit de altcineva, nu-i aşa?

Caroline începu să suspine mai încet. Clătină din cap şi scoase un zgomot înăbuşit, care aducea a „nu”.

— Atunci de ce te surprinde aşa tare că Lord Radford ţi-a cerut mâna? Mi se spune că se pariază pe asta la cluburi de săptămâni întregi.

Caroline îşi ridică şocată capul.

— Cum ar putea? întrebă ea pe un ton uluit.

Lady Hanscombe îşi dădu seama că făcuse o greşeală şi continuă grăbită:

— Ţi-a acordat atâta atenţie. Trebuie să recunosc că e o diferenţă de vârstă între voi, dar lordul arată foarte bine şi, mai important, are o avere frumuşică. Louisa se opri puţin, întrebându-se cum ar putea formula cel mai bine argumentul. Dintotdeauna am încercat să-mi apăr copiii de orice neplăcere, dar, din păcate, situaţia noastră financiară este foarte dificilă. De fapt, îmi pare rău să te anunţ că suntem într-o situaţie disperată. Cu siguranţă te-ai întrebat de ce doar Gina a venit cu noi la Londra, iar fraţii şi surorile tale au rămas în Great Chisbury.

Atenţia lui Caroline fusese captată.

— Mi-ai zis că e mai important să-şi continue studiile…

— Adevăratul motiv e că am vrut să cheltuim mai puţin. Am folosit fiecare bănuţ pe care l-am avut ca să vă putem prezenta onorabil pe tine şi pe sora ta. E esenţial ca una sau amândouă să vă căsătoriţi cu un om bogat. Fraţii şi surorile tale depind de asta.

— Dar nu mai sunt bani din partea mamei mele? Am

douăzeci şi unu de ani acum. Nu m-ar deranja să-i cedez lor.

— Nu e destul cât să facă diferenţa, spuse repede Louisa, simţind că era mult mai bine să nu deschidă subiectul acum.

— Gina se căsătoreşte într-o familie bună. Toată lumea spune asta. Nu pot să-l refuz pe Radford?

Lady Hanscombe ignoră privirea plină de speranţă a fetei şi răspunse:

— E o uniune respectabilă, dar nu ne ajută cu nimic momentan. Gideon va avea parte de o proprietate frumuşică în cele din urmă, dar părinţii lui sunt în viaţă, sunt în putere şi sunt relativ tineri. Averea lui personală nu e suficient de mare încât să ajute şi familia soţiei lui. Nu putem spera decât că o va accepta pe Gina fără zestre, după cum se pare că a făcut deja. Şi, continuă Lady Hanscombe jucându-şi asul din mânecă, dacă oferta lui Lord Radford n-ar fi iminentă, ar trebui să-l refuzăm pe tânărul Fallsworthy. Îl mai ţii minte pe Sir Wilbur Hatchett? Era dispus să facă o ofertă foarte bună pentru sora ta, şi cred că încă îl mai putem convinge dacă îi spunem că Gina e disponibilă. Dar nu vreau să fac asta. Sir Wilbur e un comerciant şi e urât. Ginei nu i-a plăcut deloc de el.

Caroline nu reuşi decât să clipească. Gina îl detesta pe Sir Wilbur şi îi spunea „broscoiul” când mama ei nu era prin preajmă.

— Lord Radford a oferit o sumă generoasă pentru mâna ta. Foarte generoasă chiar. Dacă îl vei refuza în continuare, va trebui să o obligăm pe sora ta să refuze logodna. Spre deosebire de tine, ea nu e majoră şi trebuie să facă întocmai ce îi cer părinţii ei.

Chiar dacă Louisa nu era sigură că Gina cea încăpăţânată avea să renunţe aşa uşor la Gideon al ei, nu ezita să se folosească de afecţiunea lui Caroline pentru sora ei vitregă pentru a o face să se supună.

Caroline îşi plecă învinsă capul. Îşi aminti cât de

veselă fusese Gina când îşi anunţase căsătoria, iar iubirea tandră a lui Gideon se vedea ori de câte ori erau împreună. Cum ar fi putut să-i facă pe cei doi atât de nefericiţi şi să le răpească orice şanse fraţilor ei? Nu avea nicio cale de scăpare.

— În regulă atunci, spuse Caroline cu o voce pierită, îl voi accepta.

Lady Hanscombe încuviinţă în semn de aprobare.

— Eram sigură că o să-ţi faci datoria. Făcu o pauză, apoi adăugă cu o voce stranie: Să nu fii nefericită. Radford e un bărbat bine şi are o reputaţie impecabilă. Sunt sigură că te va trata cu blândeţe şi cu respect. În curând, îţi vei aminti de toanele tale de acum şi vei râde.

Caroline n-ar fi putut niciodată să-i explice mamei sale vitrege de ce era atât de îngrozită la gândul că se va căsători cu Radford. Aşa că nici măcar nu încercă. Tâmplele îi zvâcneau de durere, şi nu reuşi decât să şoptească:

— Pot să plec acum, mamă?

Fără să aştepte vreun răspuns, se ridică şi merse la uşă incapabilă să vadă încotro o purtau paşii. Lady Hanscombe nu încercă să o oprească.

*

Mai târziu, în aceeaşi seară, Jessica intră în casa de pe Adam Street. Primise un bileţel de la Gina, scris de mână în grabă: „Vino imediat te rog. Caroline are nevoie de tine”.

Gina coborî scările în fugă tocmai când uşierul îi lua pelerina. Imediat, Jessica fu invitată în salonul micuţ de la parter, şi i se făcu semn să păstreze tăcerea. Odată ce uşa se închise în urma lor, Jessica întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Ce-a păţit Caroline?

Gina clătină din cap; faţa ei bucălată era marcată de îngrijorare.

— A fost o zi îngrozitoare! Lord Radford i-a cerut mâna lui Caroline. Am auzit ţipete din biroul tatălui meu,

apoi Caro a mers în cameră şi a plâns ore în şir. Am întrebat-o ce s-a întâmplat, dar n-am înţeles decât că se va mărita cu Radford. De ce ar accepta asta dacă gândul o face atât de nefericită? Nu trebuie decât să spună nu. N-a vorbit cu nimeni şi n-a mâncat nimic toată ziua. N-am mai văzut-o niciodată aşa. De regulă, dacă e supărată, pleacă la plimbare sau cântă ceva la pian. Acum arată ca şi când tocmai şi-a primit condamnarea la moarte. Te rog, Jessica, vezi dacă poţi să faci ceva pentru ea!

Jessica strânse din buze. Bănuise că despre aşa ceva era vorba. Înţelegea mult mai bine decât Gina cum putea Caroline să fie obligată.

— O să urc la ea în cameră imediat, spuse ea.

Bătu încet la uşa nepoatei ei, apoi intră fără să mai aştepte vreun răspuns. O singură lampă era aprinsă; în lumina slabă, silueta lui Caroline era nemişcată.

— Caro, eşti bine?

Jessica merse încet până la pat şi se aşeză pe margine. Buzele i se desprinseră într-o grimasă şocată; Gina nu exagerase. Caroline arăta mai mult moartă decât vie. Buzele ei palide contrastau cu ochii roşii, umflaţi, iar pielea îi era întinsă şi străvezie. Privea fix înainte.

Pe masa de lângă pat erau un bol cu apă şi o batistă. Jessica luă batista şi o stoarse, simţind parfum de lavandă. Întinse cu grijă batista pe fruntea nepoatei sale şi întrebă:

— Mă auzi?

Caroline clipi şi îşi privi mătuşa, concentrându-se cu greu.

— Jess.

Se rostogoli pe jumătate în poala mătuşii sale, îmbrăţişând-o de parcă ea era singurul lucru sigur din lume.

— Gina mi-a spus că te vei mărita cu Lord Radford, spuse Jess, mângâindu-i părul. De ce-ai fost de acord dacă asta te face atât de nefericită? Ştii că poţi să stai cu mine dacă părinţii tăi te dau afară din casă.

Indiferent câte probleme ar fi avut în familie şi în

Wiltshire, Jessica era gata să-şi respecte cuvântul dat.

Caroline răspunse pe un ton plat, fără viaţă:

— E o chestiune de bani. Lord Radford este dispus să plătească un preţ ridicol de mare pentru mine. Dacă îl refuz, Ginei îi va fi interzisă căsătoria cu Gideon.

Jessica blestemă încet. Niciodată nu avusese mare încredere în judecata cumnatului ei, dar nici nu ştiuse că Sir Alfred putea fi atât de josnic. Găsiseră lucrul perfect cu care să o şantajeze pe Caroline.

După o clipă, Caroline adăugă:

— Din câte mi s-a spus, el îi va ajuta şi pe ceilalţi fraţi ai mei când va fi cazul. Dar are parte de o afacere aşa proastă!

Caroline încheie cu un râs scurt, isteric.

— Dacă ai hotărât să te măriţi cu el, trebuie să vedem de ce te deranjează chiar aşa mult, zise Jessica. Spune ce ţi-a făcut?

Caroline tăcu multă vreme, apoi răspunse:

— Nu mi-a făcut nimic. Nu mi-ar displăcea dacă n-ar trebui să mă mărit cu el.

Iscodind blând, mătuşa ei continuă:

— Atunci care e problema?

Urmă o pauză lungă, lungă de tot, apoi veniră cuvintele dureroase:

— Îmi… aminteşte de tatăl meu.

Tot ce auzise Jessica despre lordul elegant şi sardonic părea să fie total diferit de Sir Alfred, dar Caroline trebuia să aibă un motiv.

— Ce vrei să spui?

— Mă… înspăimântă. Mereu am senzaţia că în spatele ochilor lui întunecaţi se ascunde o furie foarte mare.

— Aşa ţi se pare şi tatăl tău?

— Ştii că tata n-a stat cu mine prea mult, nu-i aşa? Mereu m-am bucurat de asta… Cred că şi el mă place la fel de puţin cum îl plac eu. Când eram mică, voia să ne jucăm uneori, dar mereu se înfuria din senin. Ţipa la mine… mă

lovea… Şi n-am ştiut niciodată de ce. N-am ştiut niciodată! Caroline suspină tremurat, gata să-şi piardă cumpătul. Făcu un efort să-şi recapete controlul, apoi continuă ceva mai calmă: Să nu crezi că mă bătea mereu. Era mult mai violent cu băieţii. Gina ţipa la el – avea atât de mult curaj, nu ca mine. Pentru mine era greu fiindcă… n-am ştiut niciodată… Atâta nesiguranţă, atâta teamă… Toată viaţa mea m-am ţinut departe de el. Dacă intra în cameră, eu ieşeam pe uşa cealaltă, încet, pe furiş. Aşteptam doar să pot pleca de-aici, să vin să trăiesc cu tine, să-mi găsesc de lucru dacă era nevoie să mă întreţin singură. Ştiu că aş fi putut să predau muzică. N-am crezut niciodată că voi ajunge să-mi trăiesc tot restul vieţii cu aceeaşi teamă, întrebându-mă mereu dacă am greşit cu ceva şi neştiind niciodată unde va lovi trăsnetul… Sau că voi trăi fără iubire.

Caroline începu să tremure. Jessica o ţinu în braţe până se linişti, apoi spuse cu grijă:

— Înţeleg de ce urăşti ideea atât de mult, dar eşti sigură că ceea ce simţi la Radford e furie? Poate este pur şi simplu înfocat. Am cunoscut un bărbat ca el. Trăia de parcă două sute de ani nu i-ar fi fost de-ajuns să facă tot ce-şi dorea. Jessica rămase pe gânduri o clipă, apoi continuă: Cu toţii suntem furioşi uneori. Dar una este să te înfurii şi să-ţi treacă repede, şi alta e să fii un copil la cheremul unui adult. Când eşti sigură că te iubeşte cineva, nu te deranjează dacă mai are toane din când în când. În orice caz, nu ca amintirile tale de acum.

— Chiar crezi asta, Jess?

— Ştiu că este adevărat şi ştiu la fel de bine că temerile noastre sunt aproape tot timpul mai rele decât realitatea.

— Cred… cred că ai dreptate. Când eram mică, teama era cel mai greu de suportat.

— Dacă realitatea e la fel de rea pe cât ţi-o imaginezi, poţi veni la mine. Nu îţi vei petrece restul vieţii cu un bărbat pe care îl urăşti, Caroline. Îţi promit.

Caroline îşi privi direct mătuşa pentru prima oară.

— M-ai lua la tine? Chiar dacă aş fi dezonorată? O femeie care şi-a ratat căsnicia?

— Da, oricând şi oriunde. Dar, în schimb, trebuie să-mi promiţi că îţi vei da silinţa cu Lord Radford. Priveşte-l aşa cum e, nu în umbra tatălui tău. S-ar putea să ajungi chiar să-l iubeşti; atunci când trăieşti împreună cu cineva, se formează nişte legături mai puternice decât îţi poţi închipui. Poţi să încerci să-l iubeşti? Pentru mine, dacă nu de dragul tău?

— Ah, Jess, bineînţeles că da! Ce m-aş face fără tine? Caroline râse tremurat, ridicându-se în capul oaselor. Cred că arăt ca o sperietoare!

— Chiar aşa arăţi.

Caroline făcu o figură puţin jignită, apoi râse slab.

— Dacă îmi fac probleme pentru felul în care arăt, presupun că am început să mă simt mai bine. Mulţumesc, Jess. Nu ştiu cum aş putea să-ţi întorc favoarea.

— Ai putea începe prin a o convinge pe Linda că pisoiul ei nu ştie să cânte la pian. Îmi iubesc fiica, dar uneori întrece măsura.

— Aşa voi face. Ba chiar îl voi învăţa pe Wellesley să cânte la pian dacă asta vrei.

— Liniştea mi-e de-ajuns, iubita mea. Şi vreau să-ţi dai toată silinţa cu Baronul cel Diabolic.

— Poate nu e chiar aşa diabolic. Ce zici, să-i spunem Baronul cel Chipeş?

— Sună mult mai bine! replică Jessica. Acum este timpul să vedem cum te putem face prezentabilă pentru mâine.

— Da, doamnă maior Sterling.

Deşi Caroline nu arăta neapărat ca o fetiţă ascultătoare, Jessica decise că era un pas în direcţia cea bună.

Nu-i mai rămânea decât să spere că şi baronul avea să coopereze, nefiind diabolic. Putea fi sever şi ignorant în

ceea ce privea temerile unei domnişoare aşa timide, dar nu aveau niciun motiv să-l considere un monstru. Caroline avea să-l întâlnească în curând şi să tragă singură concluzia dacă era un soţ potrivit sau nu.

*

Jason intră în casa familiei Hanscombe purtând o ţinută imaculată, cu pantofii strălucind ca două pietre de obsidian şi cu un rubin lucind discret din acul de la cravată. Până la urmă, peţitul se întâmpla o dată în viaţă, iar el intenţiona să profite la maximum de moment.

Singura dată când mai ceruse mâna cuiva se întâmplase sub frunzele unui fag, amândoi mirosind a cal, şi finalul nu fusese unul fericit.

Deşi încrederea în sine îi crescuse enorm în ultimii doisprezece ani, Jason nu era absolut sigur că fata avea să-l accepte; părea destul de imprevizibilă. Nu ştia mai multe despre ea acum decât atunci când începuse să o curteze, cu câteva săptămâni în urmă. Mintea lui Caroline lucra pe căi misterioase. Nu părea interesată nici de felul lui de a vorbi, nici de aspectul lui atât de îngrijit.

Dacă avea să-l refuze, mândria lui Jason avea să fie serios rănită, dincolo de faptul că pariul ar fi fost pierdut. Dar nesiguranţa era cea care făcea aventura cu atât mai interesantă.

Jason îi dădu valetului jobenul şi ceru să o vadă pe domnişoara Hanscombe. I se răspunse cu un zâmbet placid al cuiva care ştia de ce venise. Probabil că toţi servitorii casei erau la curent cu motivul prezenţei lui acolo. Intră în salon; aşteptând-o pe Caroline, începu să recapituleze în minte discuţia cu Sir Alfred din ziua precedentă. Făcu o grimasă amintindu-şi. Sir Alfred era un om tare neplăcut, care se bucurase de oferta mai mult decât generoasă pe care Jason o făcuse pentru Caroline.

Şi totuşi, chiar dacă se bucurase, Sir Alfred negociase

pentru mâna fiicei lui ca un negustor de peşte din Billingsgate. La câţi bani ceruse, ar fi putut la fel de bine să i-o dea şi pe Lady Hanscombe şi să adauge şi mâna celorlalte fiice. Dar în cele din urmă ajunseseră la o înţelegere. Jason îşi putea permite să fie generos şi investise deja prea mult timp şi prea multă mândrie ca să renunţe acum.

Sosirea lui Caroline îi întrerupse gândurile. Fata ajunsese chiar la timp să-i vadă expresia neplăcută pe care o avea gândindu-se la Sir Alfred. Jason îşi schimbă imediat expresia, dar era limpede că ea îl văzuse şi crezuse, probabil, că îi era adresată ei.

Caroline era palidă, dar îl salută pe un ton măsurat:

— Bună dimineaţa, Lord Radford. Te rog să iei loc. Sper că nu s-a întâmplat nimic grav.

— Totul e bine, mulţumesc, spuse puţin repezit Jason, aşezându-se. Acum, că venise momentul adevărului, se simţea ciudat de neliniştit. Ţin neapărat să discut ceva cu tine, continuă el.

— Chiar aşa? Continuă, te rog.

Vocea lui Caroline nu lăsa să se întrevadă nimic, deşi probabil ştia de ce venise lordul.

— Cred că ai observat deja cât de mult ţin la tine. Eşti fermecătoare, eşti o doamnă în adevăratul sens al cuvântului şi ai reuşit să mă convingi că tu eşti femeia pe care o caut de atâţia ani. Jason se opri puţin. Îi era din ce în ce mai greu să o privească în ochii ei albaştri. Aşa că aş fi onorat dacă ai accepta să-mi fii soţie.

— Doreşti într-adevăr asta? întrebă încet Caroline.

— Desigur, răspunse Jason, uimit de lipsa ei de reacţie.

Poate se aştepta la o declaraţie mai pasională. Jason deschise gura ca să spună cuvintele necesare, dar, spre surprinderea lui, nu reuşi să se gândească la nimic. N-ar fi putut să mintă niciodată când venea vorba despre iubire.

În tăcerea care tocmai se lăsă, Caroline oftă puţin şi-i

răspunse:

— Atunci aş fi, desigur, bucuroasă şi onorată să-ţi accept oferta, Lord Radford.

— Nu vrei să-mi spui Jason, acum că suntem logodiţi? Judecând după expresia ei, era limpede că fata nu se gândise niciodată că lordul avea şi un nume mic. Înghiţindu-şi nodul din gât, răspunse:

— Voi încerca... Jason. Iartă-mă, te rog, dacă nu mă voi obişnui cu asta imediat.

— Desigur. Vreau să-ţi fac un cadou de logodnă. Aş vrea să te duci la *Madame* Arlette şi să-ţi alegi o garderobă nouă în onoarea noii tale vieţi.

Caroline se înroşi puternic. Deci Jason îi observase hainele oribile! Probabil îşi închipuia că aşa îi plăcea să se îmbrace. Dăduse greş şi cu tentativele de a se pierde în decor, iar acum viitorul ei soţ credea că avea gusturi îndoielnice. Era timpul să încerce să-i intre în graţii.

— Sună încântător, lor... Jason. Mi-ar face mare plăcere. Eşti foarte generos să-mi oferi asta.

— În plus, continuă Jason, la sfârşitul săptămânii următoare vreau să te iau cu mine acasă, în Wildehaven. Asta ne va da ocazia de a ne cunoaşte mai bine înainte de nuntă. Desigur, îţi vei invita şi familia. Sunt convins că ţi-ar plăcea să o ai în preajmă pe mama ta, poate şi pe Gina.

Caroline ezită o clipă.

— Sora mea tocmai s-a logodit cu Gideon Fallsworthy. Ea şi mama mea vitregă vor merge să îi viziteze familia în Lincolnshire. Crezi... că ar fi posibil să o inviţi pe mătuşa mea, doamna Sterling? E văduvă şi e liberă să meargă oriunde pofteşte. Probabil va vrea să o însoţească şi fiica ei, dar Linda e un copil bine-crescut şi nu-ţi va face probleme.

Jason ridică nepăsător din umeri. Îi era indiferent cine venea să o însoţească pe Caroline. În orice caz, prefera o mătuşă în locul mamei. Sau mamei vitrege.

— Desigur, amândouă sunt bine-venite. Vreau să te simţi bine cu mine. Mă gândeam să ne căsătorim undeva în

august.

Caroline arăta puţin speriată.

— Aşa curând?

— Dacă tot o facem, atunci să o facem repede, spuse Jason, însă o clipă mai târziu îşi regretă cuvintele.

Spre surprinderea lui, Caroline zâmbi puţin.

— Cred că Macbeth nu este cea mai inspirată alegere pentru această ocazie. Sau ţin minte că el şi soţia lui se potriveau unul cu celălalt, deci poate nu este chiar aşa departe de subiect. Dar nu cred că aş fi o Lady Macbeth potrivită.

Jason chicoti încercând să şi-o imagineze pe Caroline fluturând un pumnal imaginar.

— M-am exprimat neelegant. Voiam să spun că nu văd rostul unei logodne prelungite, şi sunt nerăbdător să te văd Lady Radford.

Şi, desigur, pariul spunea că nunta trebuia să aibă loc în şase luni.

— Ştiu că mătuşa mea, Honoria, va fi şi ea nerăbdătoare să organizeze ceva în onoarea ta, adăugă el. N-am nicio rudă feminină mai apropiată. Ea este Lady Edgeware, să ştii.

Caroline îi aruncă o privire speriată.

— Nu ştiam. Am fost prezentate la o petrecere cu jocuri de cărţi odată. E foarte… memorabilă.

— E o tătăroaică, asta e, spuse vesel Jason. Dar va fi foarte mulţumită că mi-am ales o mireasă, aşa că te va plăcea.

Caroline căzu pe gânduri. Dacă rudele lui Lord Radford îl presaseră să se căsătorească, asta ar fi putut explica de ce se hotărâse să se însoare la o asemenea vârstă. Nu părea genul de bărbat care să se lase intimidat foarte uşor, aşa că era de presupus că şi el dorea să se căsătorească din cine ştie ce motiv ascuns.

Jason se ridică, gata să plece.

— Sper că vei accepta să mă însoţeşti la balul lui

Stanhope din seara asta? Voi veni să te iau la ora nouă.

Se îndreptă spre ea, înălţându-se deasupra ei ca un munte. Ezită o clipă, apoi se aplecă şi o sărută uşor în semn că logodna era pecetluită. Dacă nu s-ar fi retras aproape imperceptibil, Jason s-ar fi simţit ca şi când ar fi sărutat o statuie romană.

Caroline nu-i răspunse deloc, aşa că lordul o îmbrăţişă în grabă, se aplecă în semn de rămas-bun şi se retrase imediat.

Părăsind casa de pe Adam Street, Jason se simţi neaşteptat de abătut. Când făcuse nenorocitul ăsta de pariu, presupusese că avea să se căsătorească cu vreo fătucă avară care să-şi vândă cu dragă inimă trupul şi poziţia socială pentru averea şi titlul lui.

Sau, eventual, cu vreo visătoare care să se creadă îndrăgostită de el, deşi Jason nu-şi dorise niciodată asta. O fată îndrăgostită ar fi fost enervantă, oftând şi cerându-i mereu atenţie.

Însă nu sperase nicio clipă să găsească o fată care să fie obligată să se mărite cu el, aşa cum era limpede că fusese Caroline. Oricât de optimist ar fi încercat să fie, era clar că fata se resemnase cu ideea.

Dar acum nu se mai putea face nimic. Caroline avea să se liniştească după ce-l cunoştea mai bine. Iar când Jason devenea pasional, obţinea fără probleme ce dorea.

Capitolul 6

Jessica traversă în fugă salonul şi o îmbrăţişă pe Caroline chiar când intra.

— Deci eşti logodită oficial acum. A fost pe cât de rău te aşteptai?

Caroline o îmbrăţişă şi ea, apoi îşi scoase boneta.

— Nu, ai avut dreptate – mi-am făcut prea multe griji,

şi în realitate n-a fost aşa rău. Lord Radford a fost foarte politicos, dar nu s-a comportat ca un iubit. Din câte am înţeles, cred că a vrut pur şi simplu să se căsătorească la vârsta asta şi din cine ştie ce motiv m-a ales pe mine. Dacă nu-mi cere prea mult, atunci probabil ne vom înţelege destul de bine.

Caroline se înroşi brusc. În orice caz, lordul îşi dorea cu siguranţă un moştenitor. Iar dacă se gândea la cum erau născuţi copiii…

— Vrea să merg la *Madame* Arlette şi să-mi cumpăr o garderobă nouă, spuse ea repede. Se pare că nu l-am impresionat cu rochiile mele de guvernantă. Mă ajuţi şi tu? Apoi voi fi îmbrăcată cum se cuvine.

— Cât de drăguţ din partea lui. N-am mers niciodată acolo. Va fi foarte distractiv să-i cheltuim banii lui Lord Radford ca să te transformăm într-o femeie modernă. Încă mai cred că nu-i înţelegi sentimentele cum se cuvine. Te-a ales pe tine dintre toate domnişoarele din Londra.

— Probabil mi-a scos numele dintr-un joben, spuse posomorâtă Caroline. Se opri o clipă, apoi continuă pe un alt ton: Şi mai e ceva. Vrea să merg la proprietatea lui, Wildehaven, la sfârşitul săptămânii viitoare. Mama şi Gina merg la Lincolnshire să facă cunoştinţă cu familia Fallswormy. Crezi că s-ar putea… să vii tu cu mine? Lord Radford a fost deja de acord şi a spus că poate veni şi Linda. Sunt sigură că ar fi o călătorie plăcută, încheie ea grăbită, aruncându-i o privire căreia ştia că Jessica nu i se putea opune chiar dacă încerca.

— Într-adevăr, as fi încântată să fac cunoştinţă cu Baronul cel Diabolic chiar la el acasă, răspunse zâmbind Jessica. Dar cred că o voi duce pe Linda la bunicii ei. Ne va face bine să stăm departe una de alta o vreme. Depind mult prea mult de compania ei. Deja e, pe jumătate, o tânără domnişoară, aşa că trebuie să încep să mă obişnuiesc cu gândul că într-o zi va pleca de-acasă. În orice caz, va avea verişori cu care să se joace şi ponei pe care

să-i călărească, şi nu-i va fi dor de mine absolut deloc. Crezi că poţi să-l convingi pe Radford să trecem prin Gloucestershire? Socrii mei stau acolo, şi nu e un ocol prea mare.

— Splendid! strigă nepoata ei. Îmi va fi mult mai uşor dacă vei fi şi tu cu mine. Sunt sigură că lordul nu se va supăra – a fost foarte amabil până acum. Vrea să plecăm vinerea viitoare, aşa că ar fi bine să trecem cât mai repede pe la *Madame* Arlette. Caroline strâmbă puţin din nas, apoi continuă: Mi-a spus să-i zic pe numele de botez, dar nu cred că sunt pregătită pentru aşa ceva. Ar fi ca şi când m-aş adresa lui Dumnezeu cu o poreclă. Voi începe prin a mă gândi la el drept „Radford”, fără titlul de lord. În cinci sau zece ani, după ce mă obişnuiesc cu el, voi fi poate mai familiară.

— Caro, nu vei avea nevoie de atât de mult timp. A avut o idee foarte bună să vă cunoaşteţi înainte de nuntă. Dintotdeauna ţi-a plăcut viaţa la ţară, aşa că, fără îndoială, te vei obişnui foarte repede să stai la conacul lui.

— Vom vedea, spuse sceptică nepoata ei. Între timp, n-ai vrea să mergem chiar acum la *Madame* Arlette? Cred că ar fi foarte distractiv să cumpăr un munte de haine scumpe.

— Stai doar să-mi iau boneta.

Plecară cu trăsura de modă veche a familiei Hanscombe care o adusese pe Caroline. Acum, că fata urma să devină soţia unui lord, mama vitregă a lui Caroline avea mare grijă de ea şi nu-i mai permitea să se plimbe pe jos ca o servitoare.

*

Casa de modă a lui *Madame* Arlette era exact aşa cum s-ar fi aşteptat cineva auzind de una dintre cele mai în vogă creatoare de modă din Londra. Avea covoare groase, mobilă scumpă şi draperii pe măsură, iar în aer plutea un

parfum delicat, exotic. *Madame* însuşi îşi făcu apariţia când vânzătoarea o anunţă că sosise viitoarea soţie a lui Lord Radford.

Madame Arlette era o doamnă impunătoare, cu un aer demn, maiestuos. Nimeni n-ar fi ghicit vreodată că era fiica nelegitimă a unei curtezane din Paris. Pentru britanici, toţi imigranţii erau la fel: dacă doamna alegea, să se prezinte drept o aristocrată care îşi pierduse averea, nimeni nu îşi bătea capul să o conteste.

Madame se apropie cu paşi mari de Jessica şi spuse:

— E o plăcere enormă să o cunosc pe viitoarea Lady Radford *enfin.* Veţi fi un cuplu *très magnifique!*

Jessica îşi plecă uşor capul.

— Dă-mi voie să mă prezint: sunt doamna Sterling, iar dânsa e nepoata mea, Caroline Hanscombe, care va fi soţia lui Lord Radford.

Văzând-o pe *Madame* Arlette fâstâcindu-se, Caroline făcu o reverenţă scurtă şi spuse:

— *Madame* Arlette, sunt obişnuită să fiu trecută cu vederea când sunt în prezenţa mătuşii mele. Mă las pe mâna dumitale să mă faci puţin mai remarcabilă. Lord Radford doreşte să-mi cumpăr o garderobă întreagă, şi sunt sigură că vei face o treabă deosebită. De unde îmi sugerezi să încep?

Uşurată că gafa ei fusese atât de uşor uitată, *Madame* Arlette îşi studie clienta cu atenţie şi spuse hotărâtă:

— Pentru tine aş alege nişte culori de primăvară, delicate, dar vibrante, ce zici? Şi o croială foarte simplă. Leonora, adu-mi nişte suluri de mătase italiană din spate. Da, cele pe care le păstram pentru o clientă foarte specială. Vei fi de o *superbité* incredibilă când suntem gata, *hein!* Apoi o privi din nou pe Jessica: Dă-mi voie să-ţi spun, *Madame* Sterling, că ţinuta dumitale este formidabilă. Doar o femeie cu un păr de o nuanţă atât de magnifică ar putea să poarte o rochie albastru-închis. Iar croiala… este subtilă, dar *très chic.* Dacă-mi permiţi, pot să te întreb cine a croit

rochia?

— Bineînţeles, spuse afabilă Jessica. *Madame* Sterling îşi croieşte singură rochiile.

— A-a-h-h-h! exclamă *Madame* Arlette, uitându-se ca de la o artistă la alta. Ce noroc pentru modestul meu magazin că nu eşti şi dumneata croitoreasă. Ne-ai lăsa pe toate fără pâine.

Jessica se bucură de complimente, aşa că râse şi începură amândouă să o transforme pe Caroline într-o doamnă la modă. Rochii de bal, rochii de dimineaţă, costume de călărie, pelerine, rochii de plimbare, rochii de dans, bonete, lenjerie atent croită, un domino pentru baluri mascate – nimic nu era lăsat la voia întâmplării.

După trei ore în care fusese îmbrăcată în tot felul de materiale şi se vorbise despre ea de parcă nici n-ar fi fost de faţă, Caroline îşi dădu seama că era nevoie de mult mai multă muncă decât se aşteptase ca să devină o doamnă la modă. În timp ce se lăsa îmbrăcată – fără chestii bufante, după cum observă resemnată la un moment dat –, începu să se amuze compunând muzică în sinea ei.

Era o fantezie muzicală ce avea drept subiect moda, cu viori puternice care reprezentau voalurile, flaute care vorbeau despre mâinile şi degetele neliniştite ale creatoarelor de modă şi un pasaj de oboi care adăuga un efect capricios compoziţiei.

Era păcat că n-avea acces la muzicanţi care să-i transforme compoziţia în sunete vii, frumoase; când cele două experte hotărâtă în sfârşit că obţinuseră un rezultat demn de Lord Radford, Caroline avea deja în minte toată piesa. Acum nu mai trebuia decât ca lordul să-şi dea acordul.

*

Zece zile mai târziu, toate pregătirile pentru excursia la Wildehaven erau încheiate. Croitoresele prost plătite ale

lui *Madame* Arlette lucraseră din răsputeri pentru a termina cantitatea impresionantă de haine care îi erau necesare lui Lady Radford. O coafeză fusese chemată ca s-o tundă pe Caroline şi să-i prindă părul în tot felul de stiluri, iar noua ei servitoare personală fusese instruită cu mare grijă cum să îşi coafeze şi ea stăpâna.

Noile coafuri îi lăsau liberă faţa lui Caroline, accentuându-i linia pură a profilului, precum şi tenul fără nicio pată, trăsăturile delicate şi ochii ei atât de albaştri. Caroline se simţea expusă şi vulnerabilă când nu-i era permis să se ascundă după şuviţele de păr, dar acceptă umilă schimbarea, ţinându-şi cuvântul dat Jessicăi de a face tot posibilul pentru a se înţelege cu viitorul soţ.

Când veni să o ia de pe Adam Street, Jason se gândi că viitoarei lui soţii nu-i mai lipsea decât puţin mai multă vivacitate pentru a fi o femeie într-adevăr atrăgătoare. Din nefericire însă, nici măcar cele mai bune magazine de pe Bond Street nu-i puteau conferi asta. Cel puţin imaginea ei se îmbunătăţise satisfăcător. Se pregătise cu promptitudine de plecare, încă un lucru remarcabil. Jason era un om nerăbdător; puţine lucruri îi displăceau mai mult decât să fie făcut să aştepte.

Când îşi văzu logodnica intrând în salon, Jason se înclină.

— Arăţi splendid astăzi, Caroline. *Madame* Arlette s-a întrecut pe sine.

Ceea ce nu era surprinzător; Jason ştia ce putea *Madame* fiindcă se folosise de ea ca să-şi îmbrace amantele de-a lungul anilor şi ştia, de asemenea, că se putea baza pe ea oricând.

— Avem parte de o vreme perfectă pentru drum. Ploile din ultimele două zile au făcut praful să se aşeze, iar acum a ieşit şi un soare care să ne lumineze calea. Îţi spun sincer că abia aştept să mă întorc la Wildehaven. Toată treaba asta cu curtatul m-a ţinut departe de casă mai mult decât aş fi vrut.

Caroline zâmbi cu prea puţin entuziasm gândindu-se la ce o aştepta.

— Abia aştept să călătorim într-o trăsură trasă de faimoşii tăi cai. Dacă sunt la fel de puternici ca aceia care îţi trag şareta, atunci chiar îşi merită laudele, spuse ea.

— Într-adevăr şi le merită, sunt la fel de puternici pe cât sunt de frumoşi.

„Şi au rămas ai mei”, adăugă în sinea lui Jason.

— Lasă-ţi bagajele în seama servitorilor mei. Vreau să-ţi salut părinţii. Sper că vor veni în vizită la Gloucestershire în curând.

În timp ce Jason o fermeca pe Lady Hanscombe, Caroline primi o îmbrăţişare scurtă de rămas-bun de la Gina, care presupunea că toate femeile proaspăt logodite erau la fel de fericite ca ea. Gina şi mama ei plecau spre Lincolnshire în dimineaţa următoare, iar Gina abia aştepta să-i cunoască pe părinţii lui Gideon, dar se simţea în acelaşi timp neliniştită.

Încă nu era ora zece când ajunseră la casa familiei Sterling, de unde aveau să le ia pe Jessica şi pe fiica ei. Mica piaţă în care locuiau cele două nu era prea modernă, dar era un loc plăcut, liniştit, cum rareori se mai găsea în Londra. După ce intrară în casă, Caroline se scuză în faţa lui Jason şi urcă scările ca să vadă dacă era nevoie de ajutorul ei.

— Arăţi chiar mai minunat decât de obicei, Jess, spuse Caroline, admirând costumul auriu de călătorie care strălucea mai ceva ca părul mătuşii ei. Deci vrei ca Baronul cel Diabolic, pardon, cel Chipeş, să ştie că nu e bine să se pună cu tine?

— Chiar aşa, zise Jessica amuzată. Mă cunoşti prea bine. Noi, femeile, trebuie să ne folosim de toate armele pe care le avem la dispoziţie în luptele nedrepte ale vieţii. Nu vreau ca Baronul cel Chipeş să creadă că însoţitoarea ta e o femeie pe care o poate ignora oricând pofteşte.

— E un pretext bun pentru o nouă rochie, deşi, de

obicei, nu te oboseşti cu pretextele. Şi cum să te ignore?! Dacă te-ai plimba pe St. James Street în rochia asta, toate cluburile s-ar goli de gentlemeni, şi te-ar urma cu toţii de parcă ai fi Fluieraşul din Hamelin. Linda e gata?

— Cred că da. Dacă nu punem la socoteală faptul că i-am spus că nu-l poate lua pe Wellesley, ar fi fost pregătită de plecare de la începutul săptămânii. Du-te şi ia-o din cameră, apoi mergeţi în salon. Voi fi şi eu gata imediat.

Caroline zâmbi în sinea ei în vreme ce se îndrepta spre camera Lindei. Jessica avea să-şi facă o intrare magnifică. Păcat că nu frecventa saloanele din Drury Lane, căci s-ar fi descurcat splendid.

Jason începu să se plimbe nerăbdător; salonul i se părea mult prea îngust. Spre mulţumirea lui, Caroline şi verişoara ei se întoarseră repede.

— Jason, fă cunoştinţă cu verişoara mea, domnişoara Linda Sterling. Linda, el este Lord Radford.

Fetiţa făcu o reverenţă perfectă. Apoi, cu sinceritatea brutală a copiilor, spuse:

— Mă bucur de cunoştinţă, Lord Radford. Sper că intenţionaţi să aveţi grijă cum trebuie de verişoara mea.

— Linda! spuse sever Caroline.

— Se vede că eşti fiica unui soldat, chicoti Jason. Ştii să ataci. Te asigur că intenţionez să-ţi tratez verişoara pe cât de bine merită şi te rog să-mi atragi atenţia dacă dau greş.

Linda încuviinţă, mulţumită de răspuns.

— Numele tău e neobişnuit, continuă Jason. De unde vine?

Linda zâmbi mulţumită.

— Linda înseamnă „drăguţă” în limba spaniolă. Mama spune că, atunci când m-am născut, tata a zis că eram cea mai drăguţă fiinţă pe care a văzut-o vreodată şi a insistat să-mi pună numele ăsta. Făcu o pauză, apoi sinceritatea ei de copil o făcu să adauge: Mama spune că arătam, de fapt, ca o bucată de vită în sânge.

Jason chicoti din nou.

— Mă surprinde o asemenea candoare la o mamă tânără. Fără îndoială tatăl tău putea vedea viitorul şi a prevăzut că vei deveni o fată frumoasă. Ah, dar cred că o aud venind pe mama ta. Sunt nerăbdător să o cunosc.

Jason trecu în holul de la intrare, cercetând scările curbate de unde se auzeau paşii ei. Inima pe care o credea moartă cu doisprezece ani în urmă începu să se trezească la viaţă şi să doară în vreme ce el admira silueta aurie care cobora.

Avea părul ca flacăra şi o siluetă care ar determina-o pe Afrodita să se înfăşoare o viaţă întreagă în bijuterii. Putea să călărească la fel de bine ca Diana, ştia asta. Strălucea cu o lumină caldă, mult mai frumoasă decât la şaptesprezece ani; mai frumoasă decât şi-o amintea sau şi-o putea imagina. Jessica.

*

În vreme ce cobora scările, Jessica chicoti în sinea ei. Abia aştepta să plece în mica excursie, cu toate provocările ei. Deşi se simţea liberă în casa ei, uneori Londra îi dădea un sentiment pregnant de claustrofobie.

Gândul că avea să-şi petreacă trei săptămâni pe o proprietate la ţară, cu cai pursânge şi cu câmpii pe care să-i călărească, o făcea deja nerăbdătoare. Plus că viaţa socială de la ţară era, probabil, la fel de animată, cu atât mai mult cu cât Radford voia să-şi prezinte noua logodnică aristocraţilor din jur.

Coborând din salonul de la etaj, care era puternic luminat, Jessica avu nevoie de câteva clipe pentru ca ochii să i se obişnuiască cu semiîntunericul din hol. Din capul scărilor ochi o siluetă înaltă, oacheşă, care nu putea fi altcineva decât lordul. Imediat zâmbi fermecător, aşa cum o făcea mereu în înalta societate.

La prima vedere, lordul emana o forţă abia stăpânită

şi o eleganţă formidabilă. Jessica ajunsese la jumătatea scărilor, când paşii îi ezitară şi rămase nemişcată. Prinse balustrada cu o mână ca să nu cadă, iar chipul i se albi.

„Dumnezeul mare”, se gândi ea îngrozită, „cum este posibil ca Baronul cel Diabolic al lui Caroline să fie chiar Jason Kincaid?” Ochii i se obişnuiră cu lumina slabă şi văzu sprâncenele întunecate ale baronului încruntându-se.

Băiatul cel sincer şi aventuros se transformase într-un bărbat obişnuit să deţină puterea şi să treacă peste orice obstacol. Încă era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată, dar trăsăturile lui aspre îl făceau să pară mai bătrân decât era în realitate, motiv pentru care şi Caro îi estimase greşit vârsta. Buzele lui cizelate erau strânse într-o linie subţire, iar ochii lui negri o sfredeleau cu o furie îngheţată. Era limpede că o recunoscuse şi că încă nu-i iertase trecutul.

Caroline şi Linda intrară şi ele în hol, iar Jessica fu mulţumită când reuşi să spună pe un ton politicos:

— Ce surpriză, Caroline. Nu ştiam că Lord Radford al tău e o veche cunoştinţă de-a mea dinainte să-mi fac debutul în societate. Când l-am cunoscut, numele lui era doar Jason Kincaid. Jessica termină de coborât scările şi îi întinse mâna, continuând: Lord Radford, dă-mi voie să te felicit pentru moşia dumitale. Titlul ţi-a parvenit de la un verişor?

Jason se înclină puţin deasupra mâinii ei, apoi se dădu înapoi şi răspunse:

— Tatăl meu a avut titlul de Lord Radford, dar eu am fost fiul cel tânăr şi nimic mai mult până când fratele meu a murit. Am primit titlul acum cinci ani. Făcu o pauză, apoi adăugă cu răceală: Desigur, nu cred că ştiai mare lucru despre familia mea, din moment ce nu ne-am cunoscut decât în trecere.

Jessica se crispă puţin auzindu-l cum vorbea despre una dintre cele mai intense experienţe prin care trecuse vreodată. Sentimentele ei se clătinară periculos; iniţial

crezuse că Jason îşi amintea de ea, însă acum era convinsă că o uitase. Fără îndoială abia o mai ţinea minte, din moment ce îşi petrecuse ultimii ani înconjurat de toate doamnele şi domnişoarele din înalta societate. În clipele de faţă nu mai judeca prea limpede.

Din moment ce era pe cale să-i devină mătuşă prin alianţă, Jessica hotărî că trecutul mort trebuia îngropat cât mai adânc – şi nu mai trebuia scos vreodată la lumina zilei.

Caroline privea nesigură de la unul la altul. Auzise cuvintele politicoase, dar ştia instinctiv că relaţia dintre ei trecea dincolo de platitudini. Jason arăta ca un Zeus gata să arunce cu fulgerul, şi chiar şi calmul mătuşii ei părea forţat.

Din moment ce Jason părea să prefere compania domnişoarelor ascultătoare şi docile, probabil urâse încăpăţânarea şi independenţa Jessicăi în trecut. Jessica nu mai era aşa aventuroasă, dar devenise în schimb chiar mai independentă. Era prea puţin probabil ca lordul să îi considere compania mai plăcută acum.

Dacă ar fi avut de ales, Caroline ar fi preferat să se strecoare afară din hol şi să dispară; oriunde era mai bine decât aici, unde logodnicul ei arăta de parcă era gata să-i strângă de gât cea mai bună prietenă şi rudă. Dar Caroline era răspunzătoare pentru întâlnirea dintre ei, aşa că făcu un pas curajos înainte.

— Cât de interesant, spuse ea. Nu ştiai că mama mea făcea parte din familia Westerly, Jason?

Jason rămase cu aceeaşi grimasă încordată, dar răspunse cu o oarecare politeţe:

— Trebuie să-mi cer scuze, dar nu ţi-am cercetat familia chiar atât de îndeaproape. După ce te-am cunoscut, n-am simţit nevoia să iscodesc mai mult. Plecăm, draga mea?

Spunând asta, lordul îi oferi braţul lui Caroline, care clipi puţin la gestul lui galant, simţindu-se flatată de ceea ce auzise. Jason nu-i mai vorbise niciodată ca unei iubite.

Luându-i braţul, Caroline zâmbi larg şi spuse:

— Desigur. Avem o călătorie lungă înainte şi abia aştept să plecăm. Jess, sunteţi gata?

Jessica răspunse:

— Din moment ce ne trimitem bagajele cu a doua trăsură, nu văd de ce am mai întârzia. Sunt sigură că vizitiul lui Lord Radford se descurcă şi singur cu încărcatul. Linda, ţi-ai luat fularul? Va fi mai frig afară din Londra.

Linda încuviinţă. Ea era singura care nu simţea tensiunea din aer, ci era preocupată de propriile ei treburi. Având în vedere că toţi trei adulţii aveau alte lucruri la care să se gândească, nu era de mirare că niciunul dintre ei nu observă coşul de paie de sub fularul ei de caşmir.

Urcând în trăsură, Jason se blestemă singur fiindcă alesese să călătorească înăuntru şi nu pe cal. Păruse un pas rezonabil pentru a o cunoaşte pe Caroline mai bine, dar acum era îngrozit la gândul de-a călători atât de aproape de viitoarea lui mătuşă.

Nervii lui încă nu-şi reveniseră din şoc, aşa că răspunse cu o bruscheţe vecină cu impoliteţea la încercările lui Caroline de a face conversaţie. Jessica nu spuse nimic; Linda era singura care părea să se bucure de drum, privind încântată pe fereastră şi arătând spre priveliştile care i se păreau interesante sau spre locurile pe care le recunoştea.

Trecu mai puţin de o oră până să iasă din labirintul de străzi al oraşului şi să ajungă la câmpiile întinse din jur. Caroline căzuse pradă atmosferei încărcate şi stătea în tăcere, simţindu-şi tâmplele zvâcnind. „Dacă aşa vor fi şi următoarele săptămâni”, se gândi ea nefericită, atunci voi ajunge la Bedlam. De ce nu poate nemernicul ăsta să fie puţin mai politicos cu noi?”

Din lipsă de ocupaţie, Caroline începu să transforme situaţia într-un concert pentru o orchestră de cameră. Nu ştia prea multe despre orchestraţie în general, dar era sigură că presupusul concert avea să pună mare accent pe tobe.

Pierduta în gândurile ei, Caroline nu observă la

început sunetele slabe şi ascuţite. Zgomotele neaşteptate aproape se pierdeau în scârţâitul trăsurii, în bătaia ritmică a copitelor şi în zăngănitul harnaşamentelor, dar cu urechile ei de muzicantă, Caroline le percepu într-un final.

O privi tăios pe Linda, care stătea de partea cealaltă a trăsurii, lângă Jason. Când se auzi următorul sunet, Caroline observă că Linda spuse repede ceva despre peisaj. Avea deja o bănuială, dar ezita să vorbească în atmosfera încordată. Nehotărârea ei fu rezolvată de un alt zgomot care nu mai putea fi ignorat de nimeni.

— Ce-a fost asta? întrebă Jessica, aruncându-i o privire severă fiicei ei.

— Am… sughiţat, mamă, spuse slab Linda.

— N-am mai auzit niciun sughiţ care să sune aşa. Ţi-ai adus pisoiul, deşi ţi-am spus că n-ai voie?

Linda îşi plecă fruntea.

— Da, mamă.

Nu mai avea rost să mintă; dovada era limpede.

Dându-şi seama că atrăsese atenţia pe care o cerea, Wellesley începu să miaune din toţi bojocii. Jason îşi ridică privirea. Ochii îi sticleau de răutate, vrând să arate limpede ce părere avea despre femeile care nu-şi puteau controla copiii.

— Bine, domnişoară. Unde l-ai ascuns? întrebă Jessica resemnată.

Linda se întinse şi scoase un coş de paie acoperit de sub şalul ei de caşmir, apoi ridică uşor capacul coşului şi spuse:

— Uite-l, mamă.

Gestul ei se dovedi însă o greşeală gravă. Pisoiul devenise extrem de neliniştit să stea închis în coş atâta vreme, iar acum scoase un mieunat sfâşietor şi se năpusti afară din coş. Făcu o săritură acrobatică, ricoşă pe pernele din catifea albastră, apoi se căţără în vârful celui mai înalt obiect din preajmă, mieunând de parcă era urmărit de o haită întreagă de dulăi. Din păcate, cel mai înalt obiect din

preajmă era Lord Radford. Cele trei femei priviră îngrozite cum mingiuţa portocalie de blană ajunse pe umărul hainei atent croite a lordului, mieunând jalnic şi lăsând în urmă o dâră slabă de fire de blană.

Pe chipul lui Jason se citeau tot felul de sentimente, niciunul dintre ele prea plăcut. Momentul părea interminabil, iar pisoiul mieuna în continuare. Chiar în clipa în care tensiunea părea pe punctul de a exploda, tăcerea fu întreruptă de un hohot de râs venit din partea Jessicăi. Zguduindu-se de râs, Jessica spuse:

— Ah, Jason, ce rău îmi pare că nu te poţi vedea!

Caroline reuşi să scape de teama care o paralizase şi începu şi ea să râdă.

— Într-adevăr, lordul meu, este foarte amuzant că o creatură atât de micuţă şi-a permis un asemenea act de *lèse-majesté!*

Oscilând între furie şi veselie, Jason lăsă simţul umorului să aibă câştig de cauză. Baronul chicoti fără să vrea, se întinse şi desprinse ghearele fine ca nişte ace. Apoi mângâie pisoiul pe după urechi, îl ridică în faţa ochilor şi spuse:

— Cine e această creatură infimă? Nu mai e chiar un pui, dar nici pisică nu poate fi numită.

— El e Wellesley, lordul meu, spuse Linda, încercând să-şi stăpânească râsul.

— L-a numit după Ducele de Fier, să ştii, adăugă Caroline.

Din păcate însă, această informaţie utilă le făcu pe ea şi pe Jessica să izbucnească din nou în râs.

Trecu ceva vreme până când lucrurile se liniştiră. Jason mângâia pisoiul în continuare; nu se pricepea la pisici, dar în principiu era cam ca la câini. Wellesley se simţea în siguranţă cu un alt mascul, aşa că se cuibări comod în poala lordului.

Când reuşi să gândească din nou limpede, Jessica spuse:

— Îmi pare foarte rău, Lord Radford. Dintotdeauna am greşit dându-i fiicei mele ordine pe care nu le înţelege.

— Fără îndoială şi tu erai exact la fel la vârsta ei, spuse sec Jason, dar cel puţin nu mai vorbea pe un ton ostil.

Toată tensiunea din trăsură părea să se fi evaporat odată cu acrobaţiile pisoiului.

— Din nefericire, da, oftă Jessica. Linda, ar fi trebuit să-ţi spun că nu ţi-am interzis să-l iei pe Wellesley dintr-un capriciu. Pisicile o fac pe bunica să se simtă rău; strănută şi nu poate să respire. Nu putem să-i aducem o pisică în casă, şi mă tem că un pisoi aşa mic va avea probleme cu pisicile din hambare.

Înainte ca Linda să se ofere să doarmă în hambar cu pisoiul ei, Jason îi spuse:

— Putem să avem grijă de el la Wildehaven. Din păcate, nu veţi putea sta împreună, dar vom face tot posibilul să-l ţinem în siguranţă.

— Presupun că aşa ar fi cel mai bine, spuse tristă Linda. Sunt sigură că veţi avea mai mare grijă de el decât servitorii din Londra.

— Într-adevăr, Lord Radford, eşti foarte generos, spuse Jessica.

— Din moment ce avem de făcut o călătorie lungă, vreau să ştiu ce aranjamente ai pregătit pentru… ăăă… problemele practice legate de pisica ta, zise Jason, adresându-se Lindei.

Linda se gândi puţin, apoi se înroşi dându-şi seama la ce se referea lordul.

— Ah, domnule, am adus nişte mâncare pentru el, dar nu m-am gândit la celălalt lucru.

— Nu-ţi mai face griji, spuse blând Jason. Putem să-i pregătim o cutie cu nişte pământ când ne oprim pentru odihnă.

Din acest punct călătoria se dovedi mult mai plăcută decât până atunci; era greu de spus cine se distra mai

mult, Linda sau Wellesley.

Jason avea prea puţină experienţă cu pisicile şi cu copiii, aşa că îi urmărea pe amândoi plin de interes. Wellesley deveni un călător liniştit odată ce i se permise să se plimbe prin trăsură, sărind din poală în poală după cum avea chef.

Sosiră la casa din Wiltshire a familiei Sterling la apusul soarelui, după cum se aşteptaseră. Micul conac fusese casa ofiţerilor din familie şi a soţiilor şi a copiilor acestora de generaţii întregi, iar micul grup fu întâmpinat cu braţele deschise.

Linda fugi imediat la grajduri împreună cu verişorii ei, ca să vadă ce-i mai făcea poneiul. Adulţii se retraseră în camerele lor, liberi să se gândească la toate lucrurile neplăcute care îi nelinişteau până când cina informală şi plăcută fu servită.

Colonelul Sterling şi soţia lui erau amândoi fericiţi să-şi vadă nora şi îi implorară pe călători să stea mai multe zile la conac, dar nimeni nu voia să întârzie – Jason fiindcă intuia că avea să fie capabil să-şi controleze mai bine sentimentele pe teritoriul lui, iar Jessica şi Caroline fiindcă erau nerăbdătoare să-şi vadă de treburile lor.

Călătoria din ziua următoare se termină mai repede; în curând, trăsura ajunse între dealurile de la Cotswold. Drumul şerpuia printre tablouri de un pitoresc incredibil. Deşi Caroline fusese crescută nu prea departe, nu se aventurase niciodată în Gloucestershire. Acum se simţea copleşită de frumuseţea naturii de aici. O căsnicie fără dragoste merita o astfel de răsplată.

După pauza de prânz, Jason îi făcu semn vizitiului să oprească aproape de vârful unui deal şi le invită pe doamne afară să admire priveliştea. Dealurile şi pădurile arătau de parcă ar fi fost pictate; din loc în loc, un turn pătrăţos de piatră al câte unei biserici marca sătucurile aflate în depărtare. Un râu subţire şerpuia departe de ei, spre vest.

Caroline urmări meandrele râului şi suspină

descoperind conacul din depărtare. Construită în stil palladian, clădirea se potrivea perfect cu peisajul.

— Ce e casa de acolo, Lor… Jason? întrebă ea.

— Acolo e noua ta casă, Wildehaven, răspunse Jason cu o voce mai caldă decât îl auzise vreodată.

Privirea lui Caroline zăbovi într-acolo câteva clipe.

— Înţeleg de ce te bucuri aşa mult că ai venit acasă, spuse ea. Arată superb.

Jessica fusese neobişnuit de tăcută pe drum; acceptase ironia de a-şi avea prima iubire ca nepot acum, dar încă nu era gata să se distreze pe seama ei.

Se gândise mult şi bine la cât de potrivit ar fi Jason pentru nepoata ei şi încă nu-şi dădea seama dacă mariajul lor avea să meargă sau să dea greş în mod îngrozitor. Ar fi jurat oricând că tânărul Jason Kincaid nu are nici urmă de răutate în el, dar acest străin cu ochi duri era o enigmă. Era uşor de înţeles cum reuşise să o intimideze pe o fată atât de timidă.

Dacă Jason avea răbdare cu Caroline, căsnicia lor putea fi comodă. Dar Jason nu dăduse niciodată dovadă de răbdare în tinereţe şi nu părea să se fi schimbat în această privinţă. De dragul lui Caroline, Jessica avea să-i dea de înţeles care era cea mai bună metodă de a-i câştiga încrederea şi dragostea nepoatei ei, deşi nu-i plăcea sarcina ce-i revenea.

Era imposibil să nu se gândească, privind conacul maiestuos de la Wildehaven, că ea ar fi putut să-i fie stăpână. Dar orice fel de viaţă în care nu ar fi avut-o pe Linda n-ar fi meritat să fie trăită, aşa că gândul trecu de la sine.

Se scurse încă o jumătate de oră până să ajungă la porţile conacului Wildehaven. O alee magnifică, flancată de tei, şerpuia pe marginea unui deal până la poarta principală. Jason se înclină ceremonios deasupra mâinii ui Caroline după ce o ajută să coboare şi declamă:

— Bine ai venit la Wildehaven.

Caroline privi pieziş faţada lată. De aproape era chiar mai impunătoare. Secţiunea centrală era înaltă de trei etaje, iar din ea se deschideau două aripi prelungi.

Conacul părea să fi fost construit pentru uriaşi, nu pentru femei slăbuţe şi fără simţul modei.

Neliniştea lui Caroline spori când servitorii se aliniară în grabă în holul enorm de la intrare, aşteptând să-şi salute noua stăpână. Valetul şi menajera erau chiar mai impunători decât Jason însuşi. Caroline nu se putea imagina dându-le ordine vreunuia. Se prezentară ca Burke şi doamna Burke, deci erau probabil căsătoriţi. Celelalte nume şi chipuri se învălmăşiră în mintea ei.

— Vrei să te odihneşti puţin după drum, Caroline?

Vocea lui Jason era binevenită după atâta confuzie.

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea. La ce oră luăm cina?

— Mâncăm ca la ţară aici, deci vei avea cam două ore să te odihneşti. Doamna Burke vă va conduce pe tine şi pe mătuşa ta.

Înainte să plece, un câine uriaş se repezi în cameră, îndreptându-se direct spre stăpânul lui drag. Se opri brusc, alunecând pe podeaua de marmură lustruită, şi îşi înclină capul până când Jason putu să-l mângâie.

Wellesley şuieră panicat, deşi Jessica îl ţinea încă în braţe; coada lui se făcu de două ori mai groasă şi îşi arcui spinarea. Intrigat de sunetul neobişnuit, mastifful îşi întoarse capul gigantic spre pisoi şi se apropie să-l cerceteze.

Înainte ca Wellesley să devină de necontrolat, Jason se răsti:

— Rufus, n-ai voie să atingi pisica. Nici acum, nici altă dată. Ai înţeles?

Câinele îşi privi stăpânul, lăsând să se întrevadă că înţelesese perfect. Jason continuă să-l scarpine după urechi până când îl făcu să-şi deschidă larg fălcile cu o expresie plină de extaz.

— Iar tu, Wellesley, continuă Jason, privind sever micul animal, termină cu prostiile. Rufus nu-ţi face absolut nimic.

Uluitor, pisoiul păru să accepte asta. Coada i se micşoră din nou, şi se linişti, aşezându-se iarăşi în braţele Jessicăi.

Menajera îşi înclină capul aproape imperceptibil şi porni spre etaj, iar Caroline şi Jessica o urmară. Jessica mergea cu paşi mari, dar Caroline se simţea ca un copil care trebuia să alerge ca să se ţină după doi adulţi. Drumul până la camerele care le fuseseră pregătite păru să străbată câţiva kilometri de coridoare şi alte camere atent decorate; când ajunseră la destinaţie, Caroline se gândea cu jind la ghemul de sfoară pe care Tezeu îl luase cu el în Labirint.

— Camera dumitale, domnişoară Hanscombe. Dacă doreşti ceva, trage de clopot Voi trimite mai târziu o cameristă să te ajute să te pregăteşti pentru cină.

— Mulţumesc, doamnă Burke, răspunse Caroline. Sunt sigură că mă voi simţi foarte bine aici.

*

Camera care îi fusese dată lui Caroline era bine proporţională, iar mobila era elegantă, în stil Chippendale. Culorile dominante erau rozul şi o nuanţă delicată de verde. Patul masiv, cu baldachin, ar fi fost potrivit pentru o prinţesă din poveşti. Caroline se apropie de fereastră şi privi grădinile de la Wildehaven: pătrate severe de iarbă şi pâlcuri de flori care mergeau spre un mic lac. Un podeţ se arcuia peste apă, ducând spre o insuliţă.

Încă mai privea pe fereastră, când auzi o bătaie în uşă, apoi Jessica intră.

— Dumnezeule, Caro, ce loc magnific! Mă simt de parcă am ajuns într-una dintre fanteziile mele din copilărie. Eu stau chiar în camera de lângă, adăugă ea şi zâmbi.

Presupun că e cel mai bun loc de unde să te pot păzi. Sunt norocoasă că nu mi-au dat o rogojină ca să dorm la uşa ta.

Caroline se întoarse şi răspunse:

— Într-adevăr, e superb. Wildehaven e un nume nepotrivit, să ştii. Nu e nimic sălbatic aici. Totul pare să fie perfect controlat. Pot să-mi imaginez de ce Jason m-a ales pe mine. Cred că voi fi uşor de controlat

Jessica chicoti şi se aruncă pe pat întinzându-şi braţele şi picioarele ca o pisică şi bucurându-se de salteaua moale.

— M-am mirat că Rufos şi Wellesley l-au ascultat imediat, chiar dacă intervenţia lui Jason l-a salvat pe Wellesley. Cât priveşte ce-ai zis adineauri – nu cred că eşti uşor de controlat! Ştiu că nu te revolţi niciodată, dar ai un mare talent de a scăpa de lucrurile care-ţi sunt impuse. Te-am văzut de mai multe ori dispărând ca un firicel de fum când nu-ţi convenea ce se întâmpla. Între timp, vreau să mă bucur de tot luxul pe care Wildehaven îl are de oferit. E greu să-mi imaginez un loc mai diferit de podeaua murdară a unei case ţărăneşti din Spania. Mă face să mă bucur că mi-am urmat soţul pe continent atâţia ani. N-aş putea să mă bucur la fel de mult de Wildehaven dacă n-aş avea şi amintiri mai neplăcute cu care să-l compar.

Caroline zâmbi cald şi se aşeză pe pat lângă mătuşa ei.

— Într-adevăr, Jess, tu te-ai născut ca să fii stăpâna unui astfel de domeniu. Eu nu. M-aş simţi mult mai bine într-una dintre căsuţele de piatră pe lângă care am trecut în drum spre conac.

— Atâta timp cât are o cameră pentru muzică mare cât toată casa.

— Exact.

Râseră amândouă.

— Când l-ai cunoscut pe Jason? întrebă Caroline.

Fusese curioasă dinainte, dar nu rămăseseră singure de când plecaseră din Londra.

— Ah, neam întâlnit la vânătoare, atâta tot. Eu şi tatăl meu eram în vizită la unul dintre prietenii lui din Comitat. Niciodată n-avea bani destui, fiindcă îi pierdea mereu la cărţi, dar cel puţin avea prieteni bogaţi care să-l ajute. Aveam şaptesprezece ani şi mă pregăteam pentru primul meu sezon, deci eram suficient de mare cât să mă considere un bun de preţ. Fără îndoială se aştepta să mă lipesc de vreun lord bogat. Jessica spuse asta pe un ton puţin amar, apoi continuă: Jason Kincaid venise şi el la vânătoare, stătea cu un prieten de la universitate. Tocmai ce veniseră de la Cambridge, dacă ţin bine minte. Ne-am întâlnit la vânătoare şi la baluri. După ce m-am întors în Londra, nu l-am mai văzut niciodată. Am fost surprinsă să-l întâlnesc după atâta timp. Habar n-aveam că Baronul tău cel Diabolic e cineva pe care l-am întâlnit în tinereţe.

— Cum era Jason atunci?

— Era un călăreţ foarte bun şi făcea mereu glume. Era mult mai jucăuş decât pare acum. Presupun că responsabilităţile l-au transformat într-un om ceva mai posomorât, dar sunt sigură că încă mai are o latură ceva mai jucăuşă care abia aşteaptă să fie descoperită.

Jessica îşi privi curioasă nepoata, dar Caroline nu părea dispusă să vorbească despre asta. Se ridică şi spuse:

— Dintotdeauna m-am întrebat cum de poate vâna cineva ca tine, care are întotdeauna grijă de animale rătăcite şi de păsări rănite. Nu e aici o contradicţie?

— Da, dar cu toţii avem contradicţiile noastre. Când eram mică, dezgropam capcanele pentru vulpi ca să-i încurc pe vânători, fiindcă nu concepeam ideea ca animalele nevinovate să moară aşa, chiar dacă ne făceau probleme. Dar e atât de frumos să călăreşti la vânătoare… atât de incitant să-ţi simţi vântul prin păr, să controlezi un cal puternic… Pentru un muritor de rând, e ca şi când ai zbura. Nimic nu se compară cu asta. În cel mai fericit caz, vulpea pe care o urmărim reuşeşte să scape.

Caroline încuviinţă gânditoare:

— Mulţumesc, acum înţeleg mai bine de ce oamenii sunt atât de pasionaţi de vânătoare. Tinerii cei mai plictisitori pe care i-am cunoscut la baluri vorbeau numai despre asta. Se lăudau mereu cu succesul lor la vânătoare, zise ea şi căscă. Acum aş vrea să dorm. Am nevoie de toată forţa de care sunt în stare ca să rezist la turul casei.

Jessica se ridică de pe pat.

— Dacă ai noroc, o să scapi până mâine-dimineaţă. Între timp, mă duc să văd dacă Wellesley s-a urcat pe baldachinul meu. Dacă era pisică, i-am fi putut spune Pandora, la cum se strecoară peste tot.

Apoi Jessica se retrase în camera ei cu pereţi albaştri ca să se pregătească pentru o cină care se anunţa cea mai îngrozitoare din viaţa ei.

Capitolul 7

După ce doamna Burke le conduse pe doamne în carnetele lor, Jason merse imediat în camera lui şi se schimbă în hainele de vânătoare. În mod obişnuit, ar fi trecut prin birou ca să vadă dacă nu cumva îl aştepta vreo problemă urgentă, dar astăzi alergă la grajduri şi puse singur şaua pe murgul lui favorit, Cezar, fără să-l mai aştepte pe grăjdar. Imediat ce Jason şi Cezar ieşiră din curtea grajdurilor, Jason dădu drumul frâielor şi goniră amândoi peste dealuri, într-o explozie de energie.

Ajunseră la graniţa proprietăţii wildehaven şi porniră de-a lungul ei, când Cezar începu să şovăie şi Jason îl lăsă să încetinească. Lordul fusese dintotdeauna un om căruia îi plăceau activităţile fizice, iar tensiunea ultimelor două zile îl pusese din greu la încercare.

Acum, că îşi eliberase o parte din energia care se acumulase, Jason era liber să se gândească la complicaţiile nebănuite ale noii sale vieţi. Trecuse peste sentimentele pe

care le avea pentru Jessica cu ani şi ani în urmă, desigur. Nu fusese decât o aventură din tinereţe cu o fată ceva mai drăguţă decât celelalte.

O voce neinvitată îi şopti în minte: „Nu drăguţă, frumoasă”. Jason se lăsă învins. Bine, fusese frumoasă. Fusese? Nu, încă era frumoasă. Dar era mai mult de atât. Jason clătină iritat din cap, încercând să scape de vocea iritantă. Însă amintirile îl învăluiră oricum.

Era prima oară când i se permisese să călărească la Quom, cea mai prestigioasă vânătoare din Anglia. Îi respecta pe nobilii mai în vârstă, aşa cum se cuvenea din partea unui bărbat de douăzeci şi unu de ani, dar ştia că era în stare să călărească la fel de bine ca oricare dintre ei. Erau de faţă şi câteva femei în mulţimea de vânători din acea dimineaţă; soarele nu răsărise şi iarba era udă de rouă.

Jason era nerăbdător; cea mai grea parte a unei vânători era aşteptarea de la început, până când câinii dădeau de urma unui vânat. Când prinseseră mirosul, vânătorii porniseră de-a lungul unui teren accidentat pe care Jason nu îl cunoştea. La început, galopaseră împreună, dar nu trecuse mult şi grupul se micşorase; unii cai sau călăreţi refuzau să sară, se rostogoleau prin iarbă sau oboseau prea tare ca să meargă mai departe.

Jason era în faţă, aproape de vânătorul care călărea în frunte, când îşi dăduse seama că în micul grup era şi o femeie. Nu o putea vedea prea limpede în lumina slabă, dar felul în care călărea îl impresionase.

Când încolţiseră vulpea, se produsese o busculadă; femeia cea neîndemânatică îşi încurcase calul printre ogari, iar vânatul reuşise să scape. Era ceva ce nu se cuvenea absolut deloc la vânătoare, iar Stăpânul fusese furios până se uitase mai bine la vinovată.

Jason se apropiase şi el suficient de mult să o vadă şi, dacă n-ar fi fost aşa obosit, ar fi suspinat. Femeia era foarte tânără, chinuită de remuşcări şi de o frumuseţe incredibilă,

ce îţi tăia răsuflarea. Purta un costum de călărie de culoarea smaraldului, care se potrivea cu ochii ei verzi, avea părul roşu şi strălucitor şi pielea roz şi catifelată.

Flutura din gene cerându-şi scuze Stăpânului. „Îmi pare atât de rău! M-am lăsat dusă de val! Calul e prea puternic pentru mine; voi avea mare grijă în viitor! N-o să se mai întâmple niciodată!”

Stăpânul, un general ieşit la pensie, cu ochi necruţători şi cu o postură severă, pufnise şi mormăise, ba chiar se înroşise, Jason putea să jure că asta se întâmplase. Era o prostuţă şi trebuia să aibă mare grijă pe viitor, dar, la naiba, nu mai văzuse niciodată o femeie care să călărească aşa de bine. Era de preferat să rămână lângă ea până când ogarii aveau să prindă iarăşi mirosul vânatului, iar între timp el avea să-i explice regulile vânătorii.

Ştia oare că vulpea care scăpase era bătrânul Rufos, cea mai şireată bestie din comitat? Generalul încerca să-l prindă de ani întregi.

„Ah, n-am ştiut, îmi pare atât de rău, domnule general.”

Vulpea le oferise mai multe vânători interesante până acum, şi poate că astăzi nu era ultima. Generalul îi spusese vinovatei să nu-şi facă griji.

Jason îi urmărise apreciativ; deşi reuşise să-l păcălească pe Stăpân, era limpede că femeia îşi strunea bine calul. Calul ei ar fi putut să o arunce printre ogari sau să fugă, dar ea îl controlase fără niciun efort. Jason văzuse privirea jucăuşă de sub genele fluturânde şi ar fi pariat orice că femeia lăsase intenţionat vânatul să scape.

Generalul şi femeia plecaseră mai departe împreună, dar Jason îşi testase teoria la un bal de vânătoare din aceeaşi săptămână. Aflase că o cheamă Jessica Westerly, iar tatăl ei era onorabilul Gilbert Westerly, cel mai tânăr fiu al unui viconte, cunoscut ca un jucător de cărţi care nu avea niciodată vreun ban în buzunar. Îşi petrecea zilele trecând de la un conac la altul, jucând cărţi şi plătindu-şi

şederea cu un farmec de netăgăduit. Fiica lui avea să-şi facă debutul în societate la începutul primăverii; după câte se părea, tatăl ei o adusese ca să-i încerce talentele sociale într-un mediu ceva mai prietenos.

Din câte îşi dădea seama Jason, Jessica trecuse încercarea cu brio. Niciun bărbat din cameră nu o putea ignora pe domnişoara Westerly. Se întreceau să-i ceară mâna la dans, să-i aducă ceva de băut, să câştige măcar o privire de la ochii ei verzi şi hipnotizanţi. În timp ce doi gentlemani se certau pentru dreptul de a o invita la dans, Jason o luase deoparte.

Jessica era îmbrăcată aşa cum se cuvenea, într-o rochie albă de muselină cu tivurile brodate cu verde, o culoare care se potrivea cu ochii ei. Jason o acuzase că lăsase vulpea să scape fiindcă erau rude, din moment ce amândouă erau colorate la fel. Jessica răspunsese cu un râs bogat şi îşi recunoscuse vina, iar Jason fusese pierdut.

Următoarele două săptămâni fuseseră ceva magic. Jason şi Jessica îşi petrecuseră majoritatea timpului împreună, fapt care provoca bârfe şi priviri mirate, dar Jessicăi nu părea să-i pese. La vânătoare călăreau pe coclauri cu încrederea nebună a tinerilor care nu-şi simţeau încă mortalitatea. Jason nu mai văzuse niciodată un călăreţ atât de bun.

Dansau împreună la serate, mâncau împreună şi se distrau împreună. Vorbeau despre orice le venea în minte. Deşi nu-şi făcuseră declaraţii şi jurăminte, Jason era sigur că Jessica îi împărtăşea toate gândurile, toate sentimentele.

Singurul nor din aventura lor apăruse când Jason se arătase interesat de o doamnă faimoasă, cunoscută pentru afinitatea ei faţă de bărbaţii mai tineri. Jessica îl tratase cu o politeţe necruţătoare timp de trei ore. Încântat de gelozia ei, Jason reuşise să o îmbuneze totuşi până la sfârşitul serii.

În noaptea ultimii vânători de la conac, Jason şi Jessica se strecuraseră afară, sub luna plină de iarnă. Noaptea era îngheţată, iar grădina era scăldată într-o

lumină argintie. Erau singuri. Se îmbrăţişaseră, un moment nesfârşit, apoi se despărţiseră tremurând. Jason avusese parte de câteva experienţe cu alte femei, dar niciodată nu se mai simţise cuprins de atâta tandreţe, de atâta pasiune. Jessica nu avea la fel de multă experienţă, dar şi ea era la fel entuziasmată. Îi venea tare greu să o conducă înapoi la bal, dar Jason voia să-i protejeze onoarea chiar dacă o dorea atât de mult.

În ziua următoare, Jason o vizitase pe Jessica şi o invitase la o partidă de călărie. Nimeni nu ar fi fost în stare să-i urmărească atunci când dădeau frâu liber cailor, iar valetul care o însoţea pe Jessica renunţase în cele din urmă şi se oprise sub un alun uriaş. Jason făcuse un efort suprem şi reuşise să nu o atingă în timp ce se bâlbâia cerând-o în căsătorie, spunându-i cât de mult îi admira frumuseţea, cât de mândru ar fi să-i fie soţie. Nu avea să uite niciodată cum expresia ei se schimbase de la încredere şi nerăbdare la şoc, durere şi, în cele din urmă, la furie. Jessica îl blestemase cu vorbe pe care nici n-ar fi trebuit să le ştie, se urcase pe cal şi dispăruse înainte ca Jason să-şi revină.

Jason crezuse că o cunoştea până în adâncul sufletului, dar descoperise că nu era absolut deloc aşa. Că se înfuriase fiindcă îl credea un prieten şi fusese scandalizată să-l vadă comportându-se ca un iubit? Dar Jessica nu-l sărutase aşa cum ar fi sărutat un prieten. Oare o insultase cerând-o în căsătorie deşi nu avea mare lucru să-i ofere? Dar nu vorbiseră niciodată despre asta. Sau poate în noaptea dinainte fusese pur şi simplu o femeie tânără care-şi exersa farmecele cu cineva care nu conta pentru ea. Gândul că nu însemnase nimic durea cel mai tare.

Rănit peste măsură, Jason îşi făcuse bagajele şi plecase spre proprietatea de lângă Newmarket două ore mai târziu. Era o proprietate micuţă, pe care o moştenise de la mama lui şi unde se izolase pentru următoarele trei luni. Când ieşise din nou în compania prietenilor şi a

familiei, George Fitzwilliam spusese că prietenul lui era ca un urs cu otită.

Jason nu povestise nimănui ce se întâmplase şi îşi jurase sieşi să nu se mai lase niciodată atât de descoperit. Când aflase, câteva luni mai târziu, că divina domnişoară Westerly se căsătorise cu un soldat oarecare, uimind înalta societate, ridicase plictisit din sprâncene şi schimbase subiectul.

În următorii ani, Jason îşi transformase mica proprietate într-una dintre cele mai bune ferme de cai din întreaga ţară. Caii lui de vânătoare şi de curse erau renumiţi pentru viteză şi rezistenţă, iar cei care îi trăgeau trăsura erau fără egal. Când venea în oraş pentru sezon, i se cereau sfaturi legate de cai, tinerii îi admirau talentele de sportiv, iar femeile încercau să-l ademenească. Se spunea că era ca diavolul însuşi cu femeile; întotdeauna era gata să aibă o aventură cu o femeie măritată, dar niciodată nu-şi dăruia vreo frântură de inimă cuiva.

După ce fratele lui murise pe neaşteptate şi primise titlul de Lord Radford, Jason devenise şi mai căutat, dar şi mai cinic. Mamele care doreau să-l ademenească pentru fiicele lor îl urmăriseră mai ceva ca fetele bătrâne.

Deşi îşi dorea un urmaş suficient de mult cât să se căsătorească, Jason nu se aştepta ca viaţa de soţ să-i aducă cine ştie ce bucurie. Fusese plăcut surprins să descopere că viitoarea lui soţie nu voia nimic de la el, deşi tatăl ei era tare avar. Pe măsură ce timiditatea lui Caroline se risipea, Jason era tot mai sigur că avea să-i câştige afecţiunea, aşa că aveau să trăiască bine împreună.

Dar planul pe care şi-l făcuse cu atâta grijă fusese risipit în cele patru vânturi acum că descoperise că mătuşa lui Caroline era nimeni alta decât Jessica, cea pe care o pierduse cu atâţia ani în urmă. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că prezenţa ei ar putea să-l tulbure în asemenea măsură. Era doar şocat, desigur, dar ştia cât de ciudată avea să fie prezenţa Jessicăi în casa lui. Aveau să se întâlnească pe

holuri, să bea cafea împreună dimineaţă – gândindu-se la asta, stomacul lui Jason se răsuci dureros.

Un chelălăit moale îl aduse înapoi la realitate. Îşi oprise calul şi privea spre vest, spre dealurile irlandeze, iar Rufos îl găsise şi încerca să-i atragă atenţia.

Jason zâmbi sec, dându-şi seama după atâţia ani că numise câinele după acea vulpe care îi atrăsese atenţia asupra Jessicăi pentru prima oară. Oare ce alte urme mai lăsase femeia asta în viaţa lui?

Porni la pas uşor şi îi făcu semn lui Rufus să-l urmeze, întâi de toate trebuia să invite mai multă lume la conac. Evitase în mod intenţionat să dea o petrecere, vrând să îşi petreacă timpul de unul singur cu Caroline, dar asta nu mai conta la fel de mult ca o minte liniştită. Trebuia să-l invite pe George, care avea talentele necesare pentru a întreţine atmosfera. Poate că prietenul lui avea să se îndrăgostească de Jessica şi să îl scape de ea.

În mod straniu, gândul nu-l mulţumi.

Mătuşa Honoria avea să vină cu anturajul ei. Voia neapărat să o cunoască pe viitoarea Lady Radford, aşa că era politicos să o invite. Era sigur că Lady Edgeware putea să aibă grijă de Jessica, aşa rebelă cum era. Jason chicoti imaginându-şi-le pe cele două doamne într-o confruntare; ar fi fost ca şi când o forţă de neoprit ar fi întâlnit un obiect de neclintit!

De ce nu se măritase oare femeia aia nenorocită cu un bărbat care să nu se lase ucis?

Până să ajungă înapoi acasă, Jason îşi făcuse deja un plan. Găsi o chestiune urgentă care să-l ţină departe de casă câteva zile, timp în care oaspeţii aveau să sosească. Era nepoliticos din partea lui să o lase singură pe Caroline, dar ea o avea pe mătuşa ei să-i ţină companie şi nu avea să-i ducă lui dorul.

Iar Jason trebuia să o considere pe Jessica mătuşa lui Caroline şi atât.

Gândurile i se răzvrătiră din nou. „Ţi-a zis pe numele

mic în trăsură. Dar asta nu însemna nimic; pur şi simplu uitase unde era, plus că era distrasă de pisică. Nu înseamnă nimic.” Jessica fusese o femeie măritată şi călătorise prin toată lumea. Probabil nici nu-şi mai amintea de băiatul cel prostuţ care se îndrăgostise de ea. „Oare asta vrei – să te fi uitat?”

Jason nu reuşi să-şi răspundă nici măcar sieşi.

„Ţine minte, Jessica e doamna Sterling, mătuşa ta. La fel ca Lady Edgeware.” Gândurile lui scoaseră un sunet nepoliticos. „Bine, nu chiar la fel ca mătuşa Honoria.” Dar de ce vorbea singur? Abia dacă-i mai rămăsese timp să se pregătească pentru cină.

Mulţumit că lucrurile aveau să revină în curând sub control, Jason începu să urce scările de la Wildehaven.

*

Caroline încercase să se odihnească înainte de cină, dar nu putea să doarmă. După o jumătate de oră se ridică, îşi luă lăuta şi începu să cânte absentă, întrebându-se cum să se comporte în următoarele zile. Până la urmă, acum punea bazele traiului ei aici, şi trebuia să înceapă aşa cum se cuvenea. Lord Radford – Jason – voia probabil o soţie care să-i îndrume servitorii cu graţie şi să nu-l deranjeze prea mult cu problemele ei.

De fapt, doamna Burke se ocupa de servitori, dar Lady Radford trebuia măcar să ştie ce se întâmpla în casă. Caroline trebuia să încerce să pară mai în vârstă şi să aibă grijă să nu se lase distrasă de nimic.

Cât despre Jason… încă o speria, dar poate nu era vina lui că avea sprâncenele aşa groase sau vocea aşa puternică. Niciodată nu fusese răutăcios cu ea. Caroline bănuia că lui Jason nu-i plăcea firea ei timidă, aşa că trebuia să încerce să pară mai încrezătoare. Nu să tremure ca un iepure de fiecare dată când se uita la ea. Şi nu era cazul să presupună mereu ce era mai rău – poate că şi

Jason avea o latură timidă şi sensibilă ascunsă undeva.

Caroline zâmbi fără să vrea imaginându-şi asta. Era imposibil să-şi imagineze că undeva în adâncul lui Lord Radford era un om timid şi sensibil.

Dar Caroline trebuia să-şi respecte promisiunea făcută Jessicăi, aşa că era treaba ei să găsească o soluţie pentru ca Jason şi Jessica să nu fie tot timpul la cuţite. Simţea tensiunea dintre ei ori de câte ori erau împreună. Amândoi erau mult prea independenţi, prea obişnuiţi să facă lucrurile într-un fel anume; pe scurt, semănau prea mult unul cu celălalt ca să se înţeleagă.

Trebuia să se asigure că amândoi păstrau o relaţie cordială; n-ar fi putut suporta gândul că Jason i-ar interzice compania Jessicăi. Dacă făcea asta, atunci Caroline ar fi avut un motiv suficient de serios ca să-l părăsească. Deci era mai bine să nu se ajungă la aşa ceva.

Caroline se gândise la un moment dat să-şi anuleze logodna după ce Gina se mărita cu Gideon, dar Radford îi ceruse ca nunta să aibă loc destul de repede. Aşa că poate nunta ei avea să fie înaintea nunţii Ginei. Plus că nu era cinstit să trateze aşa un bărbat care nu făcuse nimic altceva decât să-i ceară mâna.

Un refuz i-ar fi rănit lui Jason mai degrabă mândria decât sentimentele, dar mândria era o parte atât de adânc înrădăcinată a lui, încât Caroline era sigură că l-ar fi durut. Desigur, dacă logodna era anulată, Jason avea să-şi ceară banii înapoi. Şi cum era foarte probabil ca Sir Alfred să-i fi cheltuit deja, Radford l-ar putea arunca în închisoarea datornicilor. Caroline nu s-ar fi întristat prea mult să-şi vadă tatăl în închisoare, dar dizgraţia lui ar fi devastat întreaga familie.

Caroline oftă adânc. Mai trecuse o dată prin asta şi îşi promisese să nu se mai gândească la modalităţi de a rupe logodna – aşa ceva nu era posibil şi nu făcea decât să-i slăbească hotărârea de a se strădui să se bucure de situaţie.

Cineva bătu timid în uşă, întrerupându-i gândurile nedorite. O servitoare de cincisprezece ani intră în cameră.

— Doamna Burke m-a trimis să te ajut să te îmbraci, domnişoară. Ai timp acum?

Caroline îi zâmbi fetei. Trebuia să înveţe cum să fie o doamnă graţioasă, şi era bine să înceapă cu o tânără chiar mai timidă decât ea.

— Desigur. Tu ştii că mă numesc Caroline Hanscombe, dar mă tem că nu am reţinut numele tău.

— Betsy, domnişoară, spuse servitoarea, făcând o reverenţă.

— Ei bine, Betsy, hai să vedem ce putem găsi în garderoba mea. Bagajele noastre întârzie fiindcă osia trăsurii s-a rupt, dar am adus câteva rochii în cufărul pe care l-am avut în trăsura noastră.

Betsy merse la cufăr şi îl deschise.

— Ah, domnişoară Hanscombe, exclamă ea când văzu ce era înăuntru, mângâind rochiile de mătase şi de muselină.

— N-ai mai lucrat niciodată pentru o doamnă, Betsy?

— Nu, domnişoară. Doamnele care au stat aici... Doamna Burke mi-a spus că nu se cuvine ca o fată tânără ca mine să se ocupe de ele.

Caroline îşi stăpâni un zâmbet. Era o informaţie lipsită de tact Se simţea norocoasă că nu se îndrăgostise de Jason şi nici nu era geloasă din fire. Dacă ar fi fost, atunci ar fi avut destule motive să se supere deja. Salutul lui *Madame* Arlette insinuase că Lord Radford o vizita frecvent, iar presupunerea ei că Jessica era logodnica dădea de înţeles că lordului îi plăceau femeile foarte frumoase. Încă o dată, Caroline se întrebă cum de lordul îşi alesese o mireasă atât de neremarcabilă.

— Cred că voi purta rochia de culoarea piersicii în seara asta, Betsy. Poţi să o duci la călcat?

— Desigur, domnişoară. Şi, dacă vrei, domnişoară, în grădină avem nişte trandafiri foarte frumoşi care s-ar

potrivi cu rochia. Vrei să-ţi aduc câţiva să ţi-i prinzi în păr?

— E o idee excelentă. Văd că te pricepi la asta. Va trebui să-ţi găsim mai multe oportunităţi de a-ţi arăta talentul, spuse Caroline, zâmbindu-i servitoarei.

— Mulţumesc, domnişoară! replică Betsy şi se înroşi. O să duc rochia la călcat. Vrei să trimit un servitor cu apă caldă pentru baie?

— Mi-ar plăcea tare mult

Servitoarea ieşi, iar Caroline zâmbi mulţumită că-şi făcuse deja o prietenă. Camerista pe care Lady Hanscombe o angajase, şi care părea destul de snoabă, fusese chemată să aibă grijă de o rudă bolnavă chiar înainte să plece din Londra. Dacă Betsy se descurca bine, putea să-şi păstreze poziţia.

O oră mai târziu, Caroline era gata pentru prima ei cină la Wildehaven. Rochia de culoarea piersicii era foarte drăguţă, iar Betsy îi aranjase părul într-o coafură perfectă. Aproape tot părul lui Caroline era prins într-un coc răsucit pe ceafă, iar peste urechi şi în faţă îi mai rămăseseră câteva şuviţe rebele. Bobocii micuţi de trandafir pe care îi adusese Betsy din grădină fuseseră prinşi cu grijă în coc şi se potriveau perfect cu rochia ei. Singura bijuterie pe care o purta era un şirag simplu, de perle.

Betsy era mândră de munca ei, şi pe bună dreptate.

— Ah, domnişoară, arăţi tare drăguţ. Ne bucurăm cu toţii că stăpânul se va căsători cu tine.

— Vă bucuraţi că se căsătoreşte sau că se căsătoreşte cu mine? întrebă curioasă Caroline.

— Că se căsătoreşte, ca să fiu sinceră. Dar cine te va cunoaşte se va bucura că eşti dumneata. Arăţi ca o prinţesă din poveşti, spuse camerista.

„Şi mai e şi amabilă, o să le spun şi celorlalţi.”

Cineva bătu la uşă, apoi Jessica îşi făcu apariţia. Betsy rămase cu gura căscată. Caroline arăta ca o prinţesă, dar jessica arăta magnific, iar frumuseţea ei nu se putea compara cu nimic.

Era îmbrăcată în culoarea ei favorită, verde smarald, iar ochii îi străluceau. Rochia era suficient de simplă pentru o cină la ţară, dar fusese croită cu pricepere şi avea un decolteu adânc, perfect pentru silueta ei superbă. Colierul verde de jad pe care îl purta nu era foarte valoros, dar fusese meşteşugit cu artă şi se potrivea perfect cu ochii ei.

— Jessica, uneori mă gândesc că rolul tău este să-mi aminteşti că nu voi fi niciodată cea mai frumoasă, zise Caroline şi râse. Betsy, fă cunoştinţă cu mătuşa mea, doamna Sterline.

Jessica îi zâmbi cameristei.

— Dacă tu ai aranjat-o pe Caroline, pot să sper că mă vei ajuta şi pe mine în viitor?

— Desigur, doamnă! răspunse imediat camerista.

Nici nu-i venea să creadă cât de norocoasă era. Azi-dimineaţă lustruia argintărie, visând să devină camerista unei doamne; iar acum două femei atât de faimoase îi făceau complimente şi o rugau să le ajute. Caroline şi Jessica ieşiră, iar Betsy rămase în urmă, oftând fericită.

Valetul, Burke, le conduse din capătul scărilor, anunţând:

— Obiceiul casei este să ne strângem în salonul cel mic înainte de cină. Veniţi cu mine, vă rog.

Din moment ce în salonul cel mic ar fi încăput lejer două sau trei duzini de oaspeţi, Caroline era mulţumită că nu trecuseră în salonul principal. Burke îi oferi fiecăreia câte un pahar cu o băutură dulce şi se retrase. În timp ce Jessica examina o colecţie de miniaturi chinezeşti, Caroline merse la fereastră şi admiră gazonul ca de catifea care strălucea în ultimele raze ale soarelui.

Încercă să-şi imagineze copiii ei şi ai lui Jason jucându-se în iarbă, dar nu reuşi. Gazonul arăta de parcă nimeni nu trecuse vreodată pe-acolo. Grădinarul ar fi făcut un atac să vadă pe cineva călcând pe gazon. Lui Caroline îi era şi mai greu să-şi imagineze copiii. Lady Hanscombe îi ţinuse o predică brutal de sinceră despre îndatoririle Unei Femei

faţă de Soţul Ei. Caroline ştia în general despre ce era vorba, dar fusese la un pas să moară de ruşine ascultându-şi mama vitregă.

— Vă rog să mă iertaţi pentru întârziere, se auzi o voce groasă din spate.

Caroline tresări atât de violent, că vărsă puţină băutură din pahar. Se întoarse spre logodnicul ei, înroşindu-se de parcă Jason i-ar fi putut citi gândurile. „S-a ales praful de intenţia mea de a fi o doamnă graţioasă”, se gândi ea tristă. Era foarte greu să-l privească în ochi atâta timp cât se gândea încă la îndatoririle Unei Femei.

— Tocmai admiram gazonul, lordul meu, bâigui Caroline.

Chipul cel diabolic şi întunecat trăda faptul că lordul îşi dăduse seama de minciună, dar cu toate acestea Jason răspunse:

— Se spune că parcurile noastre sunt printre cele mai frumoase din Anglia. Dacă nu eşti prea obosită după cină, poate ieşim la o plimbare prin grădină.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse Caroline, propunându-şi să fie obosită mai târziu.

Nu era gata încă să rămână singură cu logodnicul ei, cu atât mai puţin în grădină. Poate săptămâna viitoare…

Jason îi aruncă o privire Jessicăi; orice bărbat ar fi fost impresionat de felul în care arăta, dar baronul strânse doar din buze. Jessica înclină din cap într-un salut rece, apoi trecură în sufragerie.

Mâncarea de la cină fusese gătită admirabil, dar nimeni nu spuse nimic. Erau doar trei persoane la masă, aşa că sufrageria părea imensă. Nimeni nu părea dispus să deschidă conversaţia. La jumătatea felului al doilea, Jason anunţă:

— Mă tem că va trebui să vă părăsesc pentru câteva zile. Vătaful meu mi-a spus că a apărut o problemă la proprietatea mea din Suffolk de care trebuie să mă ocup personal. Voi sta cu voi şi mâine, dar trebuie să plec

poimâine-dimineaţă. Se poate să lipsesc o săptămână, jason se opri, nemulţumit că expresia lui Caroline părea mai degrabă uşurată decât tristă. Vă rog să vă simţiţi ca acasă. Servitorii vor fi la dispoziţia voastră. Doamnă Sterling, poate vei dori să-ţi alegi un cal de călărie. Din câte ţin minte, erai o călăreaţă bună.

Jessica îi aruncă o privire curioasă, dar li răspunse calm:

— Cu mare plăcere. Fără îndoială te pricepi la cai.

Jason o privi în ochi pentru prima oară, întrebându-se dacă era o momeală. Toată lumea din înalta societate era de acord că Lord Radford era cel mai priceput crescător de cai. Chiar dacă nu-i cunoştea reputaţia, nu se putea să nu-şi amintească… Dar în privirea inocentă care se aţinti asupra lui nu se citea decât o politeţe de complezenţă.

— Am invitat şi câţiva oaspeţi să ne ţină companie. Caroline, îl ştii deja pe George Fitzwilliam. Iar mătuşa mea, Honoria, vrea să te cunoască.

Jessica scoase un sunet slab.

— O cunoşti? întrebă Jason, ridicând puţin din sprâncene.

— Foarte bine chiar, răspunse sec Jessica. Dacă vorbeşti despre Lady Edgeware, am întâlnit-o când mi-am făcut debutul. Cred că m-a urât mai mult ca toate celelalte femei din Londra.

Acum era rândul lui Jason să-şi pună o mască de politeţe rece.

— Fără îndoială va fi fericită să vadă că ai devenit o doamnă cum se cuvine, spuse el.

Jessica scrâşni din dinţi, spre satisfacţia lui. Fata de care îşi amintea n-ar fi acceptat în ruptul capului o asemenea insultă, dar doamna de la masă refuză să primească momeala.

— Respectabilitatea nu e ceva eminamente dezgustător, Lord Radford, răspunse ea. Dimpotrivă, atunci când e folosită moderat, face viaţa mult mai savuroasă. E

un contrast plăcut.

Caroline urmărea nesigură convorbirea şi le simţea lupta, dar nu înţelegea ce se întâmpla.

— Oaspeţii vor sosi înainte să te întorci, lordul meu? întrebă ea.

— Nu cred. Dar, dacă se întâmplă aşa, Burke se va ocupa de toate aranjamentele. Iartă-mă, te rog. Ştiu că nu e frumos din partea mea să te las singură aşa curând.

Cina se termină în scurt timp, iar Caroline se prefăcu obosită. Jessica se retrase împreună cu nepoata ei.

Jason rămase la masă, bându-şi vinul în tăcere şi întrebându-se în ce Dumnezeu se băgase.

*

În dimineaţa următoare, lui Caroline şi Jessicăi li se făcu turul casei, după cum li se promisese. Porniră imediat după micul dejun; Jessica se întrebă dacă nu era mai bine să refuze, dar se hotărî să-şi cunoască împrejurimile înainte să se rătăcească. Deşi doamna Burke însoţea grupul, turul era ghidat de Jason, care se lăsă cu totul pierdut în istoria şi-n anecdotele conacului Wildehaven.

— Înainte, întreaga zonă era o rezervaţie de vânătoare a regelui. Henry al II-lea a împărţit-o în două proprietăţi şi le-a făcut cadou favoriţilor lui. Wildehaven şi proprietatea vecină, Wargrave Park, sunt rezultatele. Ambele proprietăţi s-au mărit ori s-au micşorat, după cum le-a fost soarta familiilor, dar cele două conace sunt cam la un kilometru jumătate depărtare şi au o istorie comună.

Jason făcu o pauză, mulţumit să constate că era urmărit şi ascultat cu interes.

— Dar e neobişnuit ca două conace să fie construite atât de aproape, nu-i aşa? întrebă Caroline.

— Într-adevăr, confirmă Jason. Niciuna din cele două clădiri nu e chiar în mijlocul parcului. În trecut, cele două familii erau aliate pe mai multe fronturi. Dar generaţia de

acum e diferită. Bătrânul conte de Wargrave era antisocial şi conservator. Era limpede că nu-i plăceau schimbările pe care le-am făcut Considera chiar că Wildehaven e prea modernă şi deci prea frivolă. Cred că era doar gelos; Wargrave Park e o vizuină pe jumătate prăbuşită. Nu mai locuieşte nimeni acolo acum, în afară de câţiva servitori.

— Cât de veche e casa asta? întrebă Jessica, învinsă de curiozitate.

— A fost construită acum o sută de ani pe locul unei case mai vechi care a ars. Se spune că stră-stră-străbunicul meu i-a dat foc fiindcă îl trăgea mereu curentul. Clădirea de acum a fost proiectată de Nicholas Hawksmoor şi este considerată cea mai frumoasă operă a lui.

Wildehaven era, într-adevăr, o clădire magnifică. Tavanele înalte erau sculptate de mână în stil italian, iar în fiecare cameră se găsea cel puţin un şemineu de marmură. Proporţiile erau desăvârşite, iar mobila fusese aleasă cu grijă şi cu gust.

Pe Caroline o interesa foarte mult galeria cu portrete. Pe măsură ce Jason îşi prezenta strămoşii, Caroline îl compara cu fiecare tablou. La un moment dat, Jason îi prinse privirea şi zâmbi amuzat.

— Ai dreptate, toată lumea seamănă în familie.

Sprâncenele încruntate păreau să fie trăsătura distinctivă a clanului. Rupert Kincaid, cel de-al şaselea baron, părea furios pe Războiul celor Două Roze. Rupert al II-lea, stră-strănepotul lui, părea la fel de nemulţumit ci trebuia să plătească prea mult pentru vizita Reginei Elisabeta a II-a la conac. Un alt baron, care trăise în timpul Războiului Civil, îşi privea descendenţii cu o grimasă. Fie familia era mereu furioasă, fie Jessica avea dreptate şi Jason n-avea nimic cu ea personal.

— Cred că sprâncenele ni se trag de la acest domn, Sir Ralph Kincaid. Lui i-a fost dăruită prima casă, pare-se fiindcă i-a făcut anumite servicii regelui Henry al II-lea. Familia îi spunea Ralph Negustorul. Se zice că i-a prezentat-

o pe Fair Rosamund lui Henry.

Caroline şi Jessica priviră cu interes micul portret

— Mă simt de parcă istoria prinde viaţă în faţa ochilor mei, spuse plină de admiraţie Jessica. Ralph era chiar aşa rău?

— La cum arăta, cum altfel ar fi putut fi?

Caroline compară chipul lui Ralph cu cel al lui

Jason, apoi spuse:

— Dar semănaţi leit.

— Asta spuneam şi eu.

Amândouă femeile izbucniră în râs. Caroline începea să descopere simţul umorului care se ascundea dincolo de privirea cinică a lui Radford. Felul în care baronul se purta în propria casă o făcea să-şi imagineze totuşi un viitor alături de el.

Speculaţiile lui Caroline se topiră imediat ce pătrunse în camera următoare.

— Dumnezeule! spuse ea. Credeam că aşa ceva poţi vedea numai în castelele din Scoţia.

Era o sală autentică de arme cu săbii prinse pe pereţi, cu suliţe, buzdugane şi halebarde, vitrine cu arme de foc de pe vremea când puştile se încărcau pe ţeavă şi cu armuri întregi.

Jason privi în jur şi spuse:

— Vechiul Wildehaven *era* un castel. Armele au supravieţuit incendiului, iar strămoşul meu a decis să le păstreze aşa cum se cuvine. Acum folosesc încăperea asta ca să-mi ţin armele şi să exersez cu spada.

Conacul mai avea o surpriză, dar era una cate fusese trecută cu vederea. Ajunseseră la sfârşitul turului, iar Caroline ştia că trebuia să spună ce se cuvenea.

— Lordul meu… Jason, Wildehaven este cel mai splendid conac pe cate l-am văzut vreodată. Se vede că e un loc pe care îl iubeşti. Dar… Ezită, apoi continuă hotărâtă: Lipseşte ceva.

— Ah?

Era uimitor cât de repede sprâncenele lui Jason se încruntau.

— Nu există nicio cameră de muzică. N-am văzut nicăieri vreun pian sau vreun alt instrument.

Jason rămase încruntat, dar acum părea mai degrabă gânditor decât periculos.

— Ai dreptate. E o omisiune tristă, dar niciodată n-am fost o familie prea muzicală. După moartea mamei mele, pianul ei i-a fost dat fiicei vicarului. Nimănui nu i-a fost dor de el, aşa că n-am mai cumpărat altul. Voi fi bucuros să-ţi dăruiesc orice instrument doreşti. Scrie-mi numele meşteşugarului şi ce fel de pian preferi, îmi pare rău că n-ai găsit ce căutai în casa mea.

— Ah, nu, n-am vrut să sune ca o critică, spuse repede Caroline.

Faptul că Jason fusese de acord atât de repede o uimea. Caroline se obişnuise să nu ceară nimic fiindcă până acum dorinţele ei nu fuseseră luate prea des în considerare.

Jason nu terminase de vorbit.

— Va fi nevoie de câteva săptămâni până când instrumentul va ajunge aici. Dacă vrei, poţi exersa la Wargrave Park. Bătrâna contesă era o fire muzicală şi avea un pian destul de bun. Dacă mergem acolo, te voi prezenta lui Somers, valetul. Va fi bucuros să te ajute.

— Ar fi minunat! exclamă Caroline şi zâmbi radios. Eşti aşa drăguţ!

Logodnicul ei părea uimit Era pentru prima oară când Caroline se arăta atât de entuziasmată şi de bucuroasă faţă de el, şi îi plăcea asta.

Capitolul 8

La prima vedere, casa părintească nu-i impuse respect lui Richard Davenport şi nici nu-l făcu să se simtă ca şi cum ar fi ajuns acasă, ci doar îl amuză.

Josiah Chelmsford oprise trăsura la porţile de la intrarea în Wargrave Park şi îl invitase pe căpitan să coboare şi să-şi vadă moştenirea. Richard o făcuse bucuros. Piciorul rănit îl durea după lunga călătorie într-un spaţiu atât de îngust. Avea nevoie de câţiva paşi.

Cei doi petrecuseră noaptea dinainte lângă Witney în loc să călătorească. Pe măsură ce se apropiau de destinaţie, Richard începea să aibă îndoieli. Nu se aşteptase să vadă o clădire atât de excentrică, dar acum Wargrave Park se întrezărea deja în depărtare, scăldată în lumina soarelui de după-amiază.

Zâmbind cu jumătate de gură, căpitanul spuse:

— Arată de parcă un comitet a tot lucrat la amenajarea ei vreme de cinci sute de ani.

— Într-adevăr, răspunse Chelmsford, şi el amuzat Cea mai veche parte a conacului datează din secolul al XIII-lea. Niciun Davenport n-a vrut să dărâme nimic, aşa că fiecare a adăugat ceva în schimb.

Rezultatul era, cu siguranţă, ceva unic. Partea centrală a clădirii gigantice era construită în stil elisabetan, cu ferestre despicate la jumătate de stâlpi sculptaţi şi cu coşuri răsucite de cărămidă. Holul era medieval şi se prelungea spre aripa din stânga, iar aripa din dreapta era ceva mai modernă. Cineva se lăsase ademenit de turnuri; de la depărtare, era imposibil de ghicit dacă erau autentice sau fuseseră aplicate mai recent. O construcţie asemănătoare cu un templu grecesc se ivea din pădurea din dreapta.

Singurul avantaj pe care-l avea Wargrave Park era că fusese construit în întregime din materiale adunate din împrejurimi. Piatra gri-aurie de Cotswold armoniza formele arhitecturale diferite. Conacul arăta de parcă ar fi crescut chiar din dealurile din jur. Deşi nu era impunător, părea totuşi fermecător.

Cei doi se întoarseră la trăsură şi în curând opriră în faţa uşii de la intrare. Richard studie faţada asimetrică şi se

întrebă din nou de ce tatăl lui renunţase cu totul la trecut. Deşi duelurile nu erau permise de legea britanică, de regulă, consecinţele erau repede uitate – câteva luni peste hotare ar fi fost de-ajuns. Ce îl făcuse pe Julius să plece pentru totdeauna la o vârstă chiar mai tânără decât cea a lui Richard de acum? Nu avusese mai mult de douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani. Îl întrebase şi pe Josiah cu o zi în urmă, dar nu primise decât o ridicare din umeri drept răspuns.

— Nu ştiu nici eu toată povestea. A fost un scandal foarte mare. Majoritatea detaliilor au fost trecute sub tăcere, iar zvonurile pe care le-am auzit sunt prea sinistre ca să le repet. Tatăl tău şi-a omorât adversarul în luptă dreaptă, din câte am înţeles, dar Barford avea rude suspuse care l-au acuzat de crimă. Julius a venit să mă vadă în noaptea duelului, spunând că mama ta e în trăsură şi că vor să părăsească Anglia pentru totdeauna. M-a împuternicit să-i lichidez toate proprietăţile şi mi-a spus să trimit banii unui bancher din Paris. Avocatul se încruntase şi continuase: Bunicul tău era un om impunător, şi Julius nu voia să se lase dominat. Poate că nu avea cum să fie cu adevărat liber decât peste hotare. Dar mi se pare interesant că te-a crescut în spiritul britanic deşi ai trăit atâţia ani departe de ţara ta.

— Au făcut-o intenţionat, încuviinţase Richard. N-am stat niciodată într-un singur loc suficient de mult cât să mă identific cu acea ţară pe de-a-ntregul. Când am fost suficient de mare pentru a mă înscrie la şcoală, ne-am mutat la Belfast ca să pot învăţa în engleză. Apoi am fost trimis la Oxford. Dar nici mama, nici tata nu voiau să se întoarcă în Anglia, chiar dacă le-ar fi fost mai comod. Presupun că nu voi afla niciodată întreaga lor poveste.

— Din câte îmi spui, au trăit o viaţă fericită. Puţini sunt atât de norocoşi.

Privind Wargrave Park, Richard încercă să-şi imagineze tatăl în copilărie. Nu reuşi. Ca mulţi alţi copii, îşi

văzuse părinţii ca pe o lege a naturii, dintotdeauna adulţi şi înţelepţi. Când crescuse, îşi dăduse seama că mica lor familie era ceva neobişnuit atât ca formă, cât şi din pricina faptului că se mutau mereu din loc în loc. Îşi aparţinuseră unul celuilalt şi atât.

Oare cum avea să se simtă fiind proprietarul unui ţinut atât de întins şi având sute de oameni care să depindă de el? În armată, obiectivele erau simple: înfrânge inamicul când trebuie şi supravieţuieşte cât mai confortabil în rest Aici, problemele erau mai vagi, iar cerinţele – mai complexe.

— Haide înăuntru să faci cunoştinţă cu servitorii, spuse avocatul.

În următoarea jumătate de oră, Richard îi întâlni pe Somers, valetul demn şi impasibil, şi pe Hain, agentul bătrânului conte. Chelmsford îl prezentă drept căpitanul Richard Dalton, spunându-le că Richard venise să facă inventarul proprietăţii şi trebuia tratat cu toată politeţea. Servitorii fură instruiţi să-i spună căpitanului orice dorea să ştie. Amândoi îl priviră solemn şi spuseră că se bucurau de cunoştinţă. După câteva minute de platitudini, Josiah zise:

— Trebuie să vorbesc ceva cu Somers şi cu Hain, dar poţi să explorezi proprietatea de unul singur. O să te caut când termin.

Richard încuviinţă şi plecă. După ce uşa se închise în urma lui, avocatul îi privi sever pe Somers şi pe Hain. Ambii îşi petrecuseră întreaga viaţă pe proprietatea familiei Davenport şi erau exact genul de servitori în privinţa cărora Richard îşi făcuse probleme.

— Dacă aveţi vreo speculaţie în ceea cel priveşte pe căpitanul Dalton, păstraţi-le pentru voi. Aţi înţeles? întrebă Chelmsford.

Somers ridică o sprânceană cu expresia unui bărbat care nu s-ar fi înjosit să stea la bârfă cu servitorii de rând. Joseph Hain era ceva mai puţin discret şi spuse:

— Nu vom divulga nimic. Dar fie mă înşală privirea, fie

Wargrave are o speranţă.

— S-ar putea – dacă nu-l speriem prea tare. Sunt sigur că vă veţi strădui să-l faceţi pe căpitan să se simtă cât mai comod.

Cei doi încuviinţară; tocmai făcuseră un pact al tăcerii.

*

Richard se simţea bine explorând; casa nu urmărea un plan anume, dar era plină de unghere interesante. Avea chiar şi o sală de banchet medievală, cu un proţap imens deasupra unei gropi pentru foc şi o lojă pentru muzicanţi, care fusese construită mai târziu. Încăperea părea potrivită pentru dans şi distracţie, deşi nu era chiar o sală modernă de bal. Mobila din toată casa era acoperită cu un material subţire, dar în secţiunea elisabetană lambriurile de lemn erau sculptate magnific, la fel ca scările. Servitorii făcuseră tot posibilul să păstreze curăţenia, deşi în aer se simţea miros de stătut.

Odată ajuns în aripa modernă, Richard auzi un firicel de muzică. La început crezu că i se pare, dar sunetul deveni mai puternic, conducându-l la o uşă groasă de stejar în colţul din spate al clădirii. Căpitanul deschise uşa şi se opri fermecat întâi se gândi că descoperise un înger. Dar fata nu avea aripi, iar îngerii nu aveau probabil nevoie de partituri. Cântăreaţa era aşezată pe bancă în faţa geamului, luminată din spate de razele de soare, iar părul îi părea cuprins de flăcări. Câteva şuviţe cârlionţate îi încadrau chipul delicat, aplecat deasupra unei harpe celtice.

Richard ştia melodia, dar nu o mai auzise niciodată cântată cu asemenea pasiune şi virtuozitate. Văzând-o cuprinsă de fervoarea muzicii, şi-o închipui ca pe o preoteasă păgână cântându-le zeilor pe un munte luminat de lună. Notele clare, ca de clopoţei, dansau în aer, născând ecouri care se pierdeau înapoi în timp, spre vechii

celţi.

Uitase sunetul bucuriei. Când văzuse ultima oară pe cineva să cânte cu o asemenea pasiune? în ultimele luni nu avusese parte decât de durere şi de o hotărâre stoică. Sărbătoarea muzicală la care asista acum li făcea sângele să-i cânte în vene. Lumea se năştea din nou în sunet şi culoare – firicele de praf sclipind suspendate în lumina soarelui, lambriuri strălucitoare de lemn şi fiinţa radiantă din faţa lui, a cărei imagine nu avea să o uite niciodată. Voia să râdă în gura mare, fiindcă îşi amintise cum era să trăieşti cu adevărat

Muzica se încheie intram şuvoi de note aurite, lăsând în urmă o tăcere bogată. Richard se simţi atras irezistibil spre ea, iar flata îşi ridică privirea fără să pară deloc stânjenită.

— Tu erai, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce pură, muzicală, ca un cântec de harpă.

— Scuză-mă, dar ce vrei să spui? Sau vrei să mă întrebi „ce am fost”?

Fata chicoti încântător.

— Nu prea a avut logică, nu-i aşa? Credeam că mi-am imaginat un fluieraş care cânta în armonie cu harpa mea. Se potrivea perfect cu tema principală, aşa că nu credeam că e real. Fluierai cumva?

Richard zâmbi şi el.

— Mă tem că da, probabil. Fluieratul e păcatul meu – de multe ori nu-mi dau seama că o fac. Prietenii mei m-au ameninţat că o să arunce cu pantofii după mine ca după pisici.

— Dar fluieri atât de bine, replică serioasă fata. Ştiai melodia, nu-i aşa?

— Da, e scrisă de Turlough O’Carolan, încuviinţă Richard.

— Ah, ai auzit de el? Eu nu. Cine era?

— Era un compozitor foarte talentat care a trăit în Irlanda acum o sută de ani. Compunea în stilul tradiţional

irlandez, dar cu elemente italiene. E păcat că nu e prea cunoscut în afera ţării lui. Dar cum ai învăţat în Anglia să cânţi la harpa celtică aşa bine?

Caroline părea încântată de compliment Răspunse:

— Am găsit partiturile în cutie şi am dat şi peste câteva însemnări legate de felul în care un cântăreţ irlandez ar improviza. Am învăţat melodia toată ziua. Am cântat-o bine?

— N-am mai auzit pe nimeni care să o cânte aşa bine, răspunse Richard, privind-o fix preţ de o clipă. Ce este locul ăsta?

— Pentru mine e raiul, mărturisi fata, dar probabil ar fi mai corect să spun că e cea mai desăvârşită cameră pentru muzică.

Richard îşi stăpâni un chicot şi se întoarse să privească în jur. Desigur, locul unui înger nu putea fi decât în rai.

De partea cealaltă a ferestrelor era un dulap construit la comandă, înăuntrul căruia erau expuse tot felul de instrumente cu coarde şi instrumente de suflat. La stânga erau rafturi pline de cutii verticale, de forma unor volume groase. Scoase una la întâmplare şi citi eticheta: Johann Christian Bach, Muzică pentru *coarde şi orchestră de cameră.* Urma o listă de piese individuale, iar înăuntru erau partiturile descrise. Privind mai departe, Richard observă că avea în faţă o adevărată bibliotecă muzicală, ordonată după titlu, instrument, compozitor şi dată.

Fata, care îl urmărise, întrebă nerăbdătoare:

— Nu-i aşa că e incredibil? N-am mai văzut niciodată atâta muzică la un loc. Mi se spune că bătrâna contesă era o cântăreaţă desăvârşită; ea a strâns toate instrumentele pe care le vezi şi toate partiturile. Cred că este munca ei de-o viaţă. Instrumentele sunt de o calitate desăvârşită, iar compoziţiile sunt minunate. De unii compozitori nu am auzit niciodată, dar toate piesele pe care le-am încercat sunt mai mult decât valoroase.

Richard privi în jur. Tavanul înalt îi dădea un aer de bibliotecă, şi era destul spaţiu în jur pentru mai multe instrumente statice. O platformă ridicată din celălalt capăt al camerei părea să fi fost construită pentru concerte.

— Văd două dulcimere, o harpă, un pian mecanic şi un pian obişnuit. Singurul lucru care mai lipseşte e o orgă cu ţevi.

— Asta-i o scăpare nefericită, zise fata râzând, dar mi s-a spus că bătrâna contesă a dispus să se construiască o orgă în biserica din parohie. Poate contele n-a vrut să-i cadă tencuiala tavanului în cap.

— Cât de urât din partea lui.

— Poate că bietul conte nu aprecia asemenea fineţuri, spuse Caroline amabilă.

Richard privea pianul cu o expresie plină de dor.

— N-am mai atins un pian de peste un an, spuse el. Apoi şchiopăta şi se aşează pe bancheta lungă, cântând câteva game. E bine acordat. Păcat că n-am mai exersat de mult.

Începu să cânte o sonată de Mozart, uitând că nu era singur. Deşi spunea că nu mai cântase de multă vreme, se descurca totuşi remarcabil chiar dacă mai cânta şi note false. Era limpede că avea talent şi cânta din suflet

Caroline ascultă câteva minute, impresionată, apoi merse la pian şi se aşează pe bancă lângă Richard. Începu să improvizeze cu mâna dreaptă, iar melodia ei se împleti cu sonata. Richard îi acceptă prezenţa fără să rateze vreo clapă, şi continuară să cânte într-o armonie perfectă.

După ce terminară piesa, Richard se întoarse să o privească.

— Mulţumesc, spuse eL Nu-mi amintesc să mă fi simţit aşa bine vreodată.

Stătură câteva clipe în linişte, apoi Caroline răspunse cu răsuflarea întretăiată:

— Mai ştii vreo sonată de Mozart?

Richard se întoarse spre claviatură fără niciun cuvânt

şi începu din nou să cânte.

Caroline i se alătură, simţindu-se ciudat de veselă. Când Richard o privi cu ochii lui căprui şi plini de căldură, Caroline îşi dădu brusc seama că erau cât pe ce să se atingă. Simţea cum trupul lui Richard radia o putere calmă, maiestuoasă, care o neliniştea – dar nu în acelaşi fel în care Jason o făcea să se simtă temătoare, în sufletul lui Richard nu simţea pic de furie, ci doar o blândeţe profundă. Se cutremură puţin, apoi se lăsă purtată de sunetul muzicii.

Richard nu respecta tempoul întru totul, dar Caroline cânta de parcă i-ar fi citit gândurile, urmându-l fără efort. Cântară împreună într-o armonie perfectă aproape o jumătate de oră, alegând melodiile pe rând, lăsându-l pe celălalt să recunoască tema şi să improvizeze pe baza ei.

Aşa îi găsi Josiah Chelmsford. Avocatul rămase la uşă câteva minute, bucurându-se de spectacol. Nu ştiuse că Richard era atât de talentat, dar nu era de mirare – în familia băiatului fuseseră destui muzicanţi până acum. Deşi nu voia să îi întrerupă, Josiah interveni totuşi după o sonată de Mozart:

— Mi-aţi făcut o mare bucurie. Mă prezinţi tovarăşei tale, căpitane Dalton?

Cei doi tineri se priviră surprinşi, apoi izbucniră în râs.

— Îmi pare rău, domnule, dar habar n-am cine este. Încă nu am ajuns să ne cunoaştem. Daţi-mi voie să mă prezint: sunt Richard Dalton şi am venit aici ca să fac inventarul proprietăţii pentru domnul Chelmsford. Locuiţi aici? Mi s-a spus că sunt câţiva servitori la conac.

Deşi, la cum era îmbrăcată, era limpede că fata nu era o servitoare.

Caroline îl privi timidă, acum că nu mai erau singuri.

— Mă numesc Caroline Hanscombe, spuse ea. Locuiesc alături şi… mi s-a permis să exersez aici.

Chelmsford o privi drăgăstos.

— Caroline Hanscombe – logodnica lui Lord Radford. Am văzut anunţul în ziare. Încântat de cunoştinţă. Radford

e foarte respectat aici.

Richard o văzu pe Caroline coborându-şi privirea şi retrăgându-se în sine.

— Da, lordul a fost generos cu mine, spuse ea. Sunt foarte norocoasă.

Avocatul observă cu interes cum Richard reveni şi el la masca impasibilă pe care o purta de obicei. Fata asta era foarte drăguţă. Păcat că era logodită; nu-l mai văzuse niciodată pe căpitan atât de vesel. Dar era bine că înţelegea situaţia; Radford nu era genul de om care să-i permită altcuiva să ia ceva ce-i aparţinea.

*

După ce Josiah îl găsi pe Richard în camera pentru muzică, avocatul se hotărî să profite de vremea frumoasă şi să-i arate o parte din proprietate. Drumul spre grajduri scoase din nou la iveală starea deplorabilă În care ajunsese Wargrave Park. Era limpede că proprietatea fusese prost administrată şi, cel mai probabil, ducea lipsă de fonduri.

Căpitanul nu comentă nimic, dar Chelmsford se scuză totuşi:

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a îndrepta situaţia, dar proprietatea nu aduce suficienţi bani cât să facem toate lucrările în doar o jumătate de an.

Ajunseseră deja la grajdul principal. Majoritatea boxelor erau goale, dar în grajd mai erau totuşi şase sau opt cai buni de călărit. Nu se vedea niciun grăjdar, aşa că Richard luă el însuşi o şa.

— O să fie interesant, spuse el. N-am mai călărit de un an de zile.

Avocatul privi o clipă piciorul beteag, ruşinat că uitase. Deşi Richard era hotărât să-şi ignore handicapul, tot ar fi avut probleme să-şi strunească armăsarul.

— Crezi că te descurci? întrebă Chelmsford, deşi nu voia să aducă vorba despre asta.

— O să vedem imediat.

Chelmsford îl privi alarmat pe căpitan îndreptându-se spre calul cel mai mare şi mai neastâmpărat, o bestie cu ochi răi şi cu numele sinistru de Nebunul Iadului, după cum scria pe o plăcuţă de deasupra boxei lui.

— Dacă tot a trecut aşa multă vreme, poate ţi-ar plăcea un cal mai liniştit? întrebă avocatul cu o urmă de disperare în glas.

— Nu vreau să-mi fie prea uşor.

Chelmsford văzu licărul de neastâmpăr din privirea căpitanului şi se resemnă cu inevitabilul. Puse şi el şaua pe o iapă care părea mai docilă, pe nume Daisy. Francezii nu reuşiseră să-l omoare pe Richard în şapte ani de război, aşa că un simplu cal n-avea nicio şansă.

Richard se urcă în şa, apoi se întoarse şi îl văzu pe Richard nas în nas cu calul, vorbindu-i.

— Ce faci? întrebă avocatul.

— Îl rog să-i fie milă de un soldat rănit.

— În spaniolă?

— Cailor le place, din câte am văzut.

După o asemenea afirmaţie ce nu admitea replică, Richard se ridică în şa. Nebunul Iadului se agită un pic, dar nu aşa violent cum te-ai fi aşteptat având în vedere numele lui şi felul în care arăta. Avocatul rămase cu gura căscată, iar Richard spuse vesel:

— Ce voiai să-mi arăţi?

Josiah clătină din cap, amintindu-şi încă o dată să nu-l subestimeze niciodată pe Richard Davenport.

*

Trei ore mai târziu, ajunseră la un deal de pe care se putea vedea sătucul pitoresc Wargrave. Era la vreun kilometru şi jumătate depărtare de conac, iar căsuţele din piatră cenuşie erau răsfirate pe malurile unui râu îngust.

Richard fu surprins de cât de mare era proprietatea;

una era să audă de ea în Londra, alta era să o vadă el însuşi. Pe lângă ferma conacului mai erau încă douăsprezece terenuri în arendă, cu oi şi vite, plus mai multe feluri de recolte. Wargrave era o comunitate în toată regula, cu lăptari, spălătorese, notari, un fierar, o berărie, un porumbar, un lac de pescuit şi toate celelalte lucruri necesare.

Multe clădiri erau fie închise, fie prea puţin folosite. În perioada de glorie, Wargrave Park fusese ca un stup de albine; acum semăna mai degrabă cu un oraş-fantomă.

Privind înspre sat, Richard întrebă:

— Toţi cei de-acolo sunt arendaşi?

— Da, fiindcă toate casele lor ţin de proprietate. Sătenii îşi câştigă traiul cu meseriile lor. Avem un fierar, desigur, şi un pantofar, un brutar, un magazin cu tot felul de lucruşoare. Cam la fel ca-n alte sate.

— Ce cred sătenii despre familia Davenport?

Chelmsford îşi formulă răspunsul cu grijă:

— Nimeni nu mi-a spus nimic, dar am rămas cu impresia că sunt precauţi şi urmăresc cu atenţie ce se întâmplă. Acum cincizeci de ani, majoritatea sătenilor lucrau pământul împreună. Apoi contele a semnat un decret prin care şi-a îngrădit majoritatea terenurilor. Pentru multe familii, pământul rămas n-a fost de-ajuns pentru a supravieţui. Mulţi s-au văzut nevoiţi să-şi vândă pământul contelui şi să plece.

— Unde s-au dus?

Avocatul ridică din umeri.

— Unii la morile din Lancashire, alţii la oraş, alţii în colonii. Mă îndoiesc că există vreo persoană în sat care să n-aibă verişori în Canada sau în Statele Unite. Unul dintre motivele pentru care Julius se certa cu bătrânul conte era fix terenul îngrădit. Julius era dezgustat că oamenii se vedeau obligaţi să plece după ce strămoşii lor lucraseră terenurile respective vreme de sute de ani. Julius a făcut tot ce-a putut. Ştiu de cel puţin şase familii cărora le-a dat bani

să emigreze, dar presupun că au fost mai multe.

Richard privi din nou satul, imaginându-şi cât de furioşi şi de neajutoraţi se simţiseră oamenii izgoniţi din casele lor.

— Da, tatăl meu ar fi făcut asta, spuse el. Din câte am citit în ziare, oamenii se luptă încă să-şi recupereze terenurile pe proprietăţile unde s-a întâmplat aşa ceva.

— Dacă te interesează să te implici în reformele sociale, zise avocatul cu viclenie, vei avea mult mai multă putere în calitate de conte decât ca fost ofiţer al armatei.

Richard se încruntă, aşa că avocatul se hotărî să schimbe subiectul.

— Cred că majoritatea sătenilor speră ca Reginald Davenport să îi vândă Wargrave lui Lord Radford. Câteva familii au fost nevoite să plece şi de la Wildehaven, dar lordul şi-a da silinţa să limiteze astfel de situaţii. Şi este considerat un proprietar înţelept. Şi, bineînţeles, nu e nici străin.

— Cum adică „străin”?

— Cineva care s-a născut la mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri depărtare de aici, răspunse prompt Chelmsford.

— În cazul ăsta, cu greu aş putea fi considerat de pe această planetă, zise căpitanul amuzat

— Posibil, dar oamenii de aici îşi amintesc de Julius cu drag. Te-ar susţine.

— Haide să discutăm despre problemele de acum. La ce oră luăm cina? Călăritul mi-a făcut foame.

— Cina va fi servită când ajungem acasă.

Căpitanul îşi întoarse calul, şi porniră înapoi spre grajduri. Îşi strunea armăsarul fără niciun efort, ceea ce îl ajută pe avocat să scape de grijile pe care şi le făcuse în legătură cu abilităţile lui de a călări. Atâta timp cât Richard putea să stea de vorbă cu calul înainte să-l încalece, avea să fie în regulă.

Capitolul 9

În dimineaţa următoare, Caroline scoase un căscat delicat, ca o pisică, ascunzându-şi gura cu mâna, apoi sorbi un pic de cafea. Mătuşa ei îi zâmbi cu veselia caracteristică celor care se trezeau în mod obişnuit de dimineaţă.

— Mi s-a părut că te-am auzit plimbându-te prin cameră azi-noapte. Compuneai ceva?

Nepoata ei înghiţi cafeaua şi răspunse:

— Am început să scriu o melodie nouă pentru harpă. Instrumentele de la Wargrave Park m-au inspirat. Nici nu ştiu când s-a făcut ora două dimineaţa.

— Dintotdeauna ai fost o pasăre de noapte, Caro. N-ai pic de energie acum, la ora nouă. Eu deja am călărit, am compus o scrisoare şi am făcut baie. Ziua mea e pe jumătate gata! glumi Jessica.

Caroline o privi supărată.

— Dacă am locui împreună, singurul motiv care m-ar reţine de la un act de violenţă matinală ar fi faptul că trupul nu mi-ar asculta comanda de a acţiona cu repeziciune.

— Dacă Wellesley ar sări pe tine la primele raze de lumină, şi tu te-ai trezi devreme, replică Jessica şi chicoti. Şi eu am simţit un uşor imbold la violenţă în dimineaţa asta, dar a fost prea rapid pentru mine.

Caroline merse la bufet, privi cu dezgust rinichii fierţi şi hotărî că era în stare să suporte un ou cu pâine prăjită.

— Poate ar fi mai bine să-l laşi să se plimbe noaptea, îmi imaginez că toţi servitorii îl ştiu deja, aşa că nimeni no să-i rocă nimic.

— Sar putea să încerc asta. Îmi place să călăresc de dimineaţă, dar, dacă mă culc târziu, plimbările nu trebuie sa fie atât de matinale cum vrea pisoiaşul ăsta. Mergi şi astăzi la Wargrave Park?

Caroline se simţea încrezătoare că avea să reziste cu bine şi-n acea zi. Auzind-o pe Jessica, zâmbi larg şi spuse entuziasmată:

— Ah, da! E un loc aşa minunat! De trei zile, de când Lord Radford a plecat, am început să studiez partiturile din bibliotecă. Sunt atât de multe! Iar instrumentele sunt extraordinare. Caroline făcu o pauză, apoi adăugă vinovată: Sau vrei să facem ceva astăzi? Mi-e ruşine să recunosc că până acum nu m-am gândit la cum îţi petreci tu zilele. Sper că nu te-ai plictisit prea tare.

— Chiar deloc, răspunse Jessica. M-am relaxat de minune, am răspuns la toate scrisorile de până acum şi am terminat de croit o rochie. Şi, desigur, am călărit foarte mult. Caii lui Lord Radford sunt superbi. Mi-a dat mână liberă la grajduri, aşa că mi-am petrecut timpul explorându-i proprietatea. Jessica zâmbi ştrengăreşte şi adăugă: Am cumpărat o bluză şi o pereche de pantaloni de la unul dintre grăjdari şi am călărit ca un bărbat – cel puţin dimineaţa.

Caroline clătină din cap, amuzată şi resemnată în acelaşi timp.

— Eşti incorigibilă, spuse ea. Mai rău ca mine.

— Vreau să ajung o bătrână excentrică. Presupun că şaua pentru călăritul lateral a fost inventată de un bărbat ca să descurajeze femeile. Asta este felul meu de a protesta.

— N-am auzit niciodată că şaua pentru călăritul lateral te încetineşte, dar tu bucură-te de libertatea de aici. Cred că de-asta îmi place şi mie la ţară. Erau prea multe reguli în Londra. Prea mulţi critici. Şi nu cred că trebuie să te străduieşti prea mult să fii considerată excentrică, adăugă Caroline. Mai greu de crezut e partea cu „bătrână”.

— Cine aşteaptă primeşte, spuse senină mătuşa ei. Iar bătrâneţea vine oricum. Sar putea să trec şi eu pe la Wargrave şi să văd camera pentru muzică. Poate cântăm în duet.

— Ar fi foarte drăguţ. O să-i spun valetului, Somers, că s-ar putea să treci şi tu. Caroline îşi turnă încă o ceaşcă de cafea, apoi spuse din senin: Avocatul care se ocupă de proprietate a venit în vizită ieri şi a adus pe cineva care va sta o vreme la Wargrave Park. A venit să facă inventarul, cred.

Gândurile ei rătăciră o clipă. Căpitanul Dalton avea o voce minunată, joasă şi bogată, ca o ceaşcă de ciocolată caldă într-o noapte rece. Caroline era atrasă mai mult de voci decât de chipuri: poate de-asta Jason nu i se părea la fel de atrăgător pe cât îl găseau alte femei.

Vocea lui Jason nu era chiar neplăcută, dar ei îi părea prea răstită şi o neliniştea... Caroline se trezi din reverie auzind-o pe Jessica.

— Ah? Înseamnă că problema cu succesiunea se va rezolva în curând. Cred că vă va prinde bine să aveţi un conte prin preajmă. Sper că moştenitorul şi familia lui sunt oameni de treabă, fiindcă probabil îi veţi vedea destul de des.

— Presupun că da, răspunse precaută Caroline. Apoi adăugă plină de speranţă: Poate că noul conte e necăsătorit şi se va îndrăgosti de tine. Am putea fi vecine.

— Un conte nu rămâne niciodată neînsurat. Doar dacă nu vrea să se căsătorească de la bun început. Sunt sigură că viitorul tău vecin e obişnuit cu metehnele lui şi nu mi-ar plăcea să-i ţin companie. Aşa că nu cred, spuse mătuşa ei.

— Ah, bine, dacă nu vrei să fii contesă... spuse tristă Caroline.

— Dacă poţi să-mi găseşti un conte bătrân care să răposeze la câteva ore după nuntă, îţi promit să mă mai gândesc la asta. Între timp, ce zici, luăm cina diseară la şapte?

— Este bine aşa. Îl voi ruga pe valetul de la Wargrave să-mi amintească să plec la şase.

— Şi spune-i să-ţi mai amintească o dată la şase şi un sfert, îi sugeră Jessica. Sunt sigură că, dacă îţi spune o

singură dată, vei uita imediat.

— Într-adevăr, admise Caroline. Nu vreau să-l fac pe bucătarul lui Lord Radford să plece fiindcă nu ajung la timp şi nu-i apreciez meniul. Ar fi un punct de plecare cam de rău augur pentru viitorul meu.

— Cu siguranţă. Un bucătar mulţumit e vital pentru o casă fericită, spuse mătuşa ei, ridicându-se de la masă. Să ai o zi minunată. Poate ne vedem mai târziu la Wargrave.

*

Când porni spre Wargrave Park, Caroline se trezise deja şi ardea de nerăbdare să ajungă. Drumul spre Wargrave trecea printre câteva pâlcuri de copaci întretăiate de pajişti şi era plin de tot felul de păsări şi animale mici. Văzuse deja cârtiţe, iepuri, căprioare, veveriţe roşcate şi timide şi chiar şi un bursuc, deşi bursucii ieşeau mai mult noaptea. În sinea ei începuse să compună o melodie care să se potrivească unei plimbări prin pădure: flaute pentru păsări, viori pentru vântul care fluiera printre crengi şi prin iarbă.

În jurul ei se auzeau cântecele păsărilor, iar Caroline se lăsă distrasă. Încetini pasul; cărarea cotea uşor, apoi pătrundea într-o poiană. Caroline se opri la margine, uimită.

Căpitanul Dalton era aşezat pe un trunchi căzut, iar în jurul lui era plin de păsări. Câteva îi mâncau chiar din palmă. Căpitanul fluiera un cântecel vesel, ca un tril de pasăre. Iar păsărilor le plăcea, fiindcă veneau tot mai multe. Caroline recunoscu piţigoi, ciocârlii, cânepari, chiar şi un graur albăstrui care dansa în aer sub mâna lui. Richard avea în palmă un soi de seminţe, iar în jurul lui erau împrăştiate şi mai multe. Era o privelişte uimitoare, iar Caroline îşi ţinu răsuflarea, temându-se să nu o tulbure.

Richard privi spre ea, dar continuă să fluiere. O cinteză verde şi un graur nou-venit se luară la harţă; brusc, toate păsările îşi luară zborul în stol.

Caroline făcu un pas în faţă.

— Sper că n-a fost vina mea, spuse ea. Credeam că doar Sfântul Francisc putea să cheme păsările din copaci.

— Sper să nu-i spui nimănui, replică Richard şi îi zâmbi cu amabilitate. Mi-ar dăuna la reputaţie asocierea cu un sfânt.

Caroline se aşeză fără să mai aştepte vreo invitaţie. Richard părea complet relaxat, iar ochii lui căprui erau plini de căldură şi de veselie.

— Ce le spuneai păsărilor? întrebă ea.

— Nu sunt sigur, recunoscu Richard, dar cred că era ceva de genul: „Poftiţi la cină”. Cred că le place.

— N-am mai auzit în viaţa mea un tril atât de frumos. De unde ai învăţat să fluieri aşa?

— Când eram copil, îmi plăcea întotdeauna să urmăresc păsările. Şi, cum îmi plăcea şi să fluier, am ajuns să le imit. Am călătorit mult în tinereţe, aşa că am învăţat de la diverse specii. Ştiai că unele păsări au accente diferite în funcţie de ţara în care au crescut? Diferenţele nu sunt la fel de pronunţate ca la oameni, dar totuşi se pot remarca.

— Interesant! Să fi existat oare vreun Turn Babel al păsărilor cândva? sugeră Caroline.

— Poate, răspunse căpitanul, dar mă tem că nu pot să le întreb. Nu pot decât să le imit. Apoi privi în depărtare şi adăugă gânditor: Nici nu ştiam că încă mai pot să fluier aşa. N-am mai încercat de când m-am înrolat în armată, acum opt ani.

Caroline nu zise nimic.

— În plus, adăugă căpitanul, dacă aş fi chemat păsările în Spania, riscam să le condamn la un sfârşit prematur în tigaie când trenurile noastre cu provizii întârziau. Nu crea că aş fi putut mânca o pasăre cu care tocmai conversasem. De fapt, nu cred că aş fi putut mânca nicio pasăre.

— Ce gând groaznic, căpitane! Caroline se înfioră. Şi totuşi, dacă ţi-ar fi mult prea foame…

— Niciodată nu mi-a fost chiar atât de foame, spuse ferm Richard. Şi aş prefera să nu-mi spui „căpitane”. Ştiu că titlul din armată va rămâne cu mine pentru tot restul vieţii, dar nu mai sunt un militar şi nu vreau să mai dau ordine cuiva niciodată. De fapt, continuă el, întorcându-şi privirea caldă spre Caroline, aş prefera să-mi spui Richard.

Caroline uitase că se cunoscuseră abia ziua trecută; Richard îi părea la fel de familiar ca propriul ei chip.

— Atunci spune-mi Caroline, replică ea timidă.

Momentul se prelungi, dar era prea intim ca să dureze mai mult de câteva clipe. Richard se ridică şi îi întinse mâna ca să o ajute, apoi luă cutia cu lăuta din braţele ei.

— Te conduc la Wargrave? Probabil domnul Chelmsford mă caută. Vrea să-mi vorbească despre finanţele proprietăţii în dimineaţa asta.

— Ai timp să treci şi prin camera pentru muzică? întrebă Caroline.

— Îmi voi face timp după-amiază, îi promise el.

Merseră spre conac într-o tăcere amicală. Caroline se bucura să-l vadă potrivindu-şi paşii după ai ei. Când mergea alături de jason, se simţea uneori ca un copil mic care se plimbă cu un părinte. Politeţea blândă a lui Richard o înduioşa. Desigur, Caroline s-ar fi putut ridica şi singură, la fel cum şi-ar fi putut duce şi lăuta, însă tot se bucura de atenţiile lui.

Se despărţiră în holul de la intrare; Richard plecă să-l găsească pe avocat, iar Caroline pomi spre camera pentru muzică. Avu nevoie de mai mult timp decât de obicei ca să hotărască ce voia să facă. Să cânte la pian? Sau la harpă? Sau poate să caute un compozitor necunoscut în bibliotecă?

În cele din urmă, Caroline se hotărî să lucreze la compoziţia pentru harpă care o ţinuse trează noaptea trecută. Curând ajunse la o melodie pe care o auzea clar în minte, dar nu reuşea să o cânte exact aşa cum şi-ar fi dorit. Când Somers, valetul, tuşi discret, Caroline tresări.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, dar în sufragerie a fost

servit prânzul, şi cei doi gentlemeni se întreabă dacă n-aţi dori să le ţineţi companie.

— Ah! Nici nu mi-am dat seama că a trecut atâta timp. Da, mi-ar face mare plăcere. Vin imediat.

După ce valetul se retrase, Caroline îşi căută poşeta din priviri, dar îşi dădu seama că nu o adusese. Ei bine, atunci n-avea decât să se prezinte cu părul nepieptănat. Cel puţin rochia ei verde era prezentabilă.

După părerea celor doi gentlemeni însă, Caroline arăta mai mult decât prezentabil. Se simţiră bine la masă, iar Caroline ieşi din carapacea ei de timiditate, provocată de întrebările curioase ale lui Richard. Nu trecu mult şi începu să descrie clipele de groază de la sezonul din Londra, distrându-se acum pe seama lucrurilor care i se păruseră de nesuportat. Deşi nu mai imitase niciodată pe nimeni, Caroline reuşi să prezinte câteva stereotipuri din înalta societate.

Povestea ei favorită era despre bătrâna care cerceta amănunţit toate debutantele care veneau pentru prima oară la Almack.

— Vă jur că mă aşteptam să mă pună să deschid gura şi să-mi verifice dinţii, ca unui cal. M-a întrebat despre părinţii mei şi despre bunicii mei şi tot pufnea la fiecare răspuns. Se ştie că-şi caută o soţie pentru fiul ei depresiv, dar cred că nicio fată nu va fi vreodată destul de bună pentru ea. Şi totuşi, aveam ceva ce-i lipsea fiului ei.

— Ce? întrebă Richard.

— Capacitatea de a schimba două vorbe!

După ce râsetele de la masă se potoliră, căpitanul spuse:

— Îmi aduci aminte de aristocraţii tineri care s-au înrolat în armată aşteptându-se la aventuri şi la poveşti de dragoste. Poate regimentele din Garda Regală au avut parte de aşa ceva, dar în Regimentul Nouăzeci şi cinci lucrurile stăteau cu totul altfel. Au avut parte de şocul vieţii lor, bieţii oameni. Cum adică să doarmă în corturi şi să se

trezească în zori? Richard clătină trist din cap, apoi încheie: Dar asta nu era cel mai rău.

— Ce putea fi mai rău de-atât? întrebă Chelmsford.

— Viaţa în armată le strica cizmele!

Râseră toţi trei. Unii tineri din înalta nobilime intrau în depresii dacă cineva le zgâria cizmele strălucitoare. Era greu să-ţi imaginezi un astfel de ofiţer luptându-se în Peninsula Iberică.

După prânz, Richard o însoţi pe Caroline până la camera pentru muzică, gestul lui părând cât se poate de firesc. Avea nevoie de un antidot după ce avusese de-a face cu contabili toată dimineaţa, altfel efectul i-ar fi putut fi fatal, aşa glumi căpitanul.

— Mi s-au oferit toate informaţiile de care domnul Chelmsford crede că voi avea nevoie, spuse el. Sau poate presupune, şi are dreptate, că nu pot reţine mai multe.

— Ce vei face aici? întrebă Caroline.

— Nimic prea dificil, veni răspunsul. Proprietatea nu va fi retrocedată până la sfârşitul anului. Servitorilor li se datorează nişte sume modice, iar restul banilor îi vor reveni moştenitorului. Bătrânul conte era destul de secretos, aşa că nu se cunoaşte suma exactă. Domnul Chelmsford vrea neapărat să ştie cum stau lucrurile. Voi verifica starea de fapt şi o voi compara cu evidenţele mai vechi despre ceea ce ar trebui să găsesc în conac şi pe proprietate.

— Cine e moştenitorul? vru să ştie Caroline. Mătuşa mea m-a întrebat azi-dimineaţă.

Richard se întoarse spre una dintre vitrinele cu instrumente cu coarde şi răspunse:

— Încă nu se ştie sigur. Se presupune că va fi Reginald Davenport, nepotul bătrânului conte. Dar domnul Chelmsford crede că ar putea găsi un moştenitor mai apropiat de conte pe linie directă. Între timp, încheie el, privind-o cu un zâmbet, eu mă bucur de vacanţa mea în Costwold.

— Vei sta mult timp aici? întrebă Caroline, cu o

oarecare reţinere.

— Încă nu ştiu. Nu prea m-am gândit la viitor.

În timp ce el scotocea prin vitrină, Caroline îi privi plină de regret umerii laţi. Din câte se părea, căpitanul n-avea să rămână acolo prea mult.

Richard scoase o exclamaţie mulţumită şi dădu la iveală un instrument plat, cu şase coarde, şi o cutie de sunet în forma unei clepsidre.

— Ce e asta? întrebă Caroline.

— E o *guitarra.* În engleză i se spune „chitară”. Am învăţat să cânt la ea în Spania.

Richard mângâie drăgăstos faţeta sculptată din jurul găurii de sunet, apoi cântă un acord. Făcu o grimasă auzind sunetele nepotrivite şi o acordă în grabă.

— Seamănă cu o lăută, sublinie Caroline.

— Da, dar este mai puţin delicată şi mai uşor de manevrat. Sunetul e puternic, poate un pic grosolan, dar e plin de viaţă. Spaniolii cântă la chitară aşa bine, că ţi se face părul măciucă. Eu mi-am pierdut chitara şi restul bagajelor după Waterloo, spuse Richard, cântând un acord dramatic. Din câte înţeleg, o lăută este mai greu de acordat.

— Într-adevăr, spuse Caroline din toată inima. Profesorul meu de muzică susţine că dacă un cântăreţ la lăută trăieşte până la optzeci de ani înseamnă că îşi va fi petrecut şaizeci de ani acordându-şi instrumentul. A mea are nevoie de atenţie tot timpul.

— Cânţi la lăută?

— Da, după pian, e instrumentul meu preferat. E atât de intim… Pot să cânt noaptea târziu fără să deranjez pe nimeni. Dar sunt foarte interesată de *guitarra* ta. Vrei să-mi cânţi nişte muzică spaniolă?

Richard se conformă bucuros. Era foarte priceput, iar muzica pe care o alesese îi era necunoscută lui Caroline. Fata îl ascultă vrăjită, simţindu-se veselă şi tristă în acelaşi timp. Muzica îi vorbea.

Richard se opri după câteva melodii şi spuse:

— Dacă nu încetez acum, voi avea băşici pe degete, înainte, aveam degetele bătucite, dar n-am mai cântat de mult. Am nevoie de ceva timp să mă reobişnuiesc.

— Îmi pare rău, spuse Caroline. Te-aş fi ascultat toată ziua fără să mă gândesc la degetele tale. Pot să încerc şi eu? Am deja bătături de la lăută.

Nu trecu mult şi, cu talentul ei remarcabil şi cu îndrumările răbdătoare ale lui Richard, Caroline cânta destul de bine la chitară. Tocmai râdeau împreună după ce Caroline ratase un acord, când auziră sunetul unor paşi uşori care se apropiau.

Caroline recunoscu imediat paşii. Îşi ridică privirea; uitase că Jessica spusese că avea să treacă şi ea pe la Wargrave Part.

Mătuşa ei intră în cameră ca o regină, strălucind într-o rochie de culoarea topazului şi purtând pe cap o bonetă florentină cu panglici asortate. Caroline simţi că i se strânge stomacul. Nu voia să-l vadă pe Richard privind-o pe Jessica cu acea expresie de uimire şi încântare pe care o aveau toţi bărbaţii care o vedeau pentru prima oară.

Caroline îl privi cu coada ochiului, dar Richard arăta altfel. Părea plăcut surprins; se ridică şi traversă în grabă camera.

— Jessica Sterling! Chiar tu eşti?

Jessica râse încântată şi îşi întinse braţele spre el.

— Richard Dalton! Cât de fantastic. Ce te aduce la Gloucestershire?

Mătuşa ei era aproape la fel de înaltă ca Richard; cei doi îşi strânseră mâinile şi se priviră în ochi. Caroline simţi afecţiunea dintre ei şi tremură. Dintr-odată, camera i se părea mult mai rece.

— Lucrez la Wargrave Park deocamdată, spuse Richard. Fac inventarul. Locuieşti prin preajmă?

Jessica clătină din cap.

— Sunt în vizită la nepoata mea, la Wildehaven. Văd

că v-aţi cunoscut deja. Am regresat la stadiul de dădacă!

Richard râse.

— Sunt sigură că eşti la fel de distinsă ca toţi cei de-acolo, replică el. Apoi, întorcându-se spre Caroline, continuă: După cum ţi-ai dat probabil seama, ne-am cunoscut în campania din Peninsula Iberică. Doamna Sterling era cea mai amabilă gazdă şi cea mai bună călăreaţă din întreaga Spanie.

Caroline îşi înfrână deznădejdea pe care o simţea şi înaintă zâmbind.

— Cât de drăguţ că v-aţi regăsit pe neaşteptate. Au trecut patru sau cinci ani de când v-aţi cunoscut, nu-i aşa? Jess, tu ai plecat din Spania prin 1812?

Chipul Jessicăi fu întunecat de o umbră.

— Da, eu şi Linda am plecat foarte curând după Bătălia de la Salamanca.

Richard ezită puţin, apoi spuse încet:

— Ştiu că au trecut deja patru ani, dar vreau să-ţi ofer condoleanţele mele. Maiorul Sterling era un gentleman şi un ofiţer desăvârşit. Nu ştiu vreun soldat care să nu-l fi plâns. A murit cu demnitate şi curaj, la fel cum a trăit.

Jessica îşi înghiţi nodul din gât şi răspunse aproape în şoaptă:

— Mulţumesc. Nu e niciodată prea târziu să aud cuvinte atât de frumoase. Dintotdeauna m-am bucurat că l-am urmat, deşi toată lumea mi-a spus să rămân. Dacă n-aş fi mers în Spania, n-aş fi avut nicio amintire legată de căsnicia mea.

— Toată lumea s-a împotrivit, Jess? Chiar şi John? întrebă Caroline.

Jessica râse, iar umbra se risipi.

— Mai ales John! Dacă ar fi fost în stare, m-ar fi învelit în bumbac şi m-ar fi pus la păstrare. E uimitor că cineva poate să mă creadă o fiinţă atât de fragilă, dar cred că este în acelaşi timp fermecător. Cel puţin n-a încercat să mă fiică să mă comport ca o doamnă apatică.

Somers intră ducând o tavă.

— M-am gândit că doriţi nişte gustări, spuse el.

Seara se apropia deja, aşa că oferta fu primită cu recunoştinţă. Jessica şi Richard serviră ceai şi prăjituri şi depănară împreună amintiri şi poveşti despre prietenii lor comuni.

Caroline sorbi din ceai şi îi ascultă gânditoare. Niciodată nu fusese geloasă pe frumuseţea evidentă a Jessicăi, dar acum, privindu-i chipul, începu să-şi dorească să fi fost şi ea o femeie la fel de interesantă. Nimic interesant nu i se întâmplase vreodată. La douăzeci şi unu de ani, Jess fusese măritată, născuse un copil şi călătorise peste hotare.

Nu *i* se întâmplase… Poate că problema era că aştepta mereu să se întâmple ceva, în timp ce Jess se avânta mereu înainte.

Însă Jessica plătise şi preţul vieţii extravagante pe care o dusese; fusese criticată şi se bârfise mult pe seama ei, iar doamnele cu minte îngustă îi ziseseră nu o dată „Ţi-am spus eu” sau „Aşa-ţi trebuie” după ce se întorsese în Anglia văduvă şi cu o avere ciobită.

Deşi dusese o viaţă liniştită în ultimii patru ani, Jessica nu o făcuse din obligaţie. Entuziasmul ei era încă la fel de năvalnic şi putea discuta ore în şir cu un bărbat cum era căpitanul Dalton despre lucruri care îl interesau.

Caroline îşi admirase dintotdeauna mătuşa. Pentru ea, Jessica era o fiinţă minunată, unică, atât de diferită de orice altă femeie că ar fi putut fi la fel de bine dintr-o altă specie. Ştia că nu avea să fie niciodată la fel de minunată ca Jessica, dar putea să încerce totuşi să ia câte ceva de la ea. Dacă începea să lucreze la asta încă de pe-acum, poate că în vreo zece ani ajungea să fie şi ea aşa minunată în felul ei.

Jessica încercă să o atragă în conversaţie, trezind-o din reverie:

— Ţi-a cântat Richard la chitară vreodată? Uneori,

când ţineam câte o petrecere neprotocolară, Richard cânta la chitară şi eu dansam. Spaniolii au nişte dansuri minunate. Sunt mult mai dramatice şi mai primitive decât ale noastre.

— Da, mi-a cântat puţin mai devreme, răspunse Caroline. Mi-ar plăcea să văd cum se dansează pe muzica lui. Poţi să ne faci o demonstraţie?

Mătuşa ei înclină din cap, gândindu-se puţin.

— Mi le amintesc destul de bine, dar cred că mi-ar trebui totuşi un costum potrivit. Rochiile noastre nu sunt la fel de uşoare. Dar mi-ar face plăcere să dansez din nou.

Jessica se ridică şi se descălţă, apoi îşi desfăcu părul. Buclele ei roşcate i se răsfirară pe umeri ca o cascadă, îşi ridică braţele deasupra capului într-un gest teatral, îşi arcui spatele şi îşi înălţă bărbia.

Caroline îl privi fascinată pe Richard cum îşi ia chitara. Odată cu primul acord, Jessica începu să facă o piruetă. Parcă era o altă femeie: nu mai era englezoaică şi în niciun caz nu mai era o doamnă. Mişcările ei erau pline de forţă şi de graţia specifice unei pantere, vibrând în armonie perfectă cu muzica, iar părul ei se rotea ca un nimb, ascunzându-i chipul doar ca să-l scoată la iveală o clipă mai târziu.

Era un spectacol uluitor. Caroline se simţi puţin geloasă, însă făcu tot posibilul să treacă peste asta.

Mai târziu, în drum spre Wildehaven, Jessica încă nu-şi pierduse entuziasmul. Nu vorbea prea des despre anii petrecuţi în Spania, dar astăzi părea dispusă să facă o excepţie.

— Iartă-mă, Caro. Vorbesc prea mult, se întrerupse Jessica la un moment dat. Dar am fost atât de fericită să-mi revăd un vechi prieten, după atâţia ani. În ultimii patru ani n-am mai vorbit cu nimeni despre ce s-a întâmplat în Spania, dar acum sunt gata să-mi amintesc din nou. Jessica se opri să culeagă un trandafir sălbatic alb şi să-i simtă parfumul delicat. Apoi merse mai departe, continuând: Mă

bucur aşa mult că l-am reîntâlnit pe Richard Dalton! E un bărbat tare drăguţ. Îmi aminteşte de John al meu – e blând, fermecător şi e un om pe care te poţi baza. Plus că are o reputaţie impresionantă din armată.

Caroline îl cunoscuse deja pe Richard cel blând şi fermecător, aşa că voia să ştie mai multe despre Richard ofiţerul.

— Ce se spunea despre el? întrebă ea.

— Fusese deja menţionat în câteva rapoarte oficiale pentru rezultate deosebite când l-am cunoscut. Avea cam douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani pe-atunci. Cu o privire distrată, Jessica adăugă: Se spunea despre el că e imperturbabil şi că nu se pierde niciodată cu firea. Îşi controla regimentul în orice situaţie. Deşi colonelul lui mi-a povestit două excepţii.

— Da? o îmboldi Caroline când Jessica începu să se piardă în amintiri.

— Prima dată s-a întâmplat când ajunsese de doar câteva luni pe front. Doi dintre soldaţii lui erau pe cale să violeze o franţuzoaică rămasă în urmă după ce armata franceză bătuse în retragere. Se spune că Dalton le-a ţinut o morală de le-a crăpat obrazul de ruşine. Le-a spus că sunt o dizgraţie, i-a întrebat cum s-ar fi simţit să ştie că fiica, iubita sau sora lor e tratată astfel de inamic.

Mi s-a spus că cei doi ar fi preferat să fie bătuţi cu biciul decât să îndure o asemenea ruşine.

— Şi cealaltă excepţie? întrebă curioasă Caroline.

— S-a întâmplat cu câteva luni înainte ca John... înainte să plec din Spania. Căpitanul Dalton conducea o patrulă într-un teritoriu contestat, şi au fost încolţiţi de muşchetari francezi într-o râpă. Patru dintre oamenii lui au rămas în câmp deschis, prea răniţi ca să se târască până într-un loc sigur şi sângerând de moarte. Richard s-a înfuriat atât de tare, că s-a târât până afară din râpă şi a reuşit să-i omoare pe muşchetari unul câte unul, chiar şi după ce s-a ales cu un glonţ în braţ. Aşa a reuşit să-şi

elibereze oamenii. Mi s-a spus că a fost o faptă uimitoare. În orice caz, soldaţii răniţi au fost salvaţi, şi tot regimentul a ajuns să-l venereze.

— Îmi dau seama de ce, murmură Caroline.

Căpitanul de care i se povestea era diferit de bărbatul pe care îl cunoscuse, însă Caroline nu era surprinsă. Richard părea genul de bărbat care să le fie loial superiorilor şi să le inspire acelaşi sentiment celor din subordinea lui.

Când intrară pe poarta de la Wildehaven, Caroline îşi dădu seama că îşi uitase cutia cu lăuta la Wargrave Park. Pierdută în gânduri, îşi spuse că avea să o recupereze a doua zi.

*

În dimineaţa următoare, Josiah Chelmsford îşi luă rămas-bun la micul dejun. Lui Richard avea să-i fie dor de el, dar abia aştepta să rămână singur cu gândurile lui, fără să se confrunte în fiecare zi cu privirile pline de speranţă ale avocatului.

Discutară despre nimicuri până la ultima ceaşcă de ceai. Chelmsford se gândi să încerce să afle în mod subtil ce credea Richard acum despre propunerea lui, dar se hotărî că o abordare pe faţă ar fi fost mai eficientă. Căpitanul era în stare să ignore subtilităţile dacă n-avea dispoziţia să poarte o anumită discuţie.

— Te-ai hotărât ce faci, băiete?

— Nu, răspunse plat Richard.

Avocatul oftă. Deci nici abordarea pe faţă nu avea să dea rezultate.

— Le-am spus lui Somers şi lui Hain să-ţi stea la dispoziţie şi să te ajute cu tot ce pot Dacă ai vreo întrebare la care nu ţi se răspunde, scrie-mi în Londra. Pot veni în două zile, dacă e nevoie de mine.

Richard se ridică şi îi întinse mâna.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutor. Indiferent ce decid, apreciez tot ce ai făcut pentru mine.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, răspunse răguşit avocatul. Eşti fiul lui Julius Davenport. Meriţi cu prisosinţă tot ce-am făcut. Să nu cumva să dispari fără să-ţi iei bun-rămas.

Richard zâmbi, clătinând din cap.

— Tu nu vrei să-ţi mulţumesc şi eu nu vreau să fiu conte. Suntem o pereche pe cinste. Încă nu ştiu ce decizie voi lua, dar îţi promit că nu plec nicăieri fără să-ţi spun.

După ce îl conduse pe Chelmsford, Richard contemplă biroul gol, se înfioră şi trecu în camera pentru muzică, unde să-şi bătucească degetele. Cântă o jumătate de oră la chitară, apoi începu să cerceteze camera ca să-şi odihnească buricele degetelor.

La un moment dat, Richard observă cutia micuţă din piele. Era probabil a lui Caroline. Căpitanul o deschise să vadă dacă nu cumva avea vreun nume scris înăuntru, dar nu găsi decât o partitură scrisă de mână cu câteva notiţe adăugate într-un scris micuţ, dar ferm. Titlul era: Sonata în mi *major,* de C.L. Hanscombe.

Dacă n-ar fi văzut numele, Richard ar fi lăsat partitura la locul ei. Aşa însă, începu să o studieze. După câteva minute suspină, se aşeză la pian şi începu să cânte.

Timpul trecu pe nebănuite; Richard învăţă prima compoziţie, apoi a doua şi a treia. Tocmai ajunsese la finalul celei de-a treia sonate, când prinse cu coada ochiului o mişcare în cadrul uşii. Îşi ridică privirea, descoperind-o pe Caroline. Fata era gata să fugă, ca o căprioară încolţită. Avea o expresie plină de uimire, dar şi de teamă. Dându-şi seama că era privită, intră timid în cameră.

— Bună… bună dimineaţa, spuse ea. Îmi pare rău că te-am întrerupt. Plec imediat Vreau… doar să-mi iau lăuta, apoi te las. Caroline începu să tremure sub privirea curioasă a lui Richard. Te rog… îmi dai cutia cu lăuta?

Richard se ridică şi înconjură pianul în grabă.

— Nu voiam să te supăr, spuse el. E din cauză că m-ai auzit cântându-ţi sonata?

Caroline încuviinţă fără să-l privească în ochi.

— Tu ai scris-o, nu-i aşa?

— N-aveai niciun drept să o cânţi! strigă Caroline. Te rog, dă-mi lăuta şi lasă-mă să plec!

Richard îi ridică bărbia cu un gest blând. Ochii ei albaştri erau înecaţi în lacrimi.

— N-aş face niciodată ceva ca să te rănesc, spuse el cu blândeţe. De ce eşti atât de speriată că ţi-a cântat cineva o melodie?

— Felul în care m-ai privit mă sperie. Parcă aş fi o ciudată. Te rog, dă-mi lucrurile mele şi nu mai spune nimănui de asta, şi nu te voi mai deranja niciodată. N-am făcut nimic rău!

Caroline plângea deja, tremurând din cap până-n picioare. Richard o conduse la o canapea şi o ajută să se aşeze, apoi se aşeză lângă ea şi îi întinse o batistă. Caroline începu să plângă şi mai tare, iar Richard o luă pe după umeri şi o aduse blând cu capul la pieptul lui. După câteva minute, suspinele ei se răriră.

— Poţi vorbi acum? întrebă Richard.

Caroline îşi trase nasul şi încuviinţă.

— Draga mea, n-am vrut să fiu nepoliticos, dar chiar nu ştiam ce să spun. Dacă Mozart sau Händel ar fi intrat în cameră, aş fi reacţionat la fel. Ce-ar trebui să fac dacă sunt pus faţă în faţă cu un geniu? Să fac o plecăciune? Să cad în genunchi? Să-mi arunc jacheta pe podea ca să mergi peste ea?

Caroline văzu că Richard nu părea furios şi zâmbi tremurat.

— Dacă Mozart ar intra în cameră, cred că ar fi mai bine să chemi un preot sau un ziarist. Până la urmă, Mozart e mort de douăzeci şi cinci de ani.

— Uite, aşa este mai bine, replică Richard şi zâmbi. Nu am vrut să-ţi încalc intimitatea, dar am găsit partiturile

şi nu le-am mai putut lăsa din mână. Compoziţiile tale sunt… Richard făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit. Sunt remarcabile. Au câte ceva din lirismul lui Mozart, sunt la fel de originale ca piesele lui Beethoven, dar au ceva ce e doar al tău. Treci de la un sentiment la altul, de la bucurie la disperare şi apoi la râsete. Nu sunt cu nimic mai prejos decât tot ce am ascultat vreodată.

Caroline îl privi simţindu-se în acelaşi timp timidă, stânjenită şi mulţumită.

— Chiar crezi asta? întrebă ea.

Richard încuviinţă.

— Şi… nu ţi se pare oribil ca o femeie să compună muzică?

— Cine te-a speriat aşa? întrebă curios Richard. Care-i problema cu o artistă care îşi urmează pasiunea?

Caroline răsuci batista în mâini şi îşi coborî privirea.

— Îmi pare rău că am plâns aşa, spuse încet. Mama mea mi-a zis că o doamnă n-ar trebui să facă asta şi că nimeni nu trebuie să afle vreodată cu ce mă ocup, fiindcă altfel ar ajunge să mă urască. A spus că nu a existat niciodată vreo compozitoare şi că femeile nu sunt în stare de asta. Iar… tatăl meu mi-a găsit odată compoziţiile şi… s-a supărat foarte rău. Mi-a rupt foile şi mi le-a aruncat în faţă. Mi-a spus să nu cumva să mai fac asta vreodată. Dar eu nu i-am promis că nu voi mai face, spuse Caroline, privindu-l cu seriozitate. Nu i-am promis niciodată asta. Apoi îşi privi din nou mâinile. Ştiam că mi-aş fi încălcat cuvântul dat, aşa că n-am mai spus nimic. Tatălui meu nu i-a trecut niciodată prin minte că aş putea să nu-l ascult. De-atunci încoace am avut mare grijă să-mi ascund compoziţiile.

Richard se simţea furios peste măsură ascultând-o, dar se forţă să rămână calm. Cum ar fi putut cineva să fie atât de crud cu o fată drăguţă şi talentată cum era Caroline? Căpitanul nu lăsă să i se întrevadă furia; Caroline era deja supărată peste măsură.

— Mai ştie cineva de ele? întrebă el.

— Doar Jessica. Ea spune că n-am de ce să nu compun muzică dacă sunt femeie. Ah, şi profesorul meu de muzică, domnul Ferrante. El m-a îndemnat să-mi public nişte compoziţii, dar bineînţeles că n-am putut.

— De ce nu? Dacă eşti timidă sau nu vrei să fii judecată prea aspru, poţi folosi un pseudonim. E păcat să-i lipseşti pe alţii de melodiile tale aşa frumoase.

Caroline îi aruncă o privire piezişă.

— Chiar îţi plac compoziţiile mele? Domnul Ferrante a afirmat că sunt frumoase, dar întotdeauna am crezut că era prea drăguţ să-mi spună ceva care ar fi putut să mă supere.

— Sonatele sunt splendide, replică Richard pe un ton serios, şi cred că s-ar putea lua la întrecere cu cele mai bune compoziţii din Europa. Nu pot cânta cvartetele de unul singur, dar par să aibă aceeaşi forţă şi aceeaşi prospeţime. Aş vrea să-ţi copiez câteva dintre melodii pentru mine.

Richard zâmbi văzându-i scânteia din privire; mai văzuse o asemenea expresie pe chipul unei mame al cărui copil tocmai fusese lăudat.

— Am avut probleme în partea a doua a Sonatei în re minor, într-un loc anume. Nu sunt sigur ce cadenţă intenţionai să scrii. Poţi să-mi arăţi, te rog?

Diversiunea lui Richard avu imediat rezultatele scontate. Lacrimile dispărură, iar Caroline îl privi fericită şi încrezătoare, aşa cum n-o mai văzuse niciodată.

— Mi-ar plăcea să-ţi arăt!

Richard o urmări cântând, atras în egală măsură şi de sonată, şi de felul în care era cântată. După cum bănuise deja după ce cântaseră împreună, Caroline era o pianistă desăvârşită. Deşi părea fragilă şi slăbuţă, degetele ei lungi şi subţiri aveau o forţă şi o dexteritate de invidiat. Şi, în plus, nimeni altcineva nu putea cânta o piesă cu mai mult sentiment decât compozitorul ei.

După ce încheie, Caroline se întoarse încet spre el, aşteptându-i cuvintele de laudă, convinsă însă că se descurcase bine. Deşi Richard intenţionase să fie precaut, nu reuşi să se stăpânească; îi luă mâna dreaptă şi o duse la buze.

— Mulţumesc, spuse cu vocea lui înceată şi profundă. Nici nu visam vreodată că voi fi binecuvântat de o asemenea frumuseţe.

Caroline se înroşi puţin, dar nu se grăbi să-şi retragă mâna. Simţea o senzaţie de căldură împrăştiindu-i-se în tot corpul, o căldură care părea să radieze dinspre acest bărbat puternic şi blând. Tocmai trecuse peste nelinişte de-o viaţă în doar câteva minute, şi asta numai datorită lui.

Deşi fusese timidă dintotdeauna, Caroline nu se preocupase prea mult de ce se cade sau nu se cade să facă o tânără domnişoară. Trecură câteva momente până să-şi dea seama cât de îndrăzneţ se comportase. Gândul nu o deranjă prea mult, dar îşi trase totuşi mâna, simţind încă urma sărutului pe degete.

— Acum chiar trebuie să plec, spuse ea. Am venit doar să-mi iau lăuta. Dacă vrei, pot să-ţi las partiturile, ca să-ţi copiezi sonatele.

Richard o conduse acasă cu naturaleţe. Caroline nu-şi permise să se gândească la gestul lui savuros de a-i săruta mâna decât atunci când fu singură în camera ei, înainte de cină. Degetele ei se strânseră instinctiv amintindu-şi.

Ce bine ar fi fost ca Jason să-i semene întru câtva căpitanului Dalton! Se simţea atât de bine în preajma lui Richard, era atât de înţelegător! Nu se simţea deloc timidă sau mută; dimpotrivă, aveau mereu ceva interesant de discutat.

Richard îi povestise despre locurile pe care le vizitase şi despre oamenii pe care îi întâlnise – nu doar în Spania, ci şi în Viena, Irlanda şi Italia. Căpitanul trecuse prin toată Europa şi petrecuse o scurtă perioadă şi în America de Nord, înainte de Bătălia de la Waterloo. Poate de-asta se

simţea atât de liniştită în preajma lui; văzuse atât de multe şi părea dispus să accepte pe toată lumea aşa cum era.

Era o schimbare bine-venită, fiindcă lui Caroline i se părea uneori că toţi cei care o cunoşteau voiau să o schimbe într-un fel sau altul. Nu reuşise niciodată să-şi mulţumească părinţii, iar Jason o vedea în primul rând ca pe o fată naivă pe care putea să o transforme oricând în soţia perfectă.

Câteva minute, Caroline visă la cum ar fi fost să-l cunoască pe Richard Dalton dacă n-ar fi fost deja logodită şi dacă familia ei n-ar fi avut asemenea probleme. În spatele visurilor se ascundea un firicel de revoltă; de ce trebuia oare să se sacrifice pentru restul familiei?

Caroline se închipui chiar legată de un altar de piatră în faţa unui zeu păgân, iar imaginea o fileu să chicotească. Era sigură că Lord Radford n-ar fi apreciat metafora – deşi avea chipul perfect pentru a se da drept un zeu păgân!

Capitolul 10

Jason se trezi în zorii zilei şi se întinse mulţumit, ca o felină. După zece zile în care lipsise, era tare bine să doarmă acasă, în patul lui.

Deşi intenţionase să se întoarcă mai devreme, fusese nevoit să se confrunte cu câteva probleme care îl ţinuseră ocupat. Îl luase pe George Fitzwilliam din Londra, şi sosiseră amândoi noaptea târziu, după ce servitorii se culcaseră deja. Cunoscându-l pe George, jason nu se aştepta să-l vadă înainte de ora zece dimineaţa, chiar dacă erau la ţară.

Lordul se ridică din pat şi privi cerul care începea să se lumineze. Păsările cântau cu însufleţire şi dealurile de la Costwold erau pe jumătate ascunse de o ceaţă străvezie. Fusese una dintre cele mai frumoase veri de care-şi

amintea. Fermierul dinlăuntrul lui se întrebă dacă plouase destul pentru recolte, dar gândul fu înăbuşit cu hotărâre, şi Jason se pregăti să iasă la călărit.

Când ajunse la grajduri însă, calul său favorit, Cezar, lipsea. Era prea devreme chiar şi pentru grăjdari; cu siguranţă nu era ora la care armăsarul era scos de obicei la plimbare.

Poate că unul dintre băieţii mai tineri se furişase cu calul stăpânului. Jason îşi propuse să cerceteze problema mai târziu şi puse şaua pe o iapă pestriţă, pe care o pregătea pentru vânătoare.

Dimineaţa avea un aer promiţător; Jason îşi îndrumă iapa înspre răsărit, trăgând adânc în piept aerul curat de la Wildehaven. Cunoştinţele lui din Londra ar fi fost surprinse să afle cât de bine se simţea acasă, la ţară. Deşi era amuzant să facă pe lordul plictisit în oraş, totul nu era decât o faţadă pe care şi-o asuma din când în când. Simţea un mare ataşament faţă de proprietăţile lui şi se putea imagina lesne apărându-şi casa de invazia barbarilor, dacă ar fi trăit într-un alt secol.

Tocmai când se simţea mai mândru, Jason văzu un cal traversând un deal în faţă. Îl recunoscu imediat pe Cezar după mărime şi galop, dar silueta din şa îi era necunoscută, iar soarele îl orbea.

Părea să fie unul dintre băieţii de la grajduri, atât de slăbuţ era. Jason strigă şi îşi îmboldi iapa înainte. Călăreţul lui Cezar trase de frâie, nesigur dacă să fugă sau să-l aştepte pe Radford.

În cele din urmă, călăreţul rămase locului. Dacă ar fi fugit, lui Jason i-ar fi fost greu să-l prindă; Cezar era cel mai rapid cal de pe proprietate, mai ales cu un călăreţ atât de slab.

Dar părul roşcat care flutura în vânt nu era al unui bărbat, ci al unei femei. Era slăbuţă şi purta haine bărbăteşti, iar în jurul capului avea legată o eşarfă. Avea privirea unui băiat care fusese prins făcând ceva nepermis

şi arăta chiar mai tânără decât atunci când o cunoscuse pentru prima oară, la şaptesprezece ani.

Jason se simţea încă destul de vesel cât să o salute zâmbitor:

— Bună dimineaţa! Să înţeleg că îţi place calul meu favorit?

— Mi-ai permis să-mi aleg orice cal doresc, lordul meu, răspunse defensivă Jessica.

— Şi văd că ai profitat de asta, spuse Jason, privindu-i sugestiv costumul.

— Îmi pare rău, lordul meu. N-am vrut să te jignesc în propria ta casă, spuse Jessica. Apoi însă nu se putu abţinu să nu adauge: Ai lipsit suficient de mult cât să uit într-a cui casă sunt oaspete.

— Deci îmi reproşezi că nu sunt o gazdă bună, replică Jason amuzat. Te-ar linişti să mă auzi recunoscându-mi vina? Nu intenţionam să vă abandonez atât de multă vreme şi nu sunt ofensat de felul în care te-ai îmbrăcat astăzi. Bunica mea îmi povestea că doamnele aveau mai multă libertate pe vremea ei şi că, de regulă, călăreau bărbăteşte. Manierele moderne i se păreau plictisitoare şi pline de ipocrizie.

— Chiar aşa? întrebă Jessica, dintr-odată interesată. Şi totuşi, amintindu-şi că trebuia să se prefacă politicoasă şi atât, jessica îşi schimbă tonul şi adăugă plat: Nu se cuvine să-ţi reproşez nimic, lordul meu.

— Apreciez că îmi ştii rangul, dar nu e nevoie să-mi spui „lordul meu” de fiecare dată când mi te adresezi, se plânse Jason.

— Nu, lordul meu, spuse Jessica, prefăcându-se timidă.

— În regulă, madam, zise Jason şi oftă resemnat. Văd că ţii neapărat să fii politicoasă. În acest caz, doamnă Sterling, dacă ţi-a ajuns cât ai călărit astăzi, ai dori să mă însoţeşti înapoi la umilul meu conac?

Jessica râse în sfârşit.

— Wildehaven nu e umil deloc, iar proprietarul ei cu atât mai puţin! Dar te voi însoţi cu drag şi cu speranţa că vom servi un mic dejun foarte matinal.

Caii porniră la pas uşor, unul lângă altul. Jason îşi privi neliniştit însoţitoarea. Crezuse că lipsa de la conac avea să-i liniştească puţin nervii; avusese timp să-şi amintească trădarea ei, telul crud şi de neînchipuit în care îl tratase.

Desigur, fusese şocat să o vadă într-un loc atât de neaşteptat, dar Jason se crezuse totuşi imun la farmecele ei. Acum însă, în prezenţa ei, toate baricadele pe care şi le construise în ultimele zece zile în jurul său începeau să se năruie cu o viteză ameţitoare.

Chipul ei era atât de drăgălaş, atât de tânăr şi de sincer, că Jason era pe punctul de a uita că trecuseră atâţia ani. Iubirea delicioasă pe care o simţise la douăzeci şi unu de ani începea să-l cuprindă din nou. Ştia că Jessica se schimbase foarte mult de-a lungul timpului, însă spiritul ei era acelaşi.

La fel şi al lui.

Temându-se că avea să-şi uite obligaţiile, şi mai ales pe nepoata femeii din faţa lui, Jason spuse pe un ton neutru:

— Ar fi mai bine să-ţi alegi alt cal. Cezar nu e un armăsar potrivit pentru o doamnă.

— Nu mă consider o doamnă, replică Jessica şi râse, refuzând să se lase jignită.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa despre tine, spuse cu severitate Jason.

Jessica îi aruncă o privire surprinsă.

— Şi de ce nu? Mi s-au spus lucruri mult mai rele. „Târfe”, „curvă”, „femeie uşoară”, „femeie care îşi ţine soţul sub papuc”, „băieţoasă”, „profitoare”…

— Ajunge! Ceva mai calm, Jason continuă: îmi pare rău că ai fost ţinta unor astfel de răutăţi. Presupun că erau geloase fiindcă le eclipsai pe fetele lor urâcioase.

— M-am obişnuit, zise Jessica şi ridică din umeri. Nu

eram în stare să fac ceva cum se cuvenea, aşa că am renunţat cu totul. Din fericire, bărbaţii par să fie ceva mai înţelegători.

— Nici nu mă îndoiesc, mârâi Jason.

Jessica trase de frâie, iar calul ei se apropie de iapa lui Jason.

— E o conversaţie foarte stranie, spuse ea. Mă simt ca şi când ne-am certa, dar nu sunt sigură de ce. Din moment ce vom fi rude în curând, m-ar întrista să mi-l fac duşman pe soţul lui Caroline. Nu putem fi prieteni?

Jason îi aruncă o privire distantă.

— Niciodată n-am vrut să-ţi fiu prieten.

Jessica se trase puţin înapoi, dar insistă:

— Am fost mult mai mult decât prieteni odată. Eram tânără şi prostuţă şi am distrus orice ar fi putut să fie. Trecutul nu poate fi schimbat, dar nu vrei totuşi să-mi primeşti urările de bine pentru viitor?

Jason nu-i rezistă rugăminţii. Întinse mâna şi spuse:

— Suntem prieteni.

— Fiindu-ţi prietenă, pot să-ţi spun ceva sincer? întrebă Jessica, luându-i bucuroasă mâna într-a ei.

— Vorbeşti vreodată nesincer? întrebă Jason şi zâmbi slab.

Jessica se înroşi şi clătină din cap.

— Din nefericire, nu. Mă tem că bunul Dumnezeu rămăsese fără subtilitate când m-a creat. Cred că de-asta multe femei se tem de mine. Ezită, apoi continuă: Nu sunt sigură de unde să încep, dar te rog să nu uiţi că îţi vorbesc ca prietenă şi ca mătuşă.

Jason se încruntă.

— Vrei să vorbim despre viitoarea mea soţie?

— Da. Ai ales… foarte bine când te-ai îndrăgostit de Caroline. E atât de dulce şi de iubitoare, ca să nu mai spun despre talentul ei în muzică. N-are pic de răutate sau de furie. Dintotdeauna mi-a fost un model demn de urmat

— Este, într-adevăr, un adevărat model social, dar

spune-mi încotro baţi, zise sec Jason.

Curajoasă, Jessica merse înainte:

— Deşi e foarte cunoscătoare în anumite privinţe, nu a avut prea multe experienţe cu bărbaţii până acum şi... n-are încredere în ea. Dacă vei avea răbdare şi vei lua lucrurile încet, îţi va fi cea mai iubitoare soţie din lume.

— Iar dacă îmi pierd capul şi dau frâu liber instinctelor animalice dinăuntrul meu, o voi speria crunt?

Jessica îşi dorea să nu fi început discuţia. Era imposibil să nu-şi amintească „instinctele animalice” ale lui Jason şi cât de mult îl iubise pentru asta.

— N-aş folosi chiar aceleaşi cuvinte, dar cam asta vreau să spun.

Se apropiaseră destul de mult de grajduri. Nu mai aveau decât câteva clipe în care puteau discuta între patru ochi.

— Nu mă îndoiesc că ai cele mai bune intenţii, spuse Jason. În orice caz, nu sunt genul de bărbat care să o oblige să facă ceva. Nu-mi doresc o soţie căreia să-i fie teamă de mine. Fiica ta m-a avertizat deja că are să-mi arate ea dacă nu mă port cum se cuvine cu nepoata ta.

— Linda a spus aşa ceva?

— Da, acasă, la Londra, zise Jason, aruncându-i o privire piezişă. Înainte să cobori tu. Mi s-a spus să mă port cum trebuie, altfel voi suporta consecinţele. Femeile din familia ta par să nu mă sufere, orice aş face.

Jessica oftă ruşinată şi închise ochii.

— Dumnezeule, am fost atât de nedrepte cu tine! Hai să uităm tot ce-am discutat în ultimele cinci minute şi să fim din nou prieteni, bine? No să mai fac pe dădaca neliniştită.

— Poate aşa ar fi mai bine. Jason nu mai spuse nimic până ajunseră la grajduri. Coborî de pe iapă, apoi merse să o ajute pe Jessica să coboare şi ea. Să ştii că nu vreau să-i fac rău, spuse el încet.

Jessica îşi ridică privirea spre ochii lui cei negri, aflaţi

atât de aproape.

— Nu m-am gândit nicio clipă la asta, răspunse ea.

Jason se trase înapoi, privirea umblându-i de la ochii verzi ca de jad la curbele generoase ale corpului ei. Era ciudat de senzual să o vadă în haine strâmte, bărbăteşti. Pe faţa ei frumoasă nu se citea pic de ruşine. Jason spuse pe un ton care se voia a fi glumeţ:

— Nu-mi vine să cred că te-am confundat cu un băiat de la grajduri, chiar şi de la o asemenea depărtare.

— Poate ar trebui să mă apuc din nou de călărit, ca să nu te mai îndoieşti pe viitor, răspunse Jessica pe acelaşi ton jovial.

— Cred că ar fi mai distractiv să ai un însoţitor, dar poţi călări la fel de bine şi singură. Nu cred că te va critica cineva pe proprietatea mea.

— Mulţumesc, lordul meu.

Genele ei lungi şi frumoase îi umbriră ochii strălucitori. Lordul casei îşi reintrase în drepturi.

— Cândva îmi spuneai Jason.

Jessica îl privi în ochi.

— Asta fiindcă tu mă rugaseşi. Nu ştiam dacă invitaţia de atunci mai este valabilă.

Jason rezistă tentaţiei de a-i da la o parte o şuviţă de păr de pe obraz.

— Dacă vrei să fim prieteni, atunci spune-mi aşa cum îmi spun şi prietenii mei. Sau, te avertizez – adăugă el –, voi începe să-ţi spun mătuşa Jessica.

— Bine... Jason, chicoti Jessica. Mă plec înaintea forţei tale. Dar trebuie să-mi spui şi tu Jessica. Până la urmă, ne ştim de când eram tineri.

— De acum mai bine de zece ani.

— Adică de mult, mult timp, spuse ferm Jessica. O să te convingi că sunt o doamnă demnă de respect când o să mă vezi purtându-mi boneta de văduvă.

— Nu, tu n-ai face asta vreodată! spuse Jason, iar groaza lui era doar pe jumătate prefăcută.

Dacă Jessica era deja în floarea vârstei, atunci el ce era?

— O să vezi tu, îl avertiză ea. Între timp, unde mergem să luăm micul dejun pe care mi l-ai promis?

*

În pofida aşteptărilor, George Fitzwilliam îşi făcu apariţia în salonul de mic dejun înainte ca Jason şi Jessica să termine de mâncat. George se freca încă la ochi, iar hainele lui elegante erau poate un pic mai neîngrijite decât de obicei.

— Jason, poţi să faci ceva cu păsările alea nenorocite?

Gazda lui îşi ridică privirea.

— Bună dimineaţa, George. Care păsări?

— Nu ştiu cum naiba le zice, spuse George, fluturând nervos din mâini, dar să ştii că făceau o gălăgie nemaipomenită prin copaci. Ar trebui să le fie ruşine.

— Îmi cer scuze, sincer, spuse Jason cu seriozitate, îi voi spune menajerei să ne facă rost de nişte păsări ceva mai distinse, care să nu ne trezească la ore nepotrivite. Între timp, mă tem că va trebui să te obişnuieşti cu cele de acum. Aşa e la ţară.

George încuviinţă satisfăcut şi merse la bufet, de unde îşi alese un mic dejun surprinzător de copios. Jessica îl privea distrată. Când George se întoarse la masă şi o văzu pentru prima oară, rămase aproape fără cuvinte. Jessica se schimbase într-o rochie de muselină de culoare crem şi arăta ca o femeie modestă şi retrasă, deşi îi era greu să-şi păstreze aerul demn văzându-l pe George cum dă din buze ca un peşte.

— Oh, Doamne! spuse George plin de respect. Cine este…?

Se opri brusc şi se holbă la prietenul lui. Nu cumva Jason îşi adusese una dintre amante sub acelaşi acoperiş cu logodnica? Doamna nu părea să fie vreo femeie uşoară, dar

cele mai talentate curtezane nu-şi arătau meseria. George era atât de încurcat, că nu reuşea să lege nicio frază.

Caroline intră în salonul de mic dejun la timp ca să prindă tabloul complet. Expresiile bietului George păreau să îi amuze nespus pe Jessica şi pe Jason, care nu părea prea grăbit să-l lămurească. Caroline se grăbi să-l salveze:

— Bună dimineaţa, domnule Fitzwilliam. Mă bucur să te revăd. Cred că n-ai avut ocazia să o cunoşti pe mătuşa mea, doamna Sterling.

George respiră adânc şi răspunse neîncrezător:

— Deci ea e dragonul?

Chiar şi Caroline izbucni în râs la o asemenea remarcă.

— Da, ea este, răspunse fata. Dar îţi promit că e un dragon foarte de treabă şi nu le dă foc decât celor care merită. Jessica, fă cunoştinţă cu George Fitzwilliam. El m-a prezentat prima oară lui Lord Radford.

Domnul Fitzwilliam îşi reveni din stupoare şi făcu o plecăciune plină de graţie, în ciuda faptului că încă mai ţinea în mâna stângă o farfurie cu şuncă, păstrăvi şi biscuiţi.

— Te rog să mă ierţi, doamnă Sterling. Sunt încântat de cunoştinţă. Nu arăţi deloc ca un dragon. Familia domnişoarei Hanscombe pare să fie binecuvântată cu o frumuseţe rară.

Jason se ridică şi merse la Caroline.

— Bună dimineaţa, draga mea. Arăţi bine astăzi.

— Mulţumesc… Jason, răspunse Caroline cu vocea ei liniştită şi melodioasă. Sper că ţi-ai rezolvat toate treburile. Ne-a fost dor de tine.

Jason o cercetă atent, mulţumit să o vadă privindu-l în ochi. Caroline părea mult mai relaxată acum decât atunci când plecase, iar chipul ei avea o strălucire nouă.

Jason ar fi fost foarte fericit să vadă cât de bine se acomodase Caroline cu ideea că avea să-i fie soţie – dacă nu s-ar fi simţit privit de acei ochi verzi şi imposibil de ghicit

din cealaltă parte a camerei.

După ce George şi Caroline serviră şi ei micul dejun, jason spuse:

— Mătuşa mea, Lady Edgeware, mi-a scris să-mi spună că ar vrea să organizeze un bal aici în onoarea ta, Caroline. Va sosi şi ea în următoarele zile. Dacă îţi surâde ideea, puteţi să vă faceţi planurile împreună. Aşa puteţi să vă cunoaşteţi mai bine.

Caroline încuviinţă. Jason observă fericit că propunerea nu o speria, aşa cum probabil ar fi făcuto cu o lună în urmă. Era limpede că Wildehaven îi pria.

— Mama şi sora mea Gina vor pleca în curând din Lincolnshire. Pot să le invit? Şi pot să-l chem şi pe tatăl meu? Sunt sigură că Gideon Fallsworthy va veni şi el să le însoţească.

— Desigur, cu toţii sunt bine-veniţi. Mătuşa mea va invita nobilimea de prin părţile locului. A crescut aici şi îi cunoaşte pe toţi. Sunt sigur că toată lumea abia aşteaptă să te întâlnească.

Ezitând puţin, Caroline spuse:

— Mai este şi un domn care lucrează la Wargrave Park, un fost ofiţer din armată care nu cunoaşte prea multă lume. Pot să-l invit şi pe el?

Jason flutură din mâini:

— Invită pe oricine vrei. Cu cât mai repede te obişnuieşti să fii gazdă, cu atât mai bine. Wildehaven a fost o casă de burlaci mult prea multă vreme. Abia aştept să o văd revenind la viaţă.

*

Între timp, fostul ofiţer din armată era ocupat să-şi lărgească cercul social, deşi nu se grăbea să-i cunoască pe cei suficient de distinşi cât să fie invitaţi la Wildehaven. De data asta ieşise cu calul până la cocioabele arendaşilor.

Fermierii se trezeau de dimineaţă de nevoie, aşa că

Richard profitase de ocazie să stea de vorbă cu câţiva dintre ei. Unul sau doi îi aruncaseră priviri sfredelitoare; începea să se îndoiască de asigurările binevoitoare ale lui Chelmsford cum că nimeni n-avea să-l recunoască drept un Davenport Până acum însă, nimeni nu spusese nimic.

Arendaşii păreau genul de oameni pe care te poţi baza, deşi cu toţii susţineau că e nevoie de îmbunătăţiri pentru a-şi întreţine recoltele. Câţiva îşi investiseră propriile economii încercând să repare sau să întreţină lucrările de pe teren. Richard îşi dorea să fi ştiut mai multe despre agricultură; din nefericire însă, ştia prea puţine pentru a se simţi în stare să conducă întreaga proprietate.

După un timp, Richard ajunse în satul Wargrave. Se opri lângă biserică; la fel ca restul clădirilor, şi aceasta era construită din pietre gri de Costwold. Turnul pătrat, în stil normand, părea să fi fost construit în secolul al XIII-lea, iar unele părţi din clădire arătau de parcă ar fi fost şi mai vechi.

Richard intră cu pas domol, bucurându-se de linişte. Nu fusese crescut într-o religie anume. Părinţii lui îl duseseră pe la diverse biserici din oraşele în care locuiseră, dar puseseră accent mai degrabă pe frumuseţea muzicii şi pe arhitectura deosebită decât pe vreun precept. Din moment ce Richard se simţea la fel de bine şi afară, în pădure, după părerea lui era atât păgân, cât şi creştin.

Spre mulţumirea lui, orga din biserică era mare şi de o calitate deosebită; fusese fără îndoială donată de bătrâna contesă.

Richard se îndreptă spre alcov, dar o figură scundă îi apăru în faţă pe neaşteptate. Femeia aranja flori lângă masa de împărtăşanie. Când o văzu întorcându-se, căpitanul se opri fermecat de trăsăturile mândre, acviline. Deşi trecuse de şaptezeci de ani, femeia îşi ţinea spatele drept şi era de o frumuseţe rar întâlnită. Semăna mai degrabă cu un înger izgonit din rai, purificat prin flăcări şi renăscut, cu mândria de oţel intactă.

Se priviră în tăcere o clipă, apoi bătrâna spuse cu o voce surprinzător de fermă:

— Deci tu eşti soldatul care stă la Wargrave Park.

Richard zâmbi slab.

— Presupun că n-are rost să spun că nu e aşa.

— N-are niciun rost, i se răspunse cu o urmă de amuzament. Dacă ai trecut vreodată printr-un sat, atunci ştii şi de ce.

— Nu ştiu mare lucru despre satele din Anglia, dar presupun că orice grup mic şi izolat de oameni se va comporta la fel. Ai fi uimită să auzi ce se bârfeşte într-un regiment.

Bătrâna părea şi mai amuzată.

— Mă îndoiesc, spuse ea. Prea puţine lucruri mă mai surprind la vârsta asta. Apoi, studiindu-l îndeaproape, continuă: îmi pari cunoscut, dar cred că toată lumea mi se pare cunoscută. În plus, nu mai văd la fel de bine ca la douăzeci de ani. Eu sunt Lady Helen Chandler, soţia vicarului. Vrei să stai jos puţin? Sau un soldat ca tine nu se simte bine într-un lăcaş sfânt?

Richard se aşeză pe o bancă din primul şir, iar bătrâna luă loc lângă el.

— Ba e perfect în regulă, răspunse el. N-am nimic care să-mi apese conştiinţa mai tare decât cineva care n-a fost în armată. Dimpotrivă. N-am avut prea multe ocazii să păcătuiesc în ultimul timp.

Bătrâna râse. După toate aparenţele, era un sunet care nu se auzea prea des în biserică.

— Aici vei avea cu atât mai puţine. Dacă ai fi în Londra, atunci altfel ar sta lucrurile.

— Deci în Wargrave nu se petrec scandaluri? întrebă curios Richard.

— Ba da, avem şi noi destule probleme şi secrete, răspunse bătrâna, iar chipul îi redeveni serios. Dar nimeni nu prea vorbeşte despre asta. Asta e diferenţa cea mai mare între un sat şi lumea modernă: oamenii de la ţară se

ruşinează de păcatele lor, adăugă ea pe un ton cinic.

Richard se întrebă dacă bătrâna locuia aici acum treizeci de ani, când Julius Davenport plecase înconjurat de scandaluri, dar nu-i părea genul de femeie care să vorbească despre o poveste atât de veche fără un motiv anume. Aşa că întrebă:

— Ce altceva se mai zvoneşte despre mine?

— Prea puţine lucruri, să ştii. Ai fost un căpitan în Regimentul Nouăzeci şi Cinci şi se presupune că te-ai ales cu acel şchiopătat romantic la Waterloo. Se spune că te comporţi ca un gentleman şi că deocamdată te ocupi de conac. Observi totul, vorbeşti prea puţin şi nu te-ai obosit prea mult cu inventarul. Hainele tale sunt bine croite, dar par mai degrabă comode decât moderne.

Richard izbucni în râs.

— Ce bine mi-ar fi prins un ofiţer de informaţii atât de abil în Spania! Nici nu mi-am dat seama că şchiopătez atât de romantic. Pentru mine este mai degrabă enervant.

— Fără îndoială. Bătrâna se opri o clipă, îngândurată, apoi adăugă: Cizmarul nostru, Simmons, nu-i aşa la modă ca Hoby, dar se pricepe de minune să facă încălţări pentru problemele cu mersul. Băiatul lui s-a lovit la picior după o căzătură urâtă, şi Simmons a rezolvat atât de bine toată treaba, că nici nu se vede că şchiopătează.

Spunând asta, bătrâna îşi întoarse privirea de parcă s-ar fi temut ca Richard să nu se supere fiindcă vorbeau despre asta.

— Sunt sigură că enoriaşii soţului tău se bucură să te aibă pe tine care să le duci grija, spuse amuzat Richard, deşi era puţin descumpănit

— Sunt sigură că unii se roagă să mă vadă ajunsă mai repede la Sfântul Petru, chicoti din nou bătrâna. Vicarul se îngrijeşte de sufletele lor, dar pe mine mă interesează problemele lor pământeşti.

Richard nu avea nicio îndoială că aşa era. Îşi imaginase că soţiile de vicari erau doamne discrete şi

liniştite, dar Lady Helen nu părea să sufere nici pe departe de virtuţi atât de plictisitoare.

— Bineînţeles că vor fi descumpăniţi, adăugă ea. Mai am încă destul să mă căiesc înainte să plec dintre cei vii.

Richard se întrebă despre ce păcate ar putea fi vorba, fiindcă Lady Helen nu părea genul de femeie care să-şi irosească regretele pe chestiuni minore.

Conversaţia lor fu întreruptă de sosirea vicarului. Era un bătrân cărunt, slăbuţ, cu chipul radios al cuiva care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului printre cele sfinte şi se ocupa de problemele lumeşti doar din când în când. Vocea lui era blândă, dar puternică, dovadă a zecilor de ani în care predicase din amvon.

— Ah, aici erai, dragostea mea. Ai terminat cu florile? Putem să bem o ceaşcă de ceai? Ochii i se obişnuiră cu întunericul, şi îl observă pe Richard. Clipi şovăielnic şi întrebă: Te cunosc, domnule?

Richard se ridică şi îi întinse mâna.

— Nu ne cunoaştem, dar am avut plăcerea să o cunosc pe soţia dumitale.

Vicarul zâmbi şi îi scutură mâna.

— Nu-i aşa că Lady Helen e splendidă? Dumnezeu a trimis-o să aibă grijă de mine la bătrâneţe. Nu-mi pot închipui ce am făcut să merit două soţii atât de minunate într-o singură viaţă, dar îi mulţumesc în fiecare zi pentru asta.

Din moment ce vicarul nu părea genul de om care să aibă două soţii în acelaşi timp, însemna că Lady Helen îi devenise însoţitoare la bătrâneţe. Titlul ei nobiliar explica deci lipsa ei de blândeţe şi de smerenie.

Chipul sever al lui Lady Helen se îmblânzi privindu-şi soţul. Credinţa pe care o radia vicarul îi îmblânzise severitatea ei caracteristică.

— Dragul meu, fă cunoştinţă cu căpitanul Dalton, care stă la conac. Poate îl convingem să ia ceaiul cu noi.

Vicarul se întoarse plin de speranţă spre Richard.

— Ai vrea puţin ceai, căpitane? Şi poate un tur al bisericii mai întâi? Avem nişte relicve splendide.

Richard îi zâmbi cu căldură. Ar fi fost o cruzime prea mare din partea lui să-i răpească plăcerea de a-i arăta biserica lui iubită. În plus, cu cât afla mai multe despre

Wargrave, cu atât mai bine pentru decizia pe care urma să o ia în curând.

Vicarul îi arătă, printre altele, memorialele dedicate membrilor familiei Davenport. Era ciudat să vadă chipul de piatră impasibil al lui Lord Hugh, mort în timpul celei de-a doua Cruciade în Ţinutul Sfânt; placa de alamă dedicată lui Giles Davenport, lângă care fuseseră înmormântate cele trei soţii şi copiii lor; inscripţia de piatră dedicată lui Eleanor Davenport, soţie şi mamă mult iubită.

Deşi Richard intenţiona să rămână detaşat, se simţi atras să afle mai multe despre strămoşii lui. Fie că-i plăcea, fie că nu, în venele lui curgea acelaşi sânge. În sfârşit găsise o ancoră, ceva ce nu mai simţise de la moartea părinţilor lui.

Richard conversă cu vicarul şi îşi lăsă sentimentele deoparte, hotărât să le analizeze mai târziu. După ce serviră ceaiul într-o ambianţă plăcută, Richard călări înapoi la Wargrave Park, fluierând absent şi gândindu-se la tot ce aflase.

Conversaţia cu vicarul şi soţia sa îl făcuse să înţeleagă şi mai bine situaţia de la Wargrave. Uitase chiar şi de durerea care nu îi părăsea niciodată piciorul drept începuse să se întrebe deja cât bine ar putea face dacă accepta oferta lui Josiah Chelmsford şi dacă merita să se înhame la o asemenea povară.

Fusese un ofiţer bun, însă nu prinsese niciodată gustul disciplinei militare. Dacă accepta titlul, avea să-şi piardă libertatea de civil pe care o iubea atât de mult

Conducătorul regatului în miniatură numit Wargrave era prins în mai multe restricţii decât cel mai tânăr grăjdar. Trebuia să înveţe tot felul de lucruri despre agricultură,

drept şi finanţe; avea un loc în Casa Lorzilor şi răspundea de legile care afectau întreaga ţară.

Linguşitorii şi alţi asemenea paraziţi aveau să-l caute ca să-şi satisfacă propriile interese. Dacă accepta, avea să mai fie vreodată liber să hoinărească fără tot felul de lachei care să-i roiască prin jur? Avea să mai poată dezbate filosofie şi politică fără să i se răspundă cu admiraţie şi deferenţă?

Tinerii nobili din armată fuseseră uşor de descoperit. Erau trataţi altfel de către ceilalţi. Richard detesta gândul de a fi perceput mai degrabă ca un conte decât ca un bărbat

Trebuia să gândească obiectiv. Viaţa lui urma să aibă un scop anume, chiar dacă pentru asta trebuia să-şi cedeze o parte din libertate. Proprietatea avea nevoie de ani de zile până să ajungă din nou rentabilă, însă chiar şi acum aducea un venit mai mare decât ar fi îndrăznit să viseze vreodată.

Richard oftă. Banii nu însemnau mare lucru pentru el, aşa că avantajul era unul neînsemnat După ultimii ani, o căsuţă la ţară ar fi fost un lux în ceea ce-l privea. Nu simţea nevoia de a se împovăra cu mai mult

Dar dealurile erau atât de frumoase aici, mai ales sub rouă dimineţii, şi aveau atâtea secrete gata de dat la iveală... Poate era o chemare ancestrală sau poate Richard nu dorea decât linişte şi pace. În orice caz, se putea închipui trăind înconjurat de peisajele pitoreşti din jur.

Iar acum mai apăruse ceva, un factor care putea să încline balanţa în mod semnificativ.

Încă încerca să echilibreze confortul şi lipsa de libertate când ajunse în curtea grajdurilor, unde părea să fi izbucnit un mic război. La intrarea din spate erau oprite o brişcă modernă şi o trăsură plină de cufere. O voce imperativă urla:

— Pentru numele lui Dumnezeu, imbecili ce sunteţi, descărcaţi sticle de vin, nu cărămizi! Cu grijă!

Se auzi sunetul sticlelor sparte, apoi un şir de blesteme demne de un sergent-major. Richard struni calul şi ascultă fascinat Dacă nu cumva îl înşelau urechile, vărul Reginald sosise la Wargrave Park.

Richard îşi îndrumă calul într-un ocol şi îl găsi pe Reggie de partea cealaltă a trăsurii, ţipând la doi servitori de la Wargrave care păreau năuciţi, sub privirea unui valet care se uita cu un aer superior şi a unui grăjdar plictisit. Era limpede că veniseră cu Reggie şi că se considerau prea o asemenea sarcină.

Faţa lui Reggie era de culoarea vinului care se scurgea pe dalele de piatră.

— Nemernicilor ce sunteţi! O să vă concediez pentru asta! O să…

Reggie se întrerupse văzând că publicul i se mărise. Privindu-l suspicios pe Richard, spuse cu ochii mijiţi:

— Te-am mai văzut undeva. La biroul avocatului… Erai îmbrăcat în uniformă de căpitan. Regimentul Nouăzeci şi cinci. Ce cauţi aici? Te-a trimis careva să mă spionezi?

Richard răspunse pe un ton neutru:

— Dacă domnul Chelmsford ştia că vii şi tu aici, atunci nu mi-a spus nimic. L-ai informat de intenţiile dumitale?

— Sigur că nu! se răsti Reggie. Nici eu nu ştiam că vin, până ieri. Cine naiba mai eşti şi tu?

Căpitanul se aplecă puţin în şa.

— Mă numesc Richard Dalton. Când ne-am întâlnit, domnul Chelmsford tocmai aranjase ca eu să vin aici şi să inventariez proprietatea, înainte să o predea moştenitorului. Deşi dumneata şi domnul Chelmsford păreţi – Richard făcu o pauză discretă –… incompatibili, trebuie să-i apreciezi dedicarea cu care s-a îngrijit de proprietate până acum.

— Se spune că e un om cinstit, mormăi Reggie. Dă-te jos de pe cal, mă doare gâtul când vorbesc cu tine.

Richard descălecă şi se întoarse să-şi ducă armăsarul înapoi la grajduri, dar vocea lui Reggie îl opri:

— Şi poţi să-i scoţi pe ăştia doi din inventar. Astăzi se cară de-aici.

Richard se întoarse spre vărul său.

— Din moment ce nu ai nicio autoritate să-i concediezi, amândoi vor rămâne aici. Mie îmi par amândoi muncitori conştiincioşi.

Căpitanul privi pieziş spre cei doi. Nu păreau prea ruşinaţi de ce făcuseră; unul din ei îi făcu chiar cu ochiul, spunând pe un ton plângăcios:

— O fo' un accident, căpitane Dalton.

— Cum adică n-am nicio autoritate? Eu sunt următorul conte, şi deci proprietatea asta îmi aparţine, la fel şi toată lumea de-aici!

— N-am auzit vreodată ca vreun englez liber să-i aparţină cuiva, spuse Richard, ridicând o sprânceană. Vei fi următorul Lord Wargrave în curând, poate, dar autoritatea o are deocamdată domnul Chelmsford. Iar eu sunt reprezentantul dumnealui.

— Vrei să spui că nu sunt bine-venit în casa propriilor mei străbuni?

Faţa lui Reggie începea să capete o nuanţă interesantă de violet, care nu se asorta deloc cu jacheta lui vişinie.

— Absolut deloc, răspunse blând Richard. Înţeleg că nu ţi-a fost permis să te întorci aici ani de zile şi sunt sigur că abia aştepţi să te instalezi la Wargrave Park. Fără îndoială, este un loc foarte bun în care să te ascunzi de creditori.

— Poate nu eşti chiar aşa de pământălău pe cât am crezut, replică Reggie şi râse scurt Hai să zicem că m-am hotărât să-mi petrec vara la Gloucestershire şi din pricina asta. Aş fi preferat să mă duc la Brighton, dar creditorii mă caută mereu pe-acolo. Până să dea peste mine, o să am destui bani să-i plătesc.

— Poate. Te rog să mă scuzi, mă duc să-mi ţesal calul.

— Gentlemanii nu fac asta, spuse sec Reggie.

— Nu, gentlemanii nu-şi ţesală caii. Dar soldaţii da. E un obicei pe care l-am prins de când eram în Peninsulă, spuse Richard, îndreptându-se spre grajduri.

— De-asta ai ajuns beteag?

Richard auzi limpede cuvintele. Se întoarse înapoi spre vărul lui şi răspunse pe un ton de gheaţă:

— Nu. Mi s-a întâmplat la Waterloo.

Reginald făcu o pauză bruscă. Era în toane proaste, avea o durere de cap formidabilă după beţia din seara trecută şi avusese un ghinion la cărţi cum rar se întâmpla. Fusese la un pas să se ia la harţă cu un neica-nimeni mai tânăr ca el cu ani buni şi mai scund cu o jumătate de cap. Dar, când Dalton se întoarse şi îi aruncă o privire îngheţată, Reggie simţi dintr-odată că nu mai voia să continue cu jignirile.

— Am auzit că a fost o bătălie formidabilă, spuse el foarte slab.

— Într-adevăr.

Richard aşteptă o clipă, să vadă dacă vărul lui mai avea ceva de adăugat, apoi porni din nou spre grajduri. Dacă Reginald Davenport avea să moştenească proprietatea, jumătate dintre servitori aveau să-şi caute imediat altceva de lucru. Reggie era un om cât se poate de neplăcut.

*

Richard deveni ceva mai binevoitor faţă de vărul lui când serviră prânzul împreună. Din moment ce nu li se spusese mare lucru, servitorii pregătiră masa pentru două persoane şi îi chemară în acelaşi timp.

Reggie era într-o dispoziţie ceva mai bună, probabil fiindcă descoperise vinurile scumpe din pivniţele de la Wargrave Park, în schimbul celor pe care servitorii le scăpaseră mai devreme. Nu încercă să-l provoace pe Richard, iar comentariile lui cinice erau destul de

amuzante.

Paşnic ca întotdeauna, căpitanul asculta şi răspundea monosilabic. Probabil că Reginald ar fi fost un om ceva mai amabil dacă n-ar fi fost născut într-o familie bogată sau dacă i s-ar fi dat de la început mai multe responsabilităţi. Băutura şi jocurile de noroc îi erodaseră în mare măsură calităţile. Acum trăia doar din noroc şi se hrănea cu mari aşteptări.

Richard îi mulţumi în sinea lui tatălui său fiindcă nu-l crescuse în umbra de la Wargrave. Era mai bine să ştii de la început că eşti sărac decât să speri mereu că te vei îmbogăţi odată cu moartea cuiva.

Tocmai terminau de mâncat, când Caroline intră în fugă.

— Somers mi-a spus că eşti aici şi… Caroline se opri brusc. Iartă-mă, n-am ştiut că ai musafiri.

Arăta atât de drăguţă încercând să-şi recapete răsuflarea. Era roşie în obraji, iar nuanţa se asorta foarte plăcut cu rochia ei. Părul cârlionţat îi încadra faţa ca o aureolă.

Amândoi bărbaţii se ridicară.

— Ei bine, murmură Reggie, se pare că viaţa la ţară are mai multe atracţii decât ţineam minte. Dă-mi voie să mă prezint: sunt Reginald Davenport, foarte încântat de cunoştinţă.

Reggie făcu o plecăciune elegantă, demnă de un curtier al reginei.

— Ea e domnişoara Hanscombe, o prezentă Richard. Locuieşte la Wildehaven.

Reggie strânse din buze, şi o umbră îi întunecă privirea. Vocea îi rămase însă la fel de plăcută:

— Atunci tu eşti logodnica lui Radford. Dă-mi voie să te felicit. Îmi imaginez că a fost un peşte greu de prins.

Caroline suspină şi se înroşi până în vârful urechilor.

— Se cuvine să-ţi retragi cuvintele, spuse Richard pe un ton tăios ca o sabie. Nu-mi pot închipui ce motiv ai avea

să insulţi o doamnă pe care tocmai ai cunoscut-o.

Reggie îi aruncă o privire uimită, amintindu-şi brusc că ofiţerii din armată nu păstrau disciplina doar prin politeţe.

— Desigur, n-am vrut să te insult, spuse el. Mă tem că eu şi Jason Kincaid ne-am întâlnit de câteva ori în ultimii treizeci de ani şi ne-am detestat puţin mai mult de fiecare dată. Sunt pur şi simplu invidios că a găsit o doamnă atât de drăguţă. Îmi pare rău.

Făcu încă o plecăciune, privind-o pe Caroline cu sinceră admiraţie. Rochia de zi din muselină îi îmbrăţişa formele discrete, dar ea nu părea să-şi dea seama de cât era de frumoasă, ceea ce o făcea şi mai fermecătoare, însă era femeia lui Jason. Ah, cât de mult i-ar fi plăcut să o seducă pe iubita inocentă a adversarului său de-o viaţă. Păcat însă că tinerele domnişoare erau atât de bine păzite. Nu putea face nimic atâta timp cât Caroline era în permanenţă însoţită.

În timp ce Reggie se lingea pe buze în sinea lui, Richard înaintă şi îi oferi braţul său lui Caroline, invitând-o:

— Vrei să mergem în camera pentru muzică?

Caroline îi luă braţul recunoscătoare, şi se întoarseră amândoi să plece.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Davenport, spuse ea nesigură. Poate ne vom vedea din nou în curând.

Abia când intrară în camera pentru muzică, tânăra îşi permise să se înfioare.

— Ce om neplăcut! spuse ea. Mi se părea că ochii lui lasă dâre unsuroase ca melcii. Poate e mai bine că… nu voi mai putea veni aici la fel de des.

Spuse ultima propoziţie în grabă, privindu-l pe Richard cu ochi mari şi plini de tristeţe.

— S-a întors Lord Radford? întrebă încet Richard, trăgându-şi braţul.

— Da, noaptea trecută, încuviinţă Caroline. Cred că

voi fi mult mai ocupată acum. Poate vom mai cânta împreună din când în când, dar… nu la fel de mult

Şi nu va fi la fel. Caroline nu spuse asta cu voce tare, dar cuvintele atârnau în aer, între ei. Îşi ridică privirea, studiindu-l pe Richard îndeaproape, ca şi când ar fi vrut să-i memoreze fiecare trăsătură.

Richard arăta mai puţin obosit decât în ziua în care se cunoscuseră. Nu trecuse mai mult de o săptămână, dar Caroline se simţea de parcă se cunoşteau dintotdeauna. Ultimele câteva zile fuseseră atât de fericite, că trecuseră pe nesimţite. Nu se gândise niciodată că asta avea să se sfârşească. Ochii lui căprui băteau astăzi mai mult spre verde decât spre auriu.

Caroline observă, puţin surprinsă, cât de chipeş era căpitanul; de la început i se păruse atât de familiar, încât nu îl privise niciodată cu atenţie. Pentru prima oară îi văzu cicatricea subţire de pe obrazul stâng. Întinse mâna şi o mângâie uşor, ca atingerea unei aripi de fluture.

— Cum s-a întâmplat?

— O schijă la Badajoz. Un lucru neînsemnat.

— Dacă te-ar fi lovit câţiva centimetri mai sus, ţi-ai fi pierdut ochiul, se înfioră Caroline, dar totuşi numeşti asta „un lucru neînsemnat”. Cum e la război?

Richard o conduse la banca pe care se aşezaseră de atâtea ori să cânte împreună. Îşi luă chitara şi începu să o acordeze. În cele din urmă spuse:

— E o întrebare la care îmi e greu să răspund. De ce vrei să ştii?

— Voiam să compun o melodie despre asta, răspunse timidă Caroline, şi… nu pot să scriu dacă nu înţeleg despre ce e vorba. Viaţa mea a fost atât de liniştită. Ştiu prea puţine despre război pentru a putea crea ceva. Se opri o clipă, apoi adăugă aproape în şoaptă: Abia am început să mă văd ca pe o compozitoare. N-am îndrăznit niciodată până acum să fac asta. Dar, dacă vreau să fiu un muzician adevărat, trebuie să învăţ mai multe despre lumea noastră,

chiar dacă doar din poveştile altora.

Richard se rezemă de spătarul băncii şi îşi întinse instinctiv în faţă piciorul rănit

— Pentru cineva cu o experienţă atât de limitată, ai deja compoziţii de o mare profunzime. Dar voi încerca să-ţi explic ce înseamnă războiul, dacă vrei, spuse el gânditor. Te plictiseşti groaznic în unele zile. Cauţi orice truc să te simţi puţin mai bine. Teama pentru propria ta viaţă devine ceva atât de banal, că nu-i mai dai atenţie. Mergi înainte ştiind că prietenii tăi ar putea să moară, dar teama de a nu cădea în dizgraţie e mai puternică decât cea de moarte.

Richard îşi puncta vorbele cu acorduri la chitară, şi, în vreme ce asculta, Caroline îşi imagina adrenalina nebună din focul luptei, rămăşiţele dezolante de după bătălie, singurătatea nopţilor de strajă, bolile care ucideau mai mulţi soldaţi decât gloanţele, sentimentul intens de camaraderie, recunoştinţa uimită a celor care supravieţuiau, tunetul asurzitor al puştilor.

N-ar fi putut spune cât timp îl ascultase, dar, când Richard termină în sfârşit, încheindu-şi povestea cu un acord în cheie minoră, Caroline avea ochii plini de lacrimi.

— Mi se pare nepotrivit să-ţi spun „mulţumesc” Mă simt de parcă m-ai plimbat printr-o altă lume, spuse ea. Simţea că Richard îi arătase mult mai mult decât atât} de fapt, se simţea de parcă îi privise în adâncul sufletului. Dar nu găsea cuvintele potrivite ca să-i spună asta. Cânţi şi tu cu mine? îl rugă ea. Mă gândesc că vocile noastre se vor armoniza minunat.

Caroline nu ştia cât de mult le-ar fi plăcut muzica lor şi altora, însă pentru ea armonia lor era perfectă. Richard avea o voce adâncă şi catifelată care se potrivea de minune cu glasul cald şi limpede al lui Caroline. Aveau aceleaşi preferinţe şi simţeau acelaşi ritm. Cântară melodii vechi din cultura Angliei, duete moderne din Italia şi balade franţuzeşti. Spre seară, Richard trecu la o serie de cântece jucăuşe în spaniolă. După ce Caroline auzi o strofă, începu

să cânte şi ea în armonie, fără versuri. Încerca să ghicească sensul cuvintelor după melodie; apoi Richard îi traducea fiecare strofă.

— Cel pe care tocmai l-am cântat era despre... îmi pare rău, dar cred că e mai bine să nu ţi-l traduc! zise Richard amuzat după cinci sau şase cântece în spaniolă.

— Este indecent? întrebă Caroline cu ochi mari şi nevinovaţi.

— Foarte indecent, răspunse ferm Richard. Cred că mi-am epuizat repertoriul de cântece spaniole pe care să le putem cânta împreună, să ştii. Vrei să-ţi cânt, în schimb, nişte dansuri spaniole?

O oră mai târziu, porniră spre Wildehaven. Niciunul dintre ei nu dorea ca după-amiaza să se termine. Caroline avea inima grea la gândul că asta fusese ultima dată când avusese atât de mult timp liber pe care să-l petreacă în compania lui. Energia imperioasă a lui Lord Radford era copleşitoare; de-acum înainte, probabil avea să-şi petreacă majoritatea timpului împreună cu el. Se întrebă dacă lui Richard avea să-i pese. Părea să se simtă bine în compania ei, dar nu lăsase niciodată de înţeles că sentimentele lui ar merge mai departe.

Caroline lăsă speculaţiile la o parte; avea destul timp să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată se simţea încă liberă, vie şi mânată de ritmurile pasionale ale melodiilor spaniole. Intrară într-o poiană plină de flori, luminată misterios de razele piezişe ale soarelui de seară. Caroline se opri şi spuse:

— Dintotdeauna am simţit că ăsta ar fi un loc potrivit în care zânele să danseze. Ori de câte ori trec petici, îmi vine să dansez şi eu cu ele...

— Şi de ce nu dansezi? întrebă Richard cu o jumătate de zâmbet Sunt sigur că nu s-ar supăra. Uneori şi tu pari pe jumătate zână, deci cred că le-ar plăcea compania ta.

Caroline îşi ridică nerăbdătoare privirea, dar ezită; nu reuşi să se abţină şi se uită repede spre piciorul lui rănit.

Lui Richard nu-i scăpă direcţia privirii ei.

— Mă tem că eu nu voi mai dansa niciodată, spuse el încet. Va trebui să dansezi tu pentru amândoi. Haide, Caro!

Era pentru prima oară când Richard îi spunea aşa, iar pentru Caroline era ceva cât se poate de intim. Zâmbi drăgălaş, apoi merse în centrul poienii şi închise ochii. Îşi deschise toate simţurile, bucurându-se de mirosul de iarbă umedă, de cântecul păsărilor, de vântul care îi mângâia uşor obrajii şi îi făcea rochia de muselină să fluture.

Caroline trăia mereu înconjurată de muzică, la fel ca un râu tumultuos care îi anima spiritul. Momentele fericite şi mai puţin fericite se transformau în ritmuri magice, pe care uneori nu reuşea să le transpună, oricât ar fi încercat. De multe ori le lăsa să-i zburde în minte când improviza la un instrument, când compunea sau visa cu ochii deschişi. Pentru prima oară, permise torentului să îi cuprindă trupul şi se lăsă în voia lui.

Începu să se legene uşor, apoi să sară şi să facă piruete într-un dans natural şi plin de gratie, ca un firicel de puf pe aripile vântului. Avea ochii deschişi, dar privea în gol. Auzea doar muzica. Toată bucuria pe care o simţise vreodată se trezea acum la viaţă, împletită cu un sentiment nou şi profund care izvora din întreaga ei fiinţă. Vocea ei fredona o melodie în armonie cu dansul, iar notele cristaline tremurau în aerul proaspăt ca incantaţiile unei vrăjitoare.

În cele din urmă, Caroline făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Richard, cu o mână întinsă spre el. Acum îşi dădea seama ce însemnase dansul ei; o făcuse în numele celui mai vechi sentiment cunoscut vreodată omenirii, sentimentul numit Iubire.

Richard se îndreptă spre ea, iar Caroline îi cercetă părul castaniu, ochii mari şi căprui ce priveau cu o uşoare detaşare, chipul lui frumos şi drag. Silueta cu umeri laţi se mişca întotdeauna cu graţie în ciuda piciorului care avea să-i limiteze întotdeauna mişcările, făcându-l incapabil să-şi lase vreodată sufletul să danseze aşa cum o făcuse ea.

Toate gândurile legate de ceea ce se cuvenea şi ce nu se pierduseră în vreme ce ea se lăsa purtată de muzică, şi îşi dorea cu fiecare fibră a făpturii ei ca el să o sărute.

Dar Richard o luă de mână, strângând-o cu degetele lui puternice. Chiar şi acest simplu contact o tulbură pe Caroline mai mult decât şi-ar fi imaginat. Se întrebă dacă nu cumva începuse să tremure. Oare simţea şi el focul mocnit care se răspândea din degetele lui şi îi cuprindea întreaga fiinţă?

— Haide, Titania, spuse Richard cu blândeţe. Trebuie să te întorci printre muritori.

Caroline se ridică din plecăciune şi îşi scutură câteva crenguţe de pe poala rochiei, prea mişcată de sentimentele care o încercau ca să mai poată vorbi. Dacă şi-ar fi găsit cuvintele, atunci i-ar fi spus şi lui despre dragostea ei. Chiar dacă Richard nu simţea acelaşi lucru, ştia că ar fi ascultat-o cu blândeţe dacă ar fi fost atât de prostuţă încât să-i spună.

„Dar niciodată nu mi s-a întâmplat să nu-mi găsesc cuvintele pentru ceva atât de important*, se gândi ea plină de amărăciune. Partea logică din mintea ei îi spunea că nu avea niciun rost să-i vorbească despre iubire. Era legată deja de un alt bărbat; în plus, nicio doamnă nu s-ar fi comportat atât de îndrăzneţ. „Deşi n-am fost niciodată o fiinţă logică”, îşi zise ea cu umor. „Foarte multă lume mi-a spus asta.”

Caroline era o fire sentimentală. Dorea să-i spună ce simţea fiindcă se temea că asta era ultima ei şansă. Părea imposibil de crud să-şi îngroape sentimentele acum.

Încă nu-şi găsise cuvintele când ajunseră la gazonul din faţa conacului Wildehaven. După cum se obişnuiseră în ultimele câteva zile, Richard aşteptă la marginea pădurii, iar Caroline merse singură prin iarbă până la casa cea mare. Se opri la uşa de la intrare, privind silueta întunecată care se întoarse şi dispăru printre copaci. Pieptul i se strânse cu o tristeţe prea dureroasă ca să o poată exprima în cuvinte. Nu putuse vorbi după acel dans misterios, iar

acum nu avea să-şi mai facă niciodată curaj. O mască impasibilă i se aşternu pe chip şi, privind fix înainte, urcă în camera ei să se pregătească pentru cină.

*

Richard se plimbă câteva ore prin pădure până să se întoarcă în sfârşit la Wargrave, cu sentimentele clocotind. Din prima clipă în care o văzuse pe Caroline strălucind în lumina soarelui şi până când îi urmărise dansul magic din acea după-amiază, inima i se trezise la viaţă şi începuse să-i vibreze cu o pasiune de care nici nu se crezuse în stare. Niciodată nu mai dorise ceva atât de tare cum o dorea pe Caroline, dar ea îi fusese promisă unui alt bărbat. Ultimele câteva zile fuseseră o nebunie. Nici nu se gândiseră la logodna ei şi la ce ar fi spus lumea.

Richard zâmbi sec; dacă Radford ar fi aflat despre relaţia lor şi s-ar fi simţit ofensat, atunci ar fi fost perfect îndreptăţit să-l provoace la duel. Asta nu îl îngrijora prea mult, dar Caroline ar fi avut cel mai mult de suferit.

În ultimele zile, Caroline nu dăduse niciun semn că ar fi fost îndrăgostită de Radford. Dacă era absolut sigur de asta, Richard ar fi putut să o curteze pe faţă. Nu era un lucru demn de un gentleman, poate, dar convenţiile sociale erau doar o mască în comparaţie cu sentimentele primordiale pe care le avea pentru ea.

O cunoştea poate mai bine decât se cunoştea chiar pe el însuşi – era sensibilă, inocentă, cu spiritul pur şi cu un talent muzical desăvârşit. Când erau împreună, se simţea cuprins de o bucurie imposibil de descris în cuvinte. Râsul ei limpede, privirea ei dulce şi visătoare, sarcasmul ei neaşteptat – le iubea atât de mult şi tânjea să-i mângâie chipul delicat şi fin ca o petală de trandafir.

Dar ar fi fost prea grosolan din partea lui să-i acorde atenţii pe care ea nu le dorea. Caroline era fericită în compania lui, dar poate nu era decât dragostea pe care o

aveau amândoi pentru muzică. Ea nu ştia cât de drăguţă era, la fel cum nici florile nu-şi cunoşteau propria frumuseţe; Richard se îndoia că era conştientă de efectul pe care îl avea asupra lui.

Începu să fluiere *Greensleeves.* „Păcat, draga mea, Dar mă nedreptăţeşti, Îndepărtându-mă atât de brusc…” Era un cântec nepotrivit situaţiei, poate, dar dulceaţa melancolică a acestei melodii vechi îl răscolea aşa cum o făcuse şi dansul ei de mai devreme.

Când ajunse la Wargrave, şchiopăta destul de rău fiindcă mersese prea mult pe jos şi se făcuse răcoare. Ştia că trebuia să-i vorbească lui Caroline cât de curând, înainte să fie prea târziu. Dacă o pierdea fiindcă nu făcuse nimic, nu avea să şi-o ierte niciodată. Şi nu-i aşa că în armată se luptase chiar şi când nu mai avea nicio speranţă?

*

Richard rămase neobişnuit de tăcut tot restul serii, chiar şi pentru un bărbat cunoscut pentru faptul că nu vorbea prea mult îl întrebă pe Somers dacă primise vreo scrisoare din Londra, dar în rest păru îngândurat tot timpul. Reginald se întrebă dacă nu cumva căpitanul era încă supărat pentru ce se întâmplase la prânz, dar ajunse la concluzia că alta era problema. Oricum nu părea prea dornic de vorbă.

Reggie începuse să se plictisească de viaţa la ţară. Încercase câteva trucuri de conversaţie, dar celălalt părea cu totul neinteresat de zicale, de meciuri de box, de femei, de jocuri de cărţi şi de orice alt subiect adus în discuţie. Reggie băuse toată după-amiaza şi dăduse peste cap o sticlă şi jumătate de vin german la cină; când Richard se ridică de la masă, teroarea familiei Davenport era deja în toane cât se poate de proaste.

— Eşti un mare plictis, Dalton, spuse pe un ton răstit, îţi rumegi mâncarea ca o vacă.

Richard ridică mirat o sprânceană, dându-i în sfârşit atenţie.

— Mai degrabă „taur” decât „vacă”, nu crezi?

— Sau „iapă”, şi mai bine, spuse Reggie cu o căutătură urâtă.

Dar prada lui râse amuzată.

— Hai, Davenport, chiar mă dezamăgeşti cu glumele astea de copii mici. Sunt sigur că poţi găsi ceva mult mai interesant.

Deşi era iritat, Reggie nu putea să nu-şi respecte un adversar atât de impasibil.

— De ce-ar fi nevoie ca să te supere, Dalton? Nu cred că în armată n-ai învăţat să te cerţi.

— N-ar fi bine să-ţi spun slăbiciunile mele, replică Richard, fiindcă asta te-ar putea tenta să le încerci. Iar eu ar trebui să te omor apoi.

— Tu şi câţi prieteni? scuipă Reggie, furios din nou. Nu există bărbat în Anglia pe care să nu-l pot bate în luptă dreaptă cu pistolul, cu sabia sau cu pumnii. L-am bătut până şi pe Jackson în propriul lui salon.

— Ah, da, vorbeşti despre unul din locurile acelea unde domnii moderni se prefac că luptă.

— Se prefac?

— Nu ştiu cum altfel să-i spun. Ai dreptate, am învăţat ceva în armată. Am învăţat să evit luptele inutile. Dar, când mă lupt, mă lupt ca să câştig.

Reggie nu se mai obosi cu paharul, ci luă o înghiţitură direct din sticlă.

— Voiam să te invit la o moară de lângă Bristol mâine, dar probabil ţi s-ar părea doar o joacă.

— Din păcate, da. Am de lucru şi nu-mi permit să hoinăresc.

Richard nici nu se strădui prea mult să pară dezamăgit. Vărul lui era unul dintre cei mai iresponsabili oameni pe care îi întâlnise vreodată, plin de răutate, dar disperat să aibă oameni în preajmă şi deci în stare să invite

într-o călătorie pe cineva pe care încerca din răsputeri să-l provoace. Era bine să-l ştie departe o zi sau două.

Richard se ridică de la masă şi spuse la fel de bine dispus:

— Distracţie plăcută, dar să nu pariezi pe Cornishman. Se zvoneşte că n-ar fi în cea mai bună formă.

Cu asta, Richard ieşi şchiopătând şi închise uşa după el, iar Reginald rămase holbându-se după el. De unde ştia nemernicul ăla cine boxa în Bristol? Ridicând din umeri, Reggie se întinse şi desfăcu încă o sticlă de vin.

*

Seara păruse interminabilă. Jason o privea pe Jessica puţin încruntat, iar Jessica îi arunca din când în când câte o privire curioasă. Caroline refuza să-şi privească mătuşa în ochi şi se scuzase înainte de vreme că avea o durere de cap, care era cât se poate de reală.

Odată ajunsă în cameră, Caroline îşi luă lăuta fără să se schimbe în cămaşa de noapte. Începu să cânte încet baladele pe care le cântase împreună cu Richard mai devreme. Era atât de concentrată, că nu o auzi pe Jessica deschizând uşa.

— *Ştiu încotro mă îndrept, Şi ştiu pe cine iau cu* mine, *Ştiu pe cine iubesc, Şi el ştie cu cine mă voi mărita...*

Cânta plină de emoţie, lăsându-se dusă de sentimentele pe care nu le putuse pune în cuvinte mai devreme. Mătuşa ei ascultă câteva clipe, apoi se retrase în linişte.

Ceasul bătea miezul nopţii când Caroline se opri din cântat. Dar nu putea dormi încă. Se întinse după condei şi luă o foaie cu portative. Închise ochii abia când se iviră zorile. Fusese o noapte lungă, dar se terminase. Acum nu-i mai rămânea decât restul vieţii.

Capitolul 11

Coridorul dinspre camerele de oaspeţi era întunecos încă, iar afară nici măcar nu răsărise soarele. Jason mergea pe furiş, spunându-şi sieşi că era perfect logic să o ia pe aici în drumul său spre grajduri şi că nu avea niciun motiv să presupună că Jessica avea să iasă şi ea la călărit aşa devreme. Chiar dacă se întâlniseră din întâmplare la grajduri în ultimele trei dimineţi şi călăriseră împreună, nu era ca şi cum ar fi aranjat să se întâmple asta.

Şi totuşi, Jason asculta destul de atent încât să audă înjurătura mocnită care se auzi din camera Jessicăi. Se opri, apoi bătu încet la uşa ei. Câteva clipe mai târziu, Jessica deschise uşa. Era îmbrăcată în pantalonii ei strâmţi şi purta o bluză albă care îi scotea în evidenţă curbura sânilor.

— Ah! Credeam că e unul dintre servitori, spuse ea, văzându-l pe stăpânul casei.

Jason îi zâmbi plat, privind-o fix în ochi şi refuzând să dea atenţie hainelor ei scandaloase.

— Am auzit ceva ce suna a înjurătură de birjar. Pot să te ajut cu ceva?

— Eşti chiar omul de care aveam nevoie, replică Jessica. Intră!

Fără să-i pese de eventualele insinuări indiscrete, Jessica se dădu la o parte şi îl lăsă să intre. Apoi merse până lângă patul imens cu baldachin şi arătă spre vârf:

— Uite problema!

Jason îşi ridică privirea şi clipi, întrebându-se dacă era mai devreme decât crezuse. Bănuielile i se confirmară când peticul de blană portocalie deschise gura, dând la iveală un şir de colţi mici şi ascuţiţi.

— Miiiii-a-a-a-au!

— S-a căţărat acolo şi nu se mai poate da jos. Nu sunt

destul de înaltă să ajung la el şi nici nu vreau să mă caţăr pe fotoliile tale de catifea. Dacă îl las acolo, o să cadă şi o să-şi rupă gâtul sau o să-ţi facă praf baldachinul.

— Dă-mi voie.

Jason se întinse. Pisoiul părea gata să fugă, dar rămase locului când îl auzi pe Jason spunând poruncitor:

— Wel-l-l-le-s-l-e-y!

Jason îl coborî şi îl mângâie pe cap cu grijă, iar Wellesley începu să toarcă mulţumit.

— Are obiceiul să facă probleme, nu-i aşa?

— Într-adevăr, lordul meu, răspunse zâmbitoare Jessica. Este o ocazie excelentă să înveţi cum să ai grijă de un copil mic: nu e niciodată acolo unde te aştepţi, se mişcă incredibil de repede şi poate să te farmece imediat, deşi o clipă mai înainte erai gata să-l strângi de gât.

— Ai cei mai verzi ochi pe care i-am văzut vreodată, spuse Jason fără să vrea, privindu-i chipul ce strălucea în lumina dimineţii.

Jessica făcu o mică plecăciune.

— Înseamnă că nu te-ai uitat cu prea mare atenţie la Wellesley.

Jason îi zâmbi şi el. Era atât de greu să fie rezervat cu Jessica.

— Atunci ai cei mai verzi ochi pe care i-am văzut vreodată la un om.

Şi chiar erau remarcabili – nu erau de un verde-închis, ca la alţi oameni, ci aveau culoarea smaraldului, iar în jurul irisului era un inel întunecat. Erau doi ochi în care te puteai pierde…

Jason se strădui să-şi vină în fire.

— Din moment ce pari gata să ieşi la călărit, n-ai vrea să mă însoţeşti?

— Mi-ar face mare plăcere.

Jessica îşi puse pe umeri o jachetă veche, ca să se apere de răcoarea dimineţii, apoi îşi conduse gazda afară. De regulă, văduvele nu erau ţinta scandalurilor; dar nu se

cuvenea totuşi ca logodnicul nepoatei ei să fie văzut ieşind de la ea din cameră. Cu atât mai puţin cu cât Jessica nu voia să-l vadă plecat.

După ce ieşiră din conac, Jessica îi aruncă o privire scurtă cu coada ochiului. De ce naiba trebuia să fie atât de chipeş? Avea un zâmbet irezistibil, deşi era umbrit de ochii lui întunecaţi, şi un trup de atlet care putea să o facă până şi pe ea să se simtă fragilă şi feminină…

Jessica privi fix înainte în vreme ce intrară la grajduri.

— Vino puţin, vreau să-ţi arăt ceva. Spunând asta, Jason o conduse spre stânga, departe de boxele în care erau ţinuţi caii de călărie. La capătul unui coridor, baronul se opri în faţa unei boxe enorme. Ce crezi?

Jessica suspină încântată, apoi se întinse să mângâie iapa bălţată. Era o creatură minunată, cu ochi mari şi negri şi cu copite neliniştite. Animalul veni lângă ea şi îşi apăsă blând botul în umărul ei.

— Pare să te placă, observă Jason.

— Mai degrabă a mirosit morcovul pe care îl am în buzunar. Voiam să i-l dau calului pe care l-am folosit până acum, dar frumuseţea asta m-a convins.

Jessica scoase morcovul, apoi mângâie iapa pe gâtul ei lucios.

— E arăboaică, nu-i aşa?

— Ai dreptate, încuviinţă mulţumit Jason. Tocmai mi-a fost adusă ieri după-amiază. Cred că e cea mai frumoasă iapă din Anglia. De ani de zile îl tot rog pe Lord Hudson să mi-o vândă. Sar putea să i-o fac cadou lui Caroline, ca dar de nuntă. Observând expresia plină de îndoială a Jessicăi, Jason întrebă sec: Ştie să călărească, nu-i aşa?

— Bineînţeles că da! Îi stă foarte bine în şa când…

Jessica se opri.

— Va trebui să-ţi termini propoziţia, spuse Jason. Mai ales dacă mă va ajuta să-mi înţeleg ceva mai bine viitoarea mireasă.

Jessica zâmbi puţin stânjenită.

— Nu e niciun mister. Caroline e un pic visătoare, după cum probabil ai observat şi tu.

— Da, ştiu despre ce vorbeşti.

— Aşa că i-am ales mereu cai blânzi. A fost aruncată din şa de câteva ori fiindcă nu era atentă. Probabil nu s-ar înţelege bine cu o iapă atât de neliniştită. Caroline e o fire veselă şi învaţă din greşeli, dar de data asta s-ar putea răni serios.

— Atunci poate că pianul va fi un dar mai potrivit, oftă Jason.

— Fără îndoială. Dar spune-mi, cum o cheamă pe mica doamnă?

— Cleopatra. O pereche ideală pentru Cezar. Jason observă expresia plină de îndoială a Jessicăi şi adăugă: Nu eşti de acord?

— Ei bine… ţine minte că Cezar şi Cleopatra nu s-au înţeles chiar aşa bine. Poate ar fi mai potrivit să o numeşti după soţia lui Cezar, nu după amanta lui.

Ignorând râsul înfundat care se auzi din direcţia lui Jason, Jessica îşi trecu degetele prin coama deasă a iepei.

— Şi, la fel ca soţia lui Cezar, iapa ta e ireproşabilă.

— Cum de am ajuns de la cai la istorie? întrebă Jason amuzat. Dacă preferi, o să o numesc Calpurnia, nu Cleopatra. Trebuie să o scot la plimbare astăzi. Vrei să-i pun şaua pentru tine?

Jessica încuviinţă cu entuziasm şi răspunse:

— Da, te rog!

Câteva minute mai târziu, mergeau la pas pe o pajişte. Jessica îşi lăsă capul pe spate şi râse fericită. Ştia că nu era înţelept din partea ei să se bucure de compania bărbatului de lângă ea, dar, când venea vorba despre iubire, nu fusese niciodată înţeleaptă. Era problema ei dacă alegea să se simtă bine acum şi să regrete mai târziu. O îmboldi pe Calpurnia, încântată de mersul ei graţios, plin de forţă şi de supleţe.

— Vrei să o fac să sară peste câteva obstacole, lordul

meu? Vreau să văd dacă poate sări la fel de graţios.

Fără să aştepte vreun răspuns, Jessica întoarse iapa şi se îndreptă spre cel mai apropiat tufiş, făcând-o să sară peste el la o depărtare considerabilă. Jason o urmă; puţine lucruri în viaţă erau la fel de minunate ca o femeie frumoasă pe un cal frumos. Brusc, Jason îşi dădu seama că în aproape toată relaţia lor fuseseră pe cai.

Jessica se oprise de partea cealaltă a tufişului, zâmbind mulţumită.

— Îţi jur că frumuseţea asta poate fugi mai repede decât bruta pe care o călăreşti tu. Deşi Cezar e bun în felul lui, adăugă ea după o clipă.

— Exagerezi puţin, pufni Jason cu o privire tăioasă, provocat de insultă. Vrei să-ţi testezi teoria?

— Cu siguranţă. Alege un loc şi un traseu.

— Aleg să ne întrecem chiar acum. Cât despre traseu… Ştii stejarul cel mai mare de pe păşunea dinspre vest? De-aici până acolo sunt vreo trei kilometri de teren accidentat. Jason se gândi să adauge şi un pariu, dar apoi hotărî că nu era cazul. Încă nu-şi revenise după ultimul lui pariu prostesc. Aşa că adăugă: Poţi să călăreşti pe unde vrei, atâta timp cât nu-mi strici recoltele.

— Sa făcut!

Cu un ultim zâmbet radios, Jessica îşi întoarse calul şi dispăru peste tufişul următor înainte ca Jason să apuce măcar frâiele. Baronul blestemă plin de admiraţie şi o urmă. Dar cât de repede mergea! Jason ştia că avea un avantaj nedrept; el cunoştea terenul mult mai bine. Erau trei căi pe care ar fi putut să o ia, dar cea mai plată era blocată de un hăţiş de copaci, iar cea mai scurtă era tăiată de o râpă îngustă, dar foarte adâncă.

Când Jason trecu de primul deal, Jessica nu se mai vedea deja. Îl mână pe Cezar la galop, iar calul se repezi încântat înainte.

După ce lăsase în urmă două treimi din traseu, Jessica tot nu se vedea pe nicăieri. Nu se putea să fi avut un

avantaj chiar aşa mare; oare o luase pe o altă cale? Doar nu fusese aşa nesăbuită să o ia prin pădure; de dimineaţă trecuseră pe la marginea acesteia.

Jason simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Oare Jessica ştia de râpă? Pe partea dinspre conac fusese construit un zid de piatră, ca oile şi vitele să nu cadă înăuntru. Un călăreţ care nu cunoştea drumul ar fi văzut zidul ca pe un obstacol uşor de trecut. Săritura era dificilă pentru un cal puternic şi un călăreţ bun, dar pentru cineva care nu ştia la ce să se aştepte ar fi fost moarte sigură. Doi vânători muriseră acolo de când se născuse Jason, iar călăreţii care veneau la Wildehaven pentru prima oară erau avertizaţi încă de la început să aibă grijă.

Abandonând cursa, Jason îl îmboldi pe Cezar să urce un deal de unde să vadă drumul care ducea spre râpă. Inima i se opri în piept văzând călăreaţa care se apropia de peretele de piatră, aproape lipită de spinarea iepei, cu părul ei roşu fluturând în vânt.

— *Jessica!* strigă Jason din toate puterile, avântându-se în jos pe coasta abruptă, sperând să-l fi auzit şi să se oprească.

Rugându-se ca nu cumva Cezar să calce în vreun muşuroi de cârtiţe, Jason se concentră să evite obstacolele vizibile şi îşi grăbi calul într-un galop nebun, abia simţind crengile care îl zgâriau.

Ajunsese la mai puţin de treizeci de metri de Jessica atunci când ieşi în sfârşit pe acelaşi drum, dar ea mai avea câţiva paşi până la gard. O strigă din nou şi o văzu privind o clipă peste umăr, apoi sărind cu Calpurnia peste gard. Timpul se opri în loc în vreme ce ele două plutiră în aer… peste râpă… atârnând deasupra ei o eternitate, apoi aterizând în sfârşit de partea cealaltă, în siguranţă.

Panica lui Jason se transformă în uşurare pentru o clipă, apoi fu înghiţită de un val de furie. Fără să se mai gândească, îşi grăbi calul care începuse deja să obosească şi trecură amândoi peste râpă. Jessica se oprise şi îl aştepta

cu o privire mirată în vreme ce Jason tuna, trăgând de frâiele calului în ultima clipă. Apoi se întinse şi apucă frâiele Calpurniei.

— Ai înnebunit? ţipă el. E cel mai periculos obstacol de pe toată proprietatea! Doi oameni au murit acolo! Chiar ţi-ai pierdut minţile?

Jessica îi aruncă o privire rece şi tăioasă, mirată să-l audă vorbind aşa.

— Dar ai văzut că am sărit fără nicio problemă. Crezi că aş risca viaţa calului tău?

— Lasă-l naibii de cal, nu de-asta îmi fac probleme! Nu cunoşti terenul de-aici la fel de bine ca mine. Ai fi putut să mori!

Stăpânindu-se din greu, Jessica îi răspunse printre dinţi:

— Nu uita, Lord Radford, în ultimele două săptămâni n-am avut nimic de făcut. Aşa că ţi-am explorat proprietatea până în cele mai adânci cotloane. Sperai că vei avea un avantaj fiindcă ştii mai bine terenul?

— Nu m-aş lăsa niciodată învins de o femeie! Dar, în orice cai, eu sunt gaida, aşa că, dacă vrei să te sinucizi din prostie, fă-o altundeva, nu pe domeniul meu!

Jessica explodă în sfârşit strigând cu toată frustrarea pe care o acumulase în ultimele săptămâni:

— Ba să-ţi vezi de treabă! Ştiam exact ce fac. Nici eu, nici calul n-am fost în pericol. Ce motiv ai tu să-mi ţii morală ca unei femei de rând?

Provocat peste măsură, Jason lăsă frâiele din mâini şi o trase pe Jessica în faţa lui, în şa, strigând:

— Uite, ăsta e motivul!

Apoi o sărută apăsat pe buze. Furia i se risipi la fel de repede cum izbucnise şi lăsă şi frâiele lui Cezar, îmbrăţişând-o strâns pe Jessica şi îngropându-şi chipul în părul ei încâlcit Jessica se trăsese înapoi cu toată puterea la început dar acum se agăţă de el, iar buzele ei calde erau la fel de nerăbdătoare ca ale lui.

— Ah, Jessie, Jessie, îi şopti Jason la ureche. Credeam că o să mori în faţa mea şi m-am îngrozit. Ultimii paisprezece ani au fost un iad, iar o viaţă fără tine ar fi fost imposibil de îndurat. M-aş fi aruncat şi eu în râpă după tine.

Cezar se foi neliniştit, aproape azvârlindu-i din şa. Jason îşi dădu seama că nu era totuşi genul de bărbat care să facă dragoste cu o femeie în şaua unui cal.

O ajută pe Jessica să se aşeze drept, apoi coborî şi legă frâiele cailor de o creangă. Jessica se lipi de el fără nicio vorbă, iar Jason îi văzu obrajii plini de lacrimi. Ochii ei de smarald erau larg deschişi şi vulnerabili, la fel ca atunci când avea şaptesprezece ani. Jason îi sărută fiecare lacrimă cristalină, simţindu-i trupul cum tremura, apoi îi mângâie spatele. Jessica încercă să se tragă înapoi, dar Jason o ţinu strâns până când tremurul îi pieri şi îşi aşeză capul pe umărul lui.

— De ce m-ai părăsit, iubirea mea? o întrebă el în şoaptă. De-atunci mă tot întreb cu ce ţi-am greşit

Jessica îşi ridică fruntea şi îl privi în ochi, abia stăpânindu-se.

— Eram tânără şi prostuţă, Jason, spuse ea, suspinând tremurat Oamenii sunt atât de superficiali când sunt tineri. Rănim şi suntem răniţi fără să vrem, nu îi înţelegem pe ceilalţi, provocăm suferinţă fără intenţie… De o mie de ori mi-am dorit să dau timpul înapoi, dar nu se mai putea face nimic. Cu răsuflarea întretăiată, Jessica se opri puţin ca să privească înapoi, cu ani în urmă. Apoi continuă: Cel puţin mi s-a dat o şansă de a răspunde pentru greşeala mea de atunci.

Se trase înapoi şi se sprijini cu spatele de un buştean, bătând cu palma locul liber de lângă ea. Jason se aşeză acolo, profitând de ocazie să o ia pe după umeri. Jessica îşi rezemă capul pe umărul lui.

— De ce zici că ai fost prostuţă? Atunci am crezut că voiai să te măriţi pentru un titlu sau pentru avere, dar, după ce ţi-ai ales un soţ, a trebuit să mă resemnez cu

gândul că nu voi şti niciodată ce voiai cu adevărat.

— Voiam te voiau toate fetele de vârsta mea, replică Jessica şi zâmbi amar. Se opri puţin ca să-şi adune gândurile, apoi continuă: îl ştiai pe tatăl meu, nu-i aşa?

Jason încuviinţă.

— Ce fel de om era? întrebă Jessica.

Jason se lăsă purtat de amintiri, apoi răspunse:

— Era fermecător, dar mână-spartă. Era o companie plăcută şi nu se îmbăta uşor. Niciodată nu avea noroc la cărţi. Ah, şi era foarte egoist.

— Exact! spuse mulţumită Jessica. Ţi-l aminteşti perfect Era destul de afectuos cu fiicele lui când îşi amintea că existau şi ne făcea pe plac dacă asta nu-l costa bani, dar în rest ne considera mai degrabă surse de profit. Moştenise o funcţie oarecare de la tatăl lui, Lord Westerly, dar îşi pierduse toţi banii la jocurile de noroc când aveam cinci ani. Mama mea a murit la puţin timp după aceea, obosită să mai aibă grijă de gospodărie. Sora mea mai mare, Emily, a rămas să mă crească şi să se îngrijească de conturile familiei. Tatăl meu pleca de multe ori cu prietenii lui şi ne trimitea bani din când în când, atunci când avea noroc la jocuri. Iar noi ne descurcam cum puteam. Jessica respiră zgomotos, apoi continuă, privind caii care păşteau: Emily era o fată foarte drăguţă. Caroline seamănă mult cu ea. Sir Hanscombe s-a îndrăgostit de ea şi i-a oferit tatălui meu o sumă considerabilă ca să io dea de soţie. Emily îl detesta pe Sir Alfred şi l-a implorat pe tata să refuze, dar tata a râs şi i-a spus că toate femeile au nevoie de un soţ şi că Sir Hanscombe era la fel de bun ca oricare altul. După căsătoria lor, am stat şi eu la ei – nu mai aveam unde să mă duc. Afecţiunile lui Sir Alfred au dispărut după o vreme, iar eu mi-am văzut sora topindu-se sub ocnii mei. Când nu o ignora cu totul, Sir Alfred îşi bătea joc de ea. Era de un egoism incredibil. După ce s-a născut Caro, Emily a renunţat pur şi simplu. N-a murit din cauza naşterii – ci din cauză că nu avea parte de iubire, spuse tăios Jessica. Eu şi

Caroline am stat la una dintre surorile tatălui meu până când Sir Alfred s-a însurat cu Louisa, un an mai târziu. Louisa nu e o femeie prea afectuoasă, dar îşi cunoaşte îndatoririle. Ea a adus-o pe Caro înapoi în casa tatălui ei. Aş fi păstrat-o dacă aş fi putut, dar şi eu eram doar un copil. În următorii ani, am fost trimisă de la o rudă la alta. Lady Hanscombe mă primea uneori – i se părea de bun-simţ ca fiica ei adoptivă să-şi cunoască mătuşa. Cam o dată la un an, tatăl meu venea să mă viziteze. Jessica râse amar. Era destul de mulţumit de mine. Spunea că mă fac din ce în ce mai frumoasă şi că va primi o sumă grasă pentru mine când cineva mă va cere de nevastă – că nu voia să audă de cineva care nu era cel puţin conte şi că nu l-ar fi surprins să ajung o ducesă. Spunea că orice bărbat ar fi fost „mândru să mă posede” şi că eram un ornament potrivit pentru oricine.

Jason trase adânc aer în piept. Începea să înţeleagă încotro ducea povestea ei. Jessica se întoarse să-l privească, iar chipul ei era umbrit de amintiri.

— Am jurat că nu voi urma niciodată calea pe care mi-o pregătise el şi că nu mă voi mărita decât din dragoste. Nu-mi păsa absolut deloc de bani sau de titluri. Jessica îşi privi mâinile şi continuă ezitant: Când te-am cunoscut la acea vânătoare, tatăl meu mă pregătea pentru primul meu sezon, iar mătuşa mea îl ajuta. Ştiam că tu eşti tot ce-mi doream; nu mă mai simţisem niciodată atât de vie. Sunt sigură că şi tu simţeai la fel. Când mi-ai cerut mâna în acea zi, eram nerăbdătoare să te aud spunându-mi că mă iubeşti. Nu ştiam nimic despre familia sau averea ta, şi nici nu-mi păsa. Nu voiam decât să te aud spunându-mi că mă iubeşti şi că vrei să fii cu mine pentru totdeauna. Cu vocea aproape şoptită, Jessica Încheie: Nici măcar nu-mi păsa de căsnicie. Nu voiam decât iubirea ta.

— Iar eu ţi-am spus că eşti cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată şi că aş fi mândru să-mi fii soţie, spuse Jason, crispându-se. Că ai fi potrivită pentru

cineva de rangul meu şi că aş putea să-ţi ofer o viaţă confortabilă şi luxoasă. Nici n-am adus vorba despre iubire.

Jason o trase la pieptul lui şi îi ridică bărbia cu un deget, ca să o privească în ochii ei verzi.

— Dă-mi voie să-mi iau revanşa pentru acea scăpare de atunci. Jessica, te iubesc. Niciodată n-am iubit pe altcineva. Am fost furios, am fost confuz, am suferit, însă te-am iubit mereu. Nu cred că voi putea vreodată să nu te mai iubesc. Eşti la fel de încăpăţânată şi de independentă ca mine şi călăreşti la fel de bine. Iar asta mă face să te iubesc şi mai mult. Jason îi atinse buzele cu ale lui într-un sărut blând, lin, ca o dovadă că tot ce spusese era adevărat. Apoi se trase înapoi şi continuă: Şi eu am fost crescut într-o casă în care iubirea nu avea nicio valoare. Eram fiul mai mic şi lipsit de importanţă, văzut doar ca un moştenitor de rezervă dacă fratele meu murea înaintea mea. Eram într-o lume pentru care contau titlurile şi averile, iar eu n-aveam decât o parte mică din amândouă. Nici n-am îndrăznit să cred că mă iubeai pentru cine eram, aşa că ţi-am oferit ce credeam că ai aprecia cel mai mult. Nici nu visam că aveam să-ţi dau din plin ceea ce voiai de fapt. Eram foarte tânăr. Jason se aplecă şi o sărută încă o dată, la fel de delicat. Mi-ar fi fost aproape imposibil să spun limpede ce simţeam, cât de mult te doream, cât de multă nevoie aveam de tine.

Jessica râse uşor, dar, când vorbi din nou, vocea îi era tristă:

— Am înţeles asta mai târziu. Am fost tare dezamăgită atunci că mi-am pierdut capul şi ţi-am spus toate acele lucruri oribile. Apoi am călărit ore în şir încercând să înţeleg ce se întâmplase. Când am ajuns în sfârşit la concluzia că nu se putea să mă fi înşelat, că mă iubeai totuşi, am mers până la casa în care stăteai. Dar am ajuns prea târziu.

— Ai mers până la casa lui Longford? întrebă surprins Jason. N-am aflat niciodată. Am plecat la două ore după ce

m-ai refuzat – ştiam că n-aş mai fi suportat să fiu în preajma ta. Presupun că nu ştiai unde să-mi scrii?

Jessica clătină din cap.

— Ştiam foarte puţine despre tine. Nici măcar nu ştiam unde locuieşti. N-am îndrăznit să întreb pe cineva – valetul care mi-a spus că plecaseşi mi-a dat de înţeles foarte limpede ce părere avea despre domnişoarele îndrăzneţe care veneau să viziteze un gentleman fără niciun însoţitor. Eram sigură că furia mea prostească te făcuse să mă deteşti pentru totdeauna şi mă uram pentru că renunţasem la ceva ce-mi doream mai mult ca orice pe lume. Dar nu mai aveam ce face, aşa că am mers la Londra, după cum dorea tatăl meu. Ştiam că nu aveam să mă mai îndrăgostesc aşa vreodată, dar cel puţin balurile îmi distrăgeau atenţia. Tata a primit multe oferte pentru mâna mea, dar i-a refuzat pe toţi cei pe care îi credea nedemni de mine. Îi adresă un zâmbet jucăuş. Tata nu ştia că moştenitorul unui ducat fusese atât de îndrăzneţ încât să mă ceară în căsătorie la modul cel mai direct. Probabil ar fi murit de inimă rea să afle că îl refuzasem. Plus că am primit şi alt soi de oferte de la doi dintre ducii coroanei.

— Să îndrăznesc oare să ghicesc de la care dintre ei?

— O doamnă nu se laudă niciodată cu bărbaţii pe care i-a cucerit, spuse modestă Jessica. Apoi adăugă pe un ton serios: în acea primăvară l-am cunoscut mai bine pe John Sterling. Era doar un căpitan atunci. Se născuse în Wiltshire, pe undeva de lângă familia Hanscombe, şi ne ştiam de mici. La sfârşitul sezonului, John mi-a spus că mă iubea de multă vreme, dar aşteptase să cresc şi să cunosc lumea ceva mai bine. I-am spus că iubesc pe altcineva, dar a insistat să ne căsătorim. Jessica se opri din nou, apoi continuă ezitând: Aveam mare nevoie să fiu iubită. Tatăl meu a obiectat, dar eu am avut voinţa mai puternică decât el. I-am jurat că voi fugi dacă nu ne dă binecuvântarea lui, şi chiar aveam de gând să fac asta, aşa că tata şi-a ridicat mâinile la cer şi mi-a permis să mă mărit. Am făcut nunta în

linişte, apoi am plecat din ţară. Zâmbi nostalgic. John m-a învăţat atât de mult despre iubire… Era generos, îmi oferea mereu tot ce avea mai bun şi nu-mi cerea niciodată mai mult decât li puteam da. În scurt timp am ajuns să-l iubesc şi eu, deşi nu în acelaşi fel în care te-am iubit pe tine. Nimeni nu iubeşte în acelaşi fel de două ori, presupun. Şi aşa am ajuns aici. Îţi mulţumesc că mi-ai dat şansa să-ţi explic ce s-a întâmplat atunci şi să-mi cer iertare, încheie Jessica, ridicându-se.

Jason îi luă mâna şi o trase înapoi.

— Crezi că acum poţi să pleci pur şi simplu, de parcă n-a fost decât o vizită matinală? Crezi că te mai las să pleci din viaţa mea a doua oară?

— S-ar putea să fiu de acord să-ţi fiu iubită, spuse Jessica cu o privire severă, dar nu atâta timp cât eşti însurat cu Caro.

— La naiba cu Caroline! Cu tine vreau să mă însor. Poţi să negi că mă iubeşti? întrebă Jason pe un ton neobişnuit de rugător, fiindcă gândul că avea să o piardă a doua oară îl îngrozea.

Jessica se întinse şi îi mângâie chipul – sprâncenele groase şi încruntate care o speriau pe Caroline, pielea bronzată, buzele neaşteptat de calde, apoi spuse cu blândeţe:

— Dar sunteţi logodiţi.

— Ştiu că se presupune că doar femeile pot rupe logodna, şi mereu am spus că e mult zgomot pentru nimic. Dar să ştii că nu-mi pasă ce se bârfeşte despre mine. Ţie îţi pasă?

Jason îşi întoarse faţa şi îi sărută arzător palma. Jessica oftă şi îşi trase mâna.

— Nu mi-ar păsa pentru mine, eventual doar de dragul fiicei mele.

— Caroline ar fi stânjenită, dar nu cred că s-ar supăra prea rău, reluă Jason. Cred că tatăl ei a vândut-o, la fel cum tatăl tău a vândut-o pe mama ta.

— E adevărat pe undeva, recunoscu Jessica. Sir Alfred avea nevoie de banii de logodnă, altfel Caroline n-ar fi acceptat niciodată.

— Deci a fost de acord să se însoare cu căpcăunul de mine pentru bani? întrebă sarcastic Jason.

— Dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut vreodată, lui Caroline îi pasă cel mai puţin de bani. Dar îşi iubeşte sora, pe Gina, şi i s-a spus că, dacă nu se mărită cu tine, nici Gina nu va avea voie să se mărite cu iubitul ei, Gideon.

— Cu alte cuvinte, Caroline s-a sacrificat pentru fericirea surorii ei. Chiar ai de gând să-mi distrugi toată stima de sine! De ce să nu-l las pe Sir Alfred să-şi păstreze banii ca să-şi lase fiica în pace?

— Ştii că nu se poate.

— De ce nu? Sunt banii mei şi pot să fac ce vreau cu ei. Sau asta ar însemna că nu mi-aş mai putea permite să te plătesc pe tine?

Jessica refuză să ia totul în joacă.

— Dacă ar fi vorba doar despre bani şi despre un scandal neînsemnat, atunci m-aş mărita cu tine chiar mâine. Dar nu se mai poate. Ai observat-o pe Caroline?

— Arată foarte bine, încuviinţă posomorât Jason. Îi prinde bine aerul de la ţară.

— E mult mai mult, spuse nerăbdătoare Jessica. O cunosc de o viaţă întreagă, dar n-am mai văzută vreodată atât de radioasă ca în ultimele două săptămâni. E foarte discretă şi nu mi-a mărturisit nimic; mă îndoiesc chiar că ea însăşi ştie despre ce e vorba. Dar ai observat-o acum trei nopţi?

— Da, părea distrasă şi posomorâtă, spuse încruntat Jason. Parcă era cu mintea în altă parte. N-a mai zis mare lucru de-atunci.

— Ştiu. Eram îngrijorată şi am mers în camera ei ceva mai târziu, ca să văd dacă nu cumva voia să vorbim. Am auzit-o cântând; nu ştia că sunt şi eu acolo. Cânta ca o femeie îndrăgostită. Jessica îşi înghiţi nodul din gât, apoi

continuă întristată: Cred că şi ea şi-a dat seama abia acum. De-asta e atât de retrasă. Iubirea e ceva care te năuceşte, mai ales prima oară. Bineînţeles că s-a îndrăgostit de tine văzându-te în propria ta casă şi cunoscându-te aşa cum eşti. Oare e cineva care nu te-ar iubi? Cu lacrimi în ochi, Jessica încheie: Acum vezi de ce e imposibil? Nu mi-aş cumpăra niciodată fericirea cu preţul ei. O vei iubi şi tu în curând. E o femeie mult mai bună decât am fost eu vreodată şi e cu zece ani mai tânără; abia a început să înflorească. Dragostea noastră e în trecut. Caroline e viitorul tău.

Jason o luă pe după umeri şi o scutură disperat, simţind cum o pierde din nou.

— Crezi că-mi pasă de vârsta ta sau de cât de bună este ea? Singura fericire pe care am cunoscut-o vreodată a fost atunci când eram cu tine. Eşti gata să mă sacrifici pe mine pentru liniştea ta?

Îşi încâlci degetele în părul ei, trăgând-o la piept într-o îmbrăţişare strânsă. Încercă să o unească de el în trup şi suflet, să o convingă, deşi nu mai avea cuvinte.

Jessica cedă la început, dar, după câteva lungi momente, îl împinse cu toată puterea. Jason căzu pe spate, iar Jessica fugi să-şi dezlege calul şi se urcă în şa. Cu frâiele în mână, îl privi tristă şi spuse aproape în şoaptă:

— Te voi iubi mereu.

Apoi dispăru. Jason se ridică încet şi merse la Cezar, lipindu-şi fruntea de gâtul transpirat al calului. Era recunoscător că se simţea paralizat, fiindcă altfel durerea l-ar fi copleşit. Ştia că, în clipa în care avea să accepte că Jessica tocmai plecase din viaţa lui pentru totdeauna, avea să cadă în agonie.

*

Caroline oftă şi îşi dădu la o parte o şuviţă cârlionţată, studiind partitura din faţa ei. De regulă, compunea

melodiile direct la pian, bazându-se pe memoria ei muzicală aproape perfectă să păstreze sunetele până avea ocazia să le transcrie. Cu trei nopţi în urmă însă, scrisese plină de energie, notele curgându-i din vârful condeiului de oarcă muzica era o fiinţă vie care îşi cerea libertatea. În cele din urmă, Caroline se întinsese în pat, neînţelegând prea bine ceea ce scrisese.

Nu mai privise sonata până acum, fiindcă nu se simţea în stare să se confrunte cu sentimentele despre care scrisese. Acum însă, studiind notele muzicale în soarele auriu de dimineaţă, Caroline se întrebă cum putuse fi atât de oarbă. Compoziţia era o declaraţie de iubire pentru Richard – toate sentimentele ei atât de incoerente fuseseră transpuse într-o melodie pură. Nu era nevoie să o cânte ca să ştie că era cel mai frumos lucru pe care îl scrisese vreodată. Fiecare notă era scrisă din suflet, din întreaga fiinţă.

Acum, că îşi transpusese sentimentele în muzică, se simţea mult mai liniştită. Abia acum îşi dădea seama cât de inocentă fusese odată, trăind în lumea propriilor ei vise. Spre deosebire de alte fete tinere, Caroline se gândise rareori la iubire sau la căsătorie; aşa că amândouă o luaseră prin surprindere. Prima ei reacţie faţă de Jason fusese rezultatul şocului provocat de ideea de căsătorie de personalitatea lui îngrijorător de puternică. Nu se crezuse îndrăgostită vreodată, nici măcar în glumă, aşa cum făceau surorile ei când erau mici. Acum însă, realitatea iubirii li schimbase lumea pentru totdeauna. Sentimentele ei oscilau între vârfuri şi abisuri la care nu mai visase vreodată, iar trupul ei tânjea după lucruri pe care nici nu le înţelegea.

Caroline nu mai iubise niciodată şi ştia cu o certitudine dureroasă că nu avea să mai iubească vreodată. Era la fel de sigură însă că nu avea niciun viitor alături de Richard. Era logodită cu Jason, şi lucrurile mergeau deja de la sine; faptul că un alt bărbat o vrăjise nu schimba cu nimic nevoile familiei sale. Se îndrăgostise de un fost soldat

cu un picior rănit. Caroline zâmbi fără să vrea gândindu-se la el.

Chiar dacă ar fi fost liberă să iubească pe oricine, nu avea niciun motiv să creadă că Richard Dalton simţea mai mult decât prietenie pentru ea. Bănuia că el şi Jessica erau pe jumătate îndrăgostiţi unul de celălalt; văzuse deja cât de fericiţi erau că se reîntâlniseră.

Jess ţinuse destul timp doliu după soţul ei şi era gata să meargă înainte, iar Richard îi spusese că toţi ofiţerii din Spania se îndrăgostiseră la un moment dat de magnifica doamnă Sterling. Jessica simbolizase pentru ei tot ce aveau mai bun de oferit femeile engleze, nu doar frumuşei şi farmec, ci şi dragoste părintească şi fidelitate faţă de soţul ei. Maiorul fusese cel mai invidiat bărbat din întreaga Peninsulă.

Caroline spera că cei doi aveau să se căsătorească; era mai bine să-l aibă aşa pe Richard în viaţa ei decât să renunţe la el pentru totdeauna. În plus, îi iubea pe amândoi mai mult decât orice; credea că putea găsi suficientă generozitate în sufletul ei cât să le dorească fericirea.

„Unchiul Richard?” Inima ei se strânse puţin gândindu-se la asta. Dacă Richard şi Jessica se căsătoreau, atunci spera să nu o facă prea curând. Încă nu se simţea pregătită pentru aşa ceva.

După căsătoria cu Jason, avea să fie ocupată prefăcându-se că e o doamnă. Şi apoi aveau să vină copiii – încă un subiect la care nu se gândise prea mult, dar care acum i se părea mai îmbucurător. Nu îi mai era teamă de Jason şi nici nu-l ura. Poate că într-o zi avea să se îndrăgostească totuşi de el? Sau poate era mai bine să nu; Jason nu părea bărbatul care să-şi dorească o soţie iubitoare. El voia o doamnă prezentabilă şi discretă. Caroline nu era sigură dacă baronul ştia măcar ce însemna iubirea. Nici ea nu ştiuse până acum.

O bătaie uşoară în uşă îi întrerupse gândurile. Camerista ei, Betsy, intră.

— Scuză-mă, domnişoară Hanscombe. Ştiu că mi-ai zis să nu te deranjez, dar domnul a spus că este ceva foarte important.

Caroline îşi ridică surprinsă privirea. Nu putea fi Jason; camerista nu s-ar fi scuzat niciodată să o deranjeze în numele stăpânului casei.

— Cine a venit, Betsy?

— Soldatul care stă la Wargrave, domnişoară. Căpitanul Dalton.

Caroline simţi cum sângele îi fuge din obraji. Cu o clipă înainte, fusese mulţumită în resemnarea ei, dar acum totul se schimbase doar la gândul că avea să-l vadă din nou. Cum ar putea să-l privească la fel ca înainte, când întreaga ei lume se schimbase iremediabil? Se strădui să vorbească pe un ton calm şi răspunse:

— Spune-i că voi coborî în câteva minute. Mă aşteaptă în salonul cel mic?

Camerista încuviinţă şi plecă să ducă mesajul, iar Caroline se ridică şi privi disperată în oglindă. Era o altă ironie că ea, cea care nu se obosise niciodată cu felul în care arăta, îşi făcea acum aceleaşi probleme ca orice altă domnişoară îndrăgostită. Din fericire, toate rochiile ei noi erau moderne; rochia de dimineaţă pe care o purta, de culoarea piersicii, era numai bună ca să-i mascheze paloarea. Părul ei fusese coafat simplu, şi nu era nevoie decât să-l pieptene puţin. Îndreptându-şi umerii aproape fără să-şi dea seama, Caroline coborî în salonul cel mic.

Richard avea o figură gravă când Caroline îşi făcu apariţia, dar chipul i se destinse imediat într-un zâmbet cald. Caroline îi întinse mâna şi spuse:

— Ce plăcere neaşteptată. E prima ta vizită la Wildehaven, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă Richard. Conacul e splendid, şi proprietatea e bine întreţinută. Lord Radford şi-a câştigat reputaţia de moşier bun, din câte văd. Dar n-am venit aici să discutăm despre Wildehaven.

Richard se ridică; părea nesigur cum să continue.

— Da? îl îndemnă Caroline, aşezându-se pe unul dintre scaunele tapiţate cu catifea.

Richard se aşează şi el şi spuse:

— Mi-am permis un lucru foarte important, Caroline. Nu este irevocabil, dar s-ar putea să fii supărată pe mine.

Caroline ridică din sprâncene, surprinsă.

— Da?

Richard zâmbi amar şi scoase un plic din buzunarul hainei, apoi i-l întinse:

— Cred că ar fi cel mai bine să citeşti tu asta.

Caroline deschise curioasă plicul. Scrisoarea începea cu adresa celei mai mari edituri de partituri din Londra. Cu ochii mari, citi:

Domnule Dalton,

Ne bucurăm nespus că ne oferiţi ocazia să publicăm compoziţiile pe care le-aţi trimis. Sunt piese de o forţă şi de o virtuozitate incredibile. Până şi cei mai buni compozitori din Europa modernă s-ar putea mândri cu aşa ceva. Sunt şi mai fericit că bărbatul pe care îl reprezentaţi a fost născut în Anglia; prea puţini muzicieni de rang înalt sau născut pe insula noastră. Suntem gata să respectăm dorinţa compozitorului şi să-i publicăm anonim compoziţiile; aşteptăm doar să ne comunicaţi numele sau iniţialele pe care ar dori să le folosim.

Cred că pot spune cu toată încrederea că vom fi onoraţi săi publicăm şi lucrările viitoare şi sper că veţi ajunge în Londra cât de curând, pentru a discuta aspectele financiare.

Umilul dumneavoastră servitor, Silas Wilford

— Ce înseamnă asta? întrebă Caroline, căreia nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Am copiat partiturile pe care le-ai lăsat la Wargrave şi i le-am trimis lui Wilford. N-am spus decât că sunt opera

unei persoane de rang înalt care doreşte să rămână anonimă. Dacă nu vrei să le publici, pot să le recuperez fără nicio problemă. Deşi domnul Wilford ar fi foarte dezamăgit. Richard o privi nerăbdător şi adăugă: Îţi înţeleg timiditatea, Caro, dar lucrările tale merită să fie auzite. Sunt atât de frumoase, că ar putea bucura sufletul tuturor. Wilford va păstra discreţia. Ştiu că nu ai nevoie de bani, dar speram să te bucuri că îţi împărtăşeşti muzica şi altora.

Caroline era prea mişcată ca să-şi mai poată găsi cuvintele.

— Nu-mi vine să cred că cineva ar vrea să-mi publice muzica. Prietenii mei spuneau că le place foarte mult, dar bineînţeles că o făceau doar din obligaţie. Chiar nu-mi vine să cred…

Îşi plecă fruntea, simţind cum lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Gândurile i se învârtejeau: furia tatălui ei, încurajările domnului Ferrante, nopţile albe în care muzica dansa în mintea ei. Părea incredibil că un expert care nici măcar nu o cunoştea îi aprecia munca atât de mult.

Practic ca întotdeauna, Richard îi întinse o batistă curată. Caroline simţi o atingere uşoară pe creştetul capului, dar nu era sigură dacă nu cumva i se păruse. Îşi şterse lacrimile şi îşi ridică privirea.

— Iartă-mă că plâng atâta. Niciodată nu-mi găsesc cuvintele când sunt emoţionată.

— Te bucuri? întrebă Richard, privind-o drăgăstos.

— Da, încuviinţă Caroline. Nu vreau să-mi văd numele pe o partitură. Ar fi groaznic să-i aud pe alţii vorbind despre mine şi criticându-mă pentru că-mi permit să scriu muzică. Nu vreau să fiu observată; dimpotrivă, mă simt foarte stânjenită când sunt în centrul atenţiei. Mă tem că nu voi fi o soţie prea bună pentru un nobil. Dar înseamnă mult pentru mine că celorlalţi le place muzica mea.

— Deci mă ierţi? întrebă uşurat Richard.

— Sigur că te iert. Nici nu-mi vine să cred! Caroline îi zâmbi radioasă. Începea să se entuziasmeze şi ea. Se ridică

încet, apoi făcu o piruetă, înălţându-şi braţele într-un gest nedemn de o doamnă. De fapt, să ştii că mă simt minunat!

— Mâine plec la Londra pentru două, trei zile şi voi face toate aranjamentele, spuse Richard, ridicându-se şi el. Domnul Chelmsford va veni cu mine, ca să se asigure că drepturile tale sunt respectate. Vorbim după ce mă întorc.

Caroline se opri, iar entuziasmul îi păli puţin.

— Stai puţin. Vreau să-ţi dau ceva.

Ieşi în fugă şi se grăbi până în cameră. Când se întoarse, ducea cu ea sonata pe care tocmai o terminase, îl privi timidă şi spuse:

— Asta nu vreau să fie publicată. Am scris-o doar pentru tine.

Apoi se întoarse şi părăsi camera, fiindcă nu voia să-i vadă reacţia.

Imediat ce ajunse înapoi la Wargrave, Richard se aşeză la pian şi cântă sonata. Mesajul era la fel de limpede ca şi când ar fi fost scris în cuvinte; melodia începea lin, apoi curgea într-o serie de teme complicate, de la inocenţă la iubire, cu izbucniri ascunse de pasiune sclipitoare. Durerea şi bucuria se împleteau cu descoperirea şi cu mirarea, dar ultimele acorduri transmiteau ecoul înnebunitor al unei mari pierderi. Richard rămase aşezat mult timp după ce ultimele acorduri încetară. Când se ridică în sfârşit, ştia ce trebuia să facă. Nu-i mai rămânea decât să descopere cum anume.

Capitolul 12

În acea după-amiază se întâmplară la Wildehaven două lucruri care necesitară atenţia lui Jason deşi nu avea chef de nimic. Întâi sosi pianul lui Caroline, însoţit de un gentleman din Italia care nu voia să-l cedeze unui simplu valet. Era un instrument magnific, făcut de Broadwood

însuşi, iar italianul insistase să-l vadă apreciat cum se cuvenea. Puţin amuzat, deşi depresia nu-i dădea pace, Jason o chemă pe Caroline să-i supravegheze pe servitorii care instalară şi acordară pianul.

În timp ce italianul pălăvrăgea încântat cu o doamnă atât de muzicală, Jason o privea cu mare atenţie. Se văzu nevoit să admită că era posibil ca Jessica să aibă dreptate. Caroline nu mai era fata timidă pe care o cunoscuse la Almack cu două luni înainte; se comporta cu o demnitate gravă şi era mult mai încrezătoare în frumuseţea ei feminină. Şi nu mai fugea de el.

Jason tocmai se întorcea, gata să se retragă discret, când Caroline începu să cânte. Nu era prima oară când auzea melodia, dar de data asta pasiunea ei lirică îl mişcă aşa cum nu o mai făcuse niciodată vreo piesă muzicală. Când Caroline termină, italianul îi sărută mâna cu o încântare pură, redus în sfârşit la tăcere.

— Ce-a fost asta, Caroline? întrebă încet Jason.

Caroline îl privi cu ochii ei albaştri.

— Este o sonată la pian de Ludwig van Beethoven. Ţi-a plăcut?

Jason încuviinţă, refuzând să-i destăinuie cât de profund rezonase melodia cu inima lui rănită. Impresionat fără să vrea, înţelese în sfârşit ce însemna muzica pentru Caroline.

Era ironic că descoperise asta abia când ajunsese să-şi dorească să o vadă dusă la Jericho. Lumea era mult prea complicată, constată el posomorât, retrăgându-se din nou în biroul lui.

Al doilea lucru fu sosirea mult aşteptată a mătuşii Honoria. După ce se plânse puţin de starea drumurilor şi făcu câteva comentarii acide legate de ultimele schimbări de la Wildehaven, Lady Edgeware se retrase în camera ei pentru a se odihni înainte de cină.

Jason era recunoscător, deşi bănuia că mătuşa lui îşi ascuţea limba ca să-i desfiinţeze oaspeţii de la cină. După

cum descoperi mai târziu, avea dreptate.

*

Jessica avea o durere formidabilă de cap, iar ăsta era un pretext suficient de bun ca să se eschiveze de la cină. Se hotărî să facă totuşi un efort, cu atât mai mult cu cât plănuia să plece de la Wildehaven imediat ce familia Hanscombe sosea la conac. Asta însemna că trebuia să mai dea ochii cu Jason de câteva ori.

În timp ce se îmbrăca pentru cină, începu să regrete că îi plăceau hainele atât de mult; avea inima grea şi nu se putea comporta aşa cum ar fi fost de aşteptat din partea femeii superbe din oglindă. Rochia de seară de un albastru-închis era cea mai sobră pe care o adusese cu ea; din păcate însă, avea un decolteu extrem de adânc, iar culoarea ei îi scotea în evidenţă părul roşcat şi îi făcea ochii verzi să arate mai mult turcoaz. Asta era cea mai potrivită rochie pentru ocazie, aşa că Jessica se resemnă cu gândul şi merse alături să-şi cheme nepoata.

Când intrară în salon, Jessica observă că erau cu toţii posomorâţi. Jason era mai înnegurat ca niciodată, Caroline era tăcută şi distantă, iar jessica însăşi era rece şi neprietenoasă cu amândoi.

George Fitzwilliam era singurul care părea cât de cât normal. Făcea tot posibilul să găsească subiecte de conversaţie care să-i intereseze pe ceilalţi. Dar până şi el renunţă când văduva Lady Edgeware intră cu paşi mari, purtând un turban violaceu cu trei pene de struţ. Era limpede că îşi revenise după călătorie şi îşi căuta noi victime. Jason nu le spusese celorlalţi de sosirea ei, iar acum observă cu o plăcere răutăcioasă cum oaspeţii lui se pregăteau de bătălie.

Lady Edgeware îl privi de sus pe George şi spuse:

— N-o să înţeleg niciodată ce te atrage la acest pierde-vară, nepoate. Toţi cei din familia Fitzwilliam sunt

într-o doagă.

George păli.

— Dar sunt de viţă nobilă, mătuşă Honoria, murmură Jason.

Honoria se concentră apoi asupra viitoarei ei nepoate, studiind-o cu o privire sfredelitoare din cap până-n picioare.

— Deci ea este fata, spuse ea răstit. Nu arăţi ca şi când ai fii cine ştie ce. Te crezi în stare să fii soţia unui Kincaid, fetiţo?

Caroline se crispă, dar o privi în ochi pe Lady Edgeware.

— Voi face tot posibilul, Lady Edgeware, spuse ea.

— Nu-i destul. Dacă nu faci un moştenitor în douăsprezece luni, o să trebuiască să-mi dai socoteală.

Impresionat că logodnica lui nu leşinase încă sub o privire care le dădea fiori până şi bărbaţilor, Jason interveni:

— O parte din responsabilitate îmi revine şi mie.

— Prostii! Bărbaţii din familia Kincaid au fost mereu iubiţi pasionali. Sau te-ai moleşit? Lady Edgeware îi aruncă o privire sfidătoare nepotului ei, de parcă l-ar fi provocat să-şi proclame virilitatea, dar apoi îşi schimbă ţinta înainte ca Jason să apuce să spună ceva. Întorcându-se spre Jessica, văduva zise cu ochii mijiţi: Incomparabila domnişoară Westerly, primăvara din 1903. Te-ai măritat cu un flecar în uniformă şi ai dispărut. Ce cauţi aici?

Temându-se că Jessica va reacţiona urât la o asemenea descriere a soţului ei iubit, Caroline interveni grăbită:

— Lady Edgeware, dă-mi voie să ţi-o prezint pe mătuşa mea, doamna Sterling.

— Nu este nevoie, spuse Lady Edgeware, fluturând nerăbdătoare o mână spre Caroline. Mi-o amintesc limpede de la balul la care şi-a făcut debutul. Tot băieţoasă eşti, fata mea?

Jessica îşi ridică bărbia şi răspunse rece:

— Da. Şi văd că tu eşti tot nepoliticoasă.

Lady Edgeware surprinse pe toată lumea cu un chicotit.

— Sigur că aşa sunt. La vârsta asta nu-mi rămân prea multe plăceri. Mă bucur să văd că nu te-ai schimbat. Te comportai destul de scandalos pentru o fată de şaptesprezece ani – la fel ca mine când eram de vârsta ta. Dacă trăieşti să ajungi la anii mei, o să te trezeşti că-ţi terorizezi urmaşii ca să te distrezi, la fel ca mine.

— Tot ce se poate, răspunse Jessica, cu umbra unui zâmbet jucându-i pe buze. Dar sper că-mi voi găsi şi alte distracţii.

Sub privirile uimite ale celorlalţi, Lady Edgeware o conduse pe Jessica într-un colţ şi începu un monolog acid şi vesel, suficient de lung cât să împiedice orice altă tentativă de conversaţie în timpul mesei.

Doamnele se retraseră după cină, iar Lady Edgeware o descusu pe Caroline despre familia ei, despre sănătate şi despre legătura dintre familiile Hanscombe şi Westerly („cei din familia Westerly sunt un lot mult mai bun decât familia Hanscombe”). Ţâţâi dezaprobator când i se spuse că mama lui Caroline murise după ce născuse o singură fiică.

Auzind asta, Caroline făcu ochii mari şi răspunse că, dacă i se întâmpla şi ei acelaşi lucru, Jason va putea să-şi aleagă o a doua soţie care să-i nască un moştenitor. Lady Edgeware o privi tăios, neştiind dacă fata glumea sau vorbea serios. Dar Caroline o fixă cu ochi mari şi nevinovaţi, aşa că Lady Edgeware se întoarse din nou spre Jessica. Până să vină un servitor cu ceaiul, data balului fusese hotărâtă pentru următoarea noapte cu lună plină, iar Jessica fusese invitată să se ocupe şi ea de planificări şi de detalii.

Reuniunea se termină destul de repede. Lady Edgeware obosise, iar celelalte două doamne nu erau prea interesate să facă conversaţie. Când ajunseră în dormitor, Caroline îşi invită mătuşa în vizită, spunându-i că avea veşti bune.

Jessica o urmă cu plăcere. Era şi timpul să se întâmple ceva bun, deşi nu era sigură că voia să-şi audă nepoata spunând că se îndrăgostise de Lord Radford.

Dar Caroline se căţără în pat şi îi întinse timidă scrisoarea de la editura muzicală. Mătuşa ei o citi de două ori, apoi o luă în braţe.

— Caro, e minunat! Presupun că Richard Dalton e cel care ţi-a trimis compoziţiile?

— Da, şi mă bucur că nu m-a întrebat pe mine întâi, încuviinţă Caroline. N-aş fi avut niciodată destulă încredere cât să fiu de acord. Sunt foarte fericită să ştiu că un străin îmi apreciază muzica.

Jessica se aşează şi ea pe pat, privind-o jucăuş în vreme ce spuse:

— Credeai că eu şi domnul Ferrante am fi spus că ne place muzica ta doar ca să-ţi facem ţie pe plac?

— Nu cred că m-aţi minţit, zise Caroline şi râse. Dar tot mă aşteptam să fiţi puţin părtinitori. Încruntându-se puţin, continuă: Ştiam că am un talent bunicel pentru o amatoare. Dar mă surprinde că muzica mea e la fel de bună ca a compozitorilor care se ocupă serios cu asta.

— Caro, şi tu te ocupi serios de muzică, obiectă mătuşa ei.

— Doar fiindcă iau muzica în serios nu înseamnă că sunt şi bună la asta, răspunse nepoata ei pe un ton sec. Apoi se întinse pe spate şi continuă cu o voce visătoare şi cu faţa ascunsă: în ultima vreme s-au întâmplat atâtea lucruri, Jess. Sunt o cu totul altă persoană faţă de cum eram acum trei luni.

— O persoană mai bună sau mai rea? întrebă pe un ton neutru mătuşa ei.

— Mai bună, cred, răspunse serioasă Caroline. Mai înţelegătoare şi, sper, mai înţeleaptă. Şi mult, mult mai bătrână.

— Ah, ce bine e să ai douăzeci şi unu de ani şi să-ţi dai seama că ai devenit femeie! chicoti Jessica.

— Sună pompos, nu-i aşa? Dar serios, faptul că n-am fugit din cameră când Lady Edgeware s-a uitat urât la mine ar trebui să fie un semn că m-am maturizat.

— După standardele tale, eu sunt un Hercule de o sută de ani.

Caroline se ridică încet în capul oaselor, cu o mină împăciuitoare.

— Ai fost atât de curajoasă. Îmi pare sincer rău că Doamna Dragon te-a luat în primire.

— Ah, nu e chiar aşa rea, să ştii. Mai ales acum, când sunt sigură că nu mă dispreţuieşte. Dar n-aş vrea totuşi să mă gândesc că într-o zi aş putea ajunge ca ea.

— Niciodată, spuse Caroline cu hotărâre. Şi tu eşti severă când trebuie, dar ai o inimă bună. N-am nicio îndoială că Lady Edgeware nu se poate mândri cu aşa ceva.

— Trebuie să te obişnuieşti să-i spui mătuşa Honoria, replică maliţioasă Jessica.

— Doamne apără-mă!

Caroline ţipă şi se rostogoli pe pat, apoi îşi ascunse capul sub o pernă.

— Trebuie să iei lucrurile aşa cum sunt, cu bune şi cu rele, spuse Jessica, ridicând un colţ al pernei. După ce devii Lady Radford, vei avea mult mai mult de câştigat decât de pierdut.

Caroline se întristă deodată şi răspunse:

— Mă voi strădui să ţin minte asta.

*

Richard se întoarse din Londra duminică seara, după un drum greu. Piciorul îl durea din cauza efortului, aşa că îşi turnă un pahar de brandy şi căzu într-un somn adânc, fără vise. În dimineaţa următoare, se simţea ciudat de însufleţit şi se întrebă dacă nu cumva buna lui dispoziţie era dată de senzaţia că se întorcea acasă. Lăsă cu hotărâre gândul la o parte; încă nu era pregătit să ia acea decizie.

Pe lângă contractul cu editura muzicală, Richard îşi discutase opţiunile legale cu Chelmsford. Era tentat să semneze un contract privat pentru Wargrave şi să primească una dintre proprietăţile mai mici şi o sumă de bani suficientă cât să o facă viabilă. În rest, intenţiona să-i lase titlul şi restul proprietăţii lui Reginald Davenport. Fără îndoială vărul lui avea să accepte, fiindcă altfel ar fi rămas cu buzele umflate.

Richard fusese amuzat să afle că singurul venit al vărului său era o alocaţie de la proprietate care îi era plătită în continuare chiar dacă el şi bătrânul conte nu-şi vorbiseră ani de zile. Asta îl făcuse să simtă, din nou, că nu era potrivit să fie un aristocrat britanic. Din câte se părea, aristocraţii nu se comportau ca oamenii normali.

După micul dejun, Richard călări până în sat şi intră în biserică. Avea un plan. După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, începu să îl caute pe Chandler, vicarul. Sunetul unor plânsete înfundate îi atrase atenţia spre silueta îngenuncheată în micuţa capelă a Fecioarei, în stânga lui. Fiindcă nu îl lăsă inima să plece pur şi simplu, intră în capelă.

Lady Helen Chandler îşi ridică fruntea şi se întoarse spre el cu obrajii plini de lacrimi. Richard îi întinse batista lui de bumbac, gândindu-se că văzuse destule doamne triste în ultima vreme. Helen se frecă la ochi câteva clipe, apoi spuse cu o voce stăpânită:

— Fiica mea ar fi împlinit cincizeci de ani astăzi.

— Nu înţeleg, ar fi împlinit, Lady Helen? întrebă cu blândeţe Richard.

Dacă bătrâna doamnă voia să-şi împărtăşească necazurile cuiva, n-ar fi fost prima oară când Richard auzea o poveste tristă.

— Sunt sigură că a murit de trei ani, încuviinţă bătrâna. Dar n-am mai văzut-o de treizeci de ani.

Richard simţi un fior, dar îşi păstră vocea la fel de calmă, întrebând:

— S-a măritat şi a plecat în străinătate?

— În fapt, da, spuse bătrâna cu o voce pierdută. Dar cel mai trist este că a fost obligată să plece. O mare parte din vină îmi aparţine. Ani de zile am tot sperat că o voi revedea, că voi putea să-mi cer iertare. Simţeam că era bine şi, probabil, fericită. Dar de acum trei ani n-am mai simţit nimic şi am ştiut că nu va mai veni acasă niciodată.

Richard nu spuse nimic. Se simţea prins în ghearele unei tragedii care se consumase cu ani şi ani în urmă, dar în acelaşi timp începuse să bănuiască altceva. Lady Helen nu avea nevoie de nicio încurajare, fiindcă acum simţea nevoia să vorbească. Povestea continuă să curgă într-un şuvoi de cuvinte:

— Fiica mea avea nouăsprezece ani şi era o fată foarte drăguţă. Un cunoscut de-al primului meu soţ voia să se însoare cu ea. Şi eu, şi soţul meu eram de acord, dar Mary nu voia. Era îndrăgostită de un tânăr care îi era prieten din copilărie. Un băiat destul de grosolan, după părerea mea. Lady Helen făcu o grimasă, continuând: E ironic că l-am preferat pe Lord Barford, fiindcă eu însămi mă căsătorisem cu un prieten din copilărie şi regretam asta. Dacă n-ar fi fost copiii mei la mijloc, l-aş fi părăsit pe Rankin, şi la naiba cu toate scandalurile! Inspiră adânc. Mary a plâns şi m-a implorat, dar eram convinsă că era mai bine să se mărite cu un bărbat matur şi de încredere care să poată să aibă grijă de ea. Băiatul de care se îndrăgostise, Julius, era abia cu un an mai mare decât ea. Avea fraţi mai mari şi niciun viitor. Aşa că eu, crezându-mă peste măsură de înţeleaptă, m-am lăsat orbită de mândrie şi mi-am forţat fiica să se logodească cu un bărbat pe care îl ura. Până la urmă s-a dovedit că instinctele ei erau mult mai de încredere decât „înţelepciunea” mea. Dacă aş fi ştiut şi eu lucrurile pe care le-am aflat mai târziu despre Lord Barford, nici nu l-aş fi lăsat să fie în aceeaşi cameră cu Mary, cu atât mai puţin să o oblig să se mărite cu el. Bărbaţii sunt de vină, fiindcă nu împărtăşesc şi femeilor

ceea ce ştiu. Barford era corupt şi de o răutate rară. Frumuseţea lui Mary îl atrăgea fiindcă voia să o distrugă. Fusese însurat cu ani în urmă. Soţia lui se spânzurase.

Richard simţi un fior mai rece decât pietrele din pardoseala bisericii. Acum era pe cale să afle, în sfârşit, întregul motiv pentru care părinţii lui părăsiseră Anglia. Spera doar că era destul de puternic să suporte adevărul.

— Mie mi se pare că ai făcut totul de dragul ei, spuse el.

Lady Helen făcu un gest scurt cu mâna.

— Asta nu-i destul. Am încercat să-i controlez viaţa fiicei mele, şi asta a dus la o tragedie. O tragedie pe care nu mi-o voi ierta niciodată.

— Soţul tău ar fi obligat-o pe Mary să se mărite chiar şi fără acordul tău?

— Nu, spuse bătrâna, ridicându-şi capul cu o mândrie de mult uitată. Nu, sunt fiica unui conte, şi aveam destulă influenţă. Aveam şi o avere a mea. Soţul meu nu ar fi putut să se impună în faţa mea şi a familiei mele. Fiul meu, Robert, era de partea lui Mary. Şi el era de o vârstă cu Julius şi îi era prieten. Dar nu l-am ascultat nici pe el. În schimb… Lady Helen se opri puţin, apoi spuse slab: Mi-am avertizat soţul că mi-era teamă că Mary o să fugă. Era prea docilă. Nu-mi venea să cred că renunţase aşa uşor. Eram la casa noastră din Londra, cu două săptămâni înainte de nuntă. Dragul meu soţ ieşise să bea cu Barford într-o noapte. Nu cunosc toate detaliile, dar cred că el i-a spus lui Barford că Mary ar putea fugi înainte de nuntă. Barford a sugerat că ar fi mai bine să o posede în aceeaşi noapte. Erau logodiţi, deci aproape căsătoriţi. Nu era o crimă să se grăbească puţin, iar Mary n-ar mai fi fugit. În plus, după ce avea să o posede, ce alt bărbat ar mai fi vrut-o?

Vocea ei se schimbă. Acum era plină de furie. Aşa că tatăl ei, care ar fi trebuit să o protejeze, şi-a lăsat fiica să fie violată în propria ei casă. Eu dormeam în aripa cealaltă şi n-am auzit nimic, dar mai târziu am aflat că servitorii care

dormeau în pod îi auziseră ţipetele. După ce Barford a terminat, Mary a reuşit cumva să scape. A fugit din casă înainte ca Barford şi soţul meu să-şi dea seama ce voia să facă. Mary a fugit în picioarele goale, sângerând, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că Julius stătea doar câteva case mai încolo şi n-a păţit nimic mai rău în drum spre el. Uitând unde era, Lady Helen se lăsă cuprinsă de amintiri. Continuă într-o şoaptă răguşită: Am auzit restul poveştii de la fiul meu, Robert, care era cu Julius Davenport atunci. Mary a bătut la uşă plângând isteric. Julius a coborât să-i deschidă, şi Mary i-a povestit totul chiar acolo, pe treptele de la intrare. Barford şi soţul meu au venit apoi şi au încercat să o ia cu forţa. Lady Helen zâmbi firav, răzbunătoare. S-au duelat chiar acolo, pe stradă, la lumina torţelor. Fiul meu i-a fost secund lui Julius, iar soţul meu – lui Barford. Barford a ales săbiile. Se spunea că era unul din cei mai buni duelişti din Anglia, dar tânărul Julius s-a dovedit a fi mai bun. Ar fi putut să-l ucidă pe Barford de la început, dar n-a făcut-o. S-a jucat de-a şoarecele şi pisica, l-a împuns şi l-a făcut să sângereze din douăsprezece răni. Într-un duel cum se cuvine, ar fi fost oprit, dar fiul meu nu s-a amestecat, iar soţul meu n-a îndrăznit. Trecură câteva clipe, apoi Lady Helen continuă slab: în cele din urmă, Julius s-a săturat şi l-a înjunghiat pe Barford în inimă. Apoi s-a întors spre soţul meu şi i-a spus că singurul motiv pentru care nu-l omora şi pe el era fiindcă nu voia să o supere şi mai rău pe Mary. După asta au intrat în casă. Robert o ţinuse pe Mary tot duelul; mi-a spus că a refuzat să plece. Ridică din umeri. În dimineaţa următoare, Julius şi Mary dispăruseră. Robert a venit şi mi-a povestit ce s-a întâmplat, apoi mi-a spus că cei doi se hotărâseră să plece din ţară. Eu şi fiul meu am părăsit casa soţului meu în aceeaşi zi şi nu ne-am mai întors niciodată. Câteva luni mai târziu, am primit un bilet de la Julius în care îmi spunea că s-au căsătorit, că Mary era bine şi că nu mai aveau de gând să se întoarcă. Eu am cumpărat o casă aici, gândindu-mă că, dacă se vor întoarce

vreodată, vor trece şi pe la Wargrave. Dar şi asta era o speranţă în van. Tatăl lui Julius, contele de Wargrave, nu se înţelegea bine cu băiatul de ani întregi. După ce a fugit cu Mary, l-a dezmoştenit public. Întreaga poveste a fost trecută sub tăcere, dar se ştia deja destul cât să provoace un mare scandal.

— Cum ai ajuns aici, Lady Helen? întrebă pe un ton absent Richard, studiind chipul bunicii sale.

De data asta, Lady Helen zâmbi împăcată.

— Dumnezeu a fost bun cu mine. Chandler, vicarul, m-a ajutat să mă împac cu vina a ceea ce făcusem. Amândoi am fost văduviţi cam în acelaşi timp. În cele din urmă, ne-am căsătorit şi de cincisprezece ani suntem fericiţi împreună. Fiul meu este Lord Rankin acum, iar cea mai mare proprietate a lui este la douăzeci de kilometri spre est. S-a căsătorit cu o doamnă pe care a ales-o chiar el şi e fericit. Nu i-am stat niciodată în cale.

— Deci ai învăţat din greşelile tale. E ceva.

Bătrâna oftă, şi privirea i se umbri iarăşi.

— Poate că nu, spuse ea. Apoi îl cercetă pe căpitan cu privirea. Dar de ce îţi povestesc toate astea? Singurul care mai ştie e Chandler.

Richard îngenunche pe o pernă de rugăciune, la un pas de bunica lui.

— Inima ta ştie de ce, replică el. Uită-te la mine.

Bătrâna făcu ochii mari.

— Cine eşti? suspină ea, iar chipul i se lumină. Este oare cu putinţă…?

Richard termină el propoziţia:

— Eu sunt fiul lui Julius Davenport şi al lui Mary Rankin. Iar tu eşti bunica mea pe care n-am cunoscut-o niciodată.

Lady Helen suspină din nou şi îşi duse o mână la inimă.

— Dumnezeule mare! exclamă ea. Apoi continuă posomorâtă: Dacă n-aş fi fost atât de vanitoasă şi mi-aş fi

luat ochelarii, te-aş fi cunoscut dinainte. Semeni foarte mult cu tatăl tău, dar ai ceva şi din trăsăturile lui Mary. Povesteşte-mi despre ea. Spune-mi totul.

Richard povesti viaţa părinţilor lui în Europa, încheind cu accidentul din Grecia. Apoi spuse:

— Mary era cea mai fericită femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Avea o vorbă bună pentru fiecare om pe care îl întâlnea. E posibil ca trauma prin care a trecut înainte de căsătorie să o fi apropiat prea mult de tatăl meu; în orice caz, amândoi trăiau doar în prezent Acum înţeleg de ce nu priveau niciodată în urmă, dar sunt gata să jur pe Biblie că nu avea nimic împotriva ta.

Bătrâna închise ochii. O lacrimă i se scurse pe obraz.

— Mulţumesc, spuse ea încet. Vreau atât de mult să cred şi eu asta. Iar tu, tinere, continuă deschizându-şi ochii, eşti noul conte de Wargrave.

— Nu încă, şi probabil niciodată. Sunt aproape hotărât să cer o mică proprietate lângă coasta de sud şi să-i las tot restul vărului meu, Reginald Davenport. El vrea totul, eu nu. Banii şi titlurile nobiliare nu mi-au ajutat rudele prea mult.

— Dar… începu Lady Helen, însă apoi se opri şi zâmbi amar. Trebuie să-mi reamintesc iar şi iar să-mi văd de treabă. Vei sta în Anglia? Nu am prea mulţi nepoţi, şi n-aş vrea să te pierd.

— Îţi promit că vom păstra legătura indiferent ce se întâmplă, răspunse Richard şi zâmbi. În schimb, te rog să nu spui nimănui cine sunt, în afară de soţul şi de fiul tău – cel puţin o vreme. De fapt, am venit să-ţi cer o favoare. Am venit pentru a cere permisiunea de-a folosi orga. Nu pentru mine, ci pentru… o prietenă de-a mea, care s-ar putea să aibă curând nevoie de ea.

— Asta se poate aranja uşor, spuse vioaie bătrâna, ridicându-se brusc. În biroul soţului meu e o cheie de rezervă de la loja cu orga. Merg să o iau acum. Spunând asta, bătrâna se ridică pe vârfuri, se sprijini de umerii lui şi

îl sărută uşor pe obraz. Cu o voce blândă, şopti: Mulţumesc că mi-ai adus-o pe Mary a mea înapoi acasă.

Apoi se întoarse şi dispăru.

După ce primi cheia, Richard porni înapoi spre Wargrave Park. Însă, la jumătatea drumului se opri, găsi un trunchi de copac pe care să se aşeze şi dădu frâu liber furiei pe care o simţise mai devreme gândindu-se că draga lui mamă fusese violată de un bătrân libidinos…

Richard găsi o creangă căzută şi o rupse metodic în bucăţele cu toată forţa de care era în stare. Cel puţin se consola cu gândul că tatăl lui fusese mai mult decât capabil să-şi răzbune iubita.

Julius fusese un spadasin de excepţie şi de multe ori oferise lecţii tinerilor nobili din oraşele în care se stabiliseră. Deşi Richard semăna fizic cu tatăl său, personalitatea era mai degrabă a mamei, calmă şi liniştită.

Dar Richard se enervase de câteva ori atât de rău, că i-ar fi făcut cinste tatălui său, şi el cunoscut pentru accesele de furie intensă şi volatilă. Mereu îl deranja să-i vadă pe alţii ameninţând persoane care nu erau vinovate cu nimic; poate că o parte din el intuise ce păţise mama lui. În orice caz, furia lui de acum era cu treizeci de ani prea târzie.

După câteva minute, Richard aruncă bucăţile de lemn şi inspiră adânc, ca să se liniştească. Avea nevoie de timp pentru a putea accepta ceea ce i se povestise, iar răbufnirea de acum nu-l ajuta prea mult. Părinţii lui făcuseră pace cu trecutul; acum era rândul lui să procedeze la fel.

Deocamdată era mai bine să se gândească la noile lui rude: o bunică distinsă, demnă de respectul lui şi, după un timp, de iubire; un bunic vitreg care era un om al bisericii; un unchi pe care nu-l cunoscuse niciodată şi verişori care aveau cu siguranţă să-i placă.

Rudele din partea familiei Davenport nu-l încântau chiar aşa mult, dar până şi Reginald îşi avea momentele lui. După trei ani în care fusese absolut singur pe lume, era

straniu să-şi găsească dintr-odată o întreagă reţea de oameni şi de relaţii. Dar nici verişorii, nici chiar bunicii nu-l preocupau prea mult acum. Ceea ce dorea de fapt era o soţie.

*

Caroline se trase înapoi de la masa de scris, se uită la ceas, apoi îşi întinse degetele obosite. Era timpul să evadeze. În ultimele trei zile, Lady Edgeware o făcuse să scrie invitaţii la bal şi liste cu lucrurile care erau de făcut. Dacă Lady Edgeware era generalul şi Caroline era un soldat din prima linie, cel puţin Jessica era un maior. Multe dintre ideile ei legate de aperitive şi decoraţii fuseseră acceptate în cele din urmă de Lady Edgeware.

Caroline era pe cât de amuzată de discuţiile lor, pe atât de îngrozită la gândul că va trebui să participe a astfel de evenimente şi în viitor. Deocamdată, Jessica şi Honoria se întrebau dacă era prea puţin să aibă doar douăzeci de preparate diferite pentru fiecare fel de mâncare de la cina de dinainte de bal.

Cu o zi înainte, Caroline primise un bilet în care Richard o invita să vină şi să cânte la orga din biserica satului Wargrave. Richard găsise nişte partituri pe care le putea folosi. Caroline nu spusese nimănui de bilet, nici chiar Jessicăi, aşa că acum zise doar că se duce la plimbare şi se furişă afară din cameră. Talentul ei de a trece neobservată îi folosi din plin de data asta; cele două doamne nici nu-i simţiră lipsa.

Caroline era atât de nerăbdătoare să ajungă la întâlnire, că abia la jumătatea drumului îşi dădu seama că vremea părea să se strice în curând. Cerul se umplea de nori negri, iar aerul era greu şi apăsător.

Ridică din umeri; dacă se întorcea să-şi ia o pelerină, avea să întârzie – şi, în plus, risca să fie atrasă din nou în pregătirile pentru bal. Ploaia n-avea să-i facă rău, iar orice

clipă pe care o petrecea împreună cu Richard era de nepreţuit, pentru că ar fi putut la fel de bine să fie ultima. Richard venea şi el la bal peste patru zile, dar asta nu conta prea mult; în calitate de oaspete de onoare, Caroline nu urma să poată face altceva decât să-l salute. Apoi avea să fie o femeie măritată şi înlănţuită de ceea ce se cuvenea să facă.

Richard stătea pe o bancă lângă intrarea din spate a bisericii. Când se ridică şi îi adresă zâmbetul lui cald şi prietenos, Caroline îşi dori să poată opri timpul în loc şi să rămână pentru totdeauna în acel moment fericit îi era uşor să pretindă că şi Richard era la fel de bucuros să o vadă pe cât de fericită era ea.

— Mă bucur că ai putut să vii, spuse Richard, luând-o de mână. Am vrut să-ţi dau personal contractul de la editură şi cecul pentru compoziţiile tale. Eu şi domnul Chelmsford am găsit o metodă prin care îl poţi împuternici să se ocupe de toate problemele financiare în numele tău. În acest fel, nimeni nu va afla cine eşti. Poţi să-ţi alegi un alt reprezentant, desigur, dar îl cunosc pe domnul Chelmsford şi ştiu că e un om cinstit. Eşti de acord?

Caroline îşi trase mâna, deşi nu voia.

— Este foarte bine aşa. Mi-a plăcut foarte mult de el. Nu m-am gândit niciodată să fac bani din compoziţiile mele, aşa că orice câştig e peste aşteptări. Se opri o clipă, apoi continuă timidă: Chiar e o orgă înăuntru sau n-ai vrut decât să mă aduci aici?

— Chiar este. Uite ce-am găsit, spuse Richard, dându-i câteva partituri.

Caroline se încruntă puţin şi întrebă:

— Johann Sebastian Bach. Este rudă cu Johann Christian Bach?

— Tatăl lui, încuviinţă Richard. Se pare că în statele germanice au fost mai multe generaţii de muzicieni din familia Bach. Johann Sebastian nu e la fel de cunoscut în Anglia ca tatăl lui, însă, dacă piesele lui sună la fel de bine

pe cât îmi închipui, atunci e un compozitor foarte bun.

Caroline studie pe rând partiturile, din ce în ce mai entuziasmată.

— *Toccata* şi *Fuga în Re minor*. Nu e un titlu prea interesant, dar melodia pare minunată. Haide să încercăm!

Richard descuie loja cu orga, apoi merse în spatele instrumentului, ca să tragă de foalele care alimentau ţevile uriaşe cu aer. Caroline uită de el. Începu să se încălzească, testând superbul instrument care fusese donat de ultima contesă de Wargrave.

După câteva minute, Caroline atacă prima piesă, dar „atacă” era, cu siguranţă, cuvântul cel mai potrivit. Începu cu o explozie magnifică de sunet care făcu zidurile vechii biserici să rezoneze în armonie. Lui Caroline îi plăcuse dintotdeauna muzica la orgă, şi cânta de multe ori la slujbe în biserica din Wiltshire. Era uimitor de satisfăcător să se lase în voia simţurilor şi să cânte o piesă atât de puternică. După apogeul magnific al capodoperei domnului Bach, Caroline începu să cânte cu acelaşi entuziasm dramatic piesa *Messiah* a lui Händel, apoi îşi încheie concertul cu *A Mighty Fortress Is Our God.* Muzica religioasă deborda de forţă şi frumuseţe, iar Caroline era încântată.

Când coborî din lojă să i se alăture lui Richard, Caroline se opri la jumătatea scărilor, şocată. În faţa ei era un public care ar fi aplaudat dacă n-ar fi fost într-o biserică. Vicarul cel bătrân era în primul rând, iar lângă el stătea o doamnă în vârstă, distinsă.

Câteva femei îmbrăcate în livreaua servitorilor de la conac stăteau în partea din spate a bisericii, plus încă şase trecători care fuseseră atraşi de sunetul muzicii. Caroline se înroşi şi tocmai se întreba pe unde să fugă, când bătrânul vicar se apropie şi spuse:

— Îţi mulţumesc, fata mea. Nu ştiu dacă am văzut un om vorbindu-i lui Dumnezeu sau Dumnezeu vorbindu-i unui om, dar muzica ta a fost o binecuvântare. Sper că vei veni să cânţi aici deseori.

Caroline murmură câteva cuvinte de mulţumire, înclină din cap spre public şi îl apucă uşurată de braţ pe Richard.

— Vrei să evadezi? o întrebă înţelegător Richard.

— Te rog!

Caroline nu se linişti cu totul până nu ajunseră la câteva zeci de metri depărtare de biserică.

— Îmi pare rău că am reacţionat aşa prosteşte, spuse ea, ridicând din umeri în semn de scuză pe drumul înapoi spre Wildehaven. Urăsc să fiu în centrul atenţiei, mai ales aşa, din senin.

Richard chicoti văzându-i expresia.

— Nu-ţi place să fii admirată?

— Nu, chiar deloc, spuse încet Caroline. Dacă am vreun talent muzical…

— Chiar îl ai, şi încă din plin.

Caroline nu se lăsă întreruptă, ci continuă:

— Dacă am vreun talent, atunci îl am din naştere, şi nu merit să fiu lăudată pentru asta, aşa cum nu merit să fiu lăudată că am ochi albaştri. Mă simt stânjenită dacă cineva mă crede mai bună doar pentru un dar pe care îl am de la natură.

Richard se întinse să o ferească de o creangă de care era să se lovească şi spuse:

— Tot talentul din lume n-ar însemna nimic fără muncă, iar tu ai muncit din greu. Câte mii de ore ai petrecut studiind, exersând, compunând?

— Dar asta nu înseamnă că am muncit, protestă Caroline. Mi-a făcut plăcere.

— Cu alte cuvinte, chicoti Richard, meritǎm să fim apreciaţi doar dacă suferim pentru asta?

— Sună un pic prostesc dacă o spui aşa, admise Caroline. Dar consider că o fiinţă mai presus ca mine merită să fie lăudată pentru asta. Înţelegi ce vreau să spun? N-am mai încercat niciodată să vorbesc despre asta până acum; ştiu doar că nu-mi place să ies în evidenţă.

— Cred că înţeleg, încuviinţă Richard. Şi cred că eşti remarcabil de modestă, Caroline Hanscombe.

— Să nu cumva să fii impresionat! spuse Caroline. Şi asta o am tot din naştere.

Niciunul dintre ei nu observase cerul care se întuneca, absorbiţi cum erau de conversaţie. Un tunet bubui chiar deasupra, însoţit de un torent brusc de ploaie. Richard privi în jur, apoi spuse:

— E o colibă de pădurar ceva mai încolo. Putem să ne adăpostim până se termină ploaia.

Apoi o luă de mână şi o conduse în josul unui mal, spre stânga.

Caroline începu să râdă şi cu mâna cealaltă îşi dădu la o parte părul ud din ochi. Nu era atentă pe unde păşea, aşa că se împiedică de o rădăcină, şi îşi pierdu echilibrul. Richard se întoarse repede şi o prinse înainte să lovească pământul, apoi o strânse la piept ca să-şi re- capete amândoi echilibrul.

Încă râzând, Caroline îşi ridică privirea şi îi văzu chipul foarte aproape de al ei. Dintr-odată simţi că nu mai putea să respire. Privirea ei se pierdu în ochii lui căprui, cercetători.

Richard se mişcă încet şi tandru, lăsându-i loc lui Caroline să se retragă dacă dorea. Se aplecă şi o sărută încet, cu meticulozitatea unui bărbat care îşi ignorase dorinţele prea mult timp.

Singura experienţă a lui Caroline cu săruturile fusese cu Jason, o singură dată, în ziua în care se logodiseră, în afară de asta, mai încercase o dată cu un băiat nepriceput din vecini, la treisprezece ani. Dar ce se întâmpla acum era cu totul altceva.

Caroline suspină de plăcere şi îşi deschise instinctiv buzele sub ale lui, cu trupul lipit de el. Îi simţea inima bătându-i aproape de sânii ei, iar contrastul dintre fierbinţeala lui şi răceala rochiei ei de muselină îmbibate cu apă i se părea de un erotism imposibil de uitat. Îl înconjură

cu braţele, simţindu-i umerii lui laţi şi muşchii puternici în clipa când el o strânse şi mai tare. Cu una din mâini îi dezmierda cu mişcări indescriptibil de minunate şira spinării, iar cu cealaltă îi sprijinea capul. Buzele lui se desprinseră de ale ei, sorbind picăturile de ploaie. Caroline respiră adânc, încântată, când Richard ajunse la urechea ei şi o mângâie uşor cu limba. Readus la realitate de sunetul slab, căpitanul îşi slăbi strânsoarea şi se trase înapoi, ţinând-o încă în braţe.

— Te rog nu te opri, îl imploră Caroline.

Simţurile ei erau captivate cu totul, iar picăturile furioase de ploaie cântau un ritm pasional în tandem cu trupul ei. Nu mai simţise niciodată aşa ceva, însă noua experienţă îi poseda trupul la fel cum nevoia arzătoare de muzică punea uneori stăpânire pe mintea ei. Numele de Caroline Hanscombe, logodna ei şi obligaţiile faţă de familie nu mai însemnau nimic pentru ea. Amândoi se simţeau singuri în întreaga lume, un cuplu primordial, la fel ca Adam şi Eva.

— Dacă nu ne oprim acum, zise Richard şi râse tremurat, nu cred că mă voi mai putea controla, şi apoi vom avea amândoi probleme. Dacă nu ne înecăm mai întâi. Haide, doamna mea.

Îşi aplecă fruntea şi îi atinse din nou buzele într-un sărut la fel de plin de promisiuni pe cât fuseseră de pline de pasiune săruturile dinainte. Apoi îşi scoase haina şi o ţinu; deasupra capetelor amândurora, îndrumând-o pe Caroline până la colibă. Uşa era descuiată şi le dezvălui o cameră mobilată simplu, cu o masă de lemn, o bancă, un dulăpior şi un mic şemineu. Picăturile de ploaie loveau acoperişul subţire şi se scurgeau pe singura fereastră.

Richard o aduse pe Caroline până lângă banchetă, îi puse haina pe după umeri, apoi o aşeză în poala lui. Braţele lui calde erau o pavăză împotriva aerului răcoros, iar Caroline se simţea caldă şi protejată cum nu mai fusese niciodată. Îşi lăsă capul pe umărul lui, la fel de fericită ca un

pisoi adormit lângă mama lui.

Stătură aşa o vreme, în tăcere şi armonie, până când Richard îi dădu la o parte şuviţele ude de pe faţă şi spuse:

— Caro, trebuie să vorbim. Ploaia se va opri în curând, şi avem multe de discutat.

Caroline scoase un sunet fericit şi se cuibări mai aproape de pieptul lui. Încă nu voia să înfrunte problemele care o aşteptau. Richard îi mângâie obrazul cu un deget, apoi spuse blând:

— Fiecare bărbat poartă în suflet imaginea iubirii perfecte. Când te-am văzut pentru prima oară, am ştiut că eşti visul meu împlinit. Te-am iubit din acea clipă. Adică, adăugă el chicotind fără să vrea, din clipa în care m-am convins că nu eşti un înger.

Caroline tresări surprinsă.

— Ai crezut că eram un înger?

— Aşa mi s-a părut, recunoscu Richard şi zâmbi amintindu-şi. Erai cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem vreodată, cu părul de aur şi un nimb în jurul tău, cântând la harpă. Erai mult prea dulce şi diafană ca să fii o simplă muritoare. Mângâind-o pe obraz, continuă: Şi, dacă am înţeles bine sonata pe care ai scris-o pentru mine, şi tu mă iubeşti.

Caroline îl privi timidă, dar ochii ei albaştri îi întâlniră pe ai lui fără să ezite.

— Te iubesc, zise ea. N-am putut să o spun în cuvinte, aşa că mi-am descris sentimentele cum am ştiut mai bine. Te iubesc mai mult decât aş putea să-ţi spun vreodată.

Richard o trase lângă el, şi se sărutară din nou câteva minute, timp în care niciunul nu se arătă interesat să continue discuţia. Apoi o ridică şi o aşeză pe bancă, la mică distanţă de el, spunând:

— Nu ajungem nicăieri aşa! Am vrut să ne întâlnim astăzi în primul rând fiindcă mi s-ar fi părut de prost gust să te cer de soţie în casa logodnicului tău.

Caroline îşi ridică privirea, iar chipul i se întristă

amintindu-şi situaţia imposibilă în care erau. Richard li atinse uşor buzele cu un deget şi spuse:

— Singura noastră soluţie e să rupi logodna cu Lord Radford. Te urmăresc de la început, şi nu te-am văzut să dai vreodată de înţeles că îl iubeşti. Dimpotrivă, pari să te temi de el. Ţi-a făcut ceva?

— Ah, nu! Nu! spuse repede Caroline. E adevărat că eram speriată de el la început, dar asta era din cauza mea. El a fost mereu generos şi onorabil cu mine. Dar… dar…

Caroline se opri. Nu se mai simţea în stare să continue. Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă încet Richard.

— *Nu pot* să rup logodna. Trebuie să mă mărit cu el!

Richard îngheţă.

— De ce?

— Din cauza… E din cauza banilor, se bâlbâi Caroline.

— E adevărat că n-am o avere la fel de mare ca Lord Radford, dar îţi promit că vei duce o viaţă confortabilă alături de mine. Cred că voi primi o mică proprietate pe coasta de sud. Ar fi o viaţă liniştită, ca la ţară, dar vom avea destui bani să călătorim din când în când la Londra şi poate pe continent, ca să vedem ce fac ceilalţi muzicieni.

Caroline îl privi în continuare fix şi răspunse încet:

— Viaţa pe care mi-o oferi ar fi mai mult decât mi-am dorit vreodată. Dar nu este vorba doar despre ceea ce-mi doresc eu. Tatăl meu… are probleme mari cu banii.

Lord Radford i-a plătit o sumă care i-ar rezolva toate problemele şi le-ar asigura viitorul fraţilor mei mai mici. Şi… tatăl meu i-ar fi interzis surorii mele, Gina, să se mărite cu bărbatul pe care îl iubeşte dacă eu nu l-aş fi acceptat pe Lord Radford.

Richard îi strânse mâna într-un gest de solidaritate.

— Biata mea iubită! Bănuiam că ai pus mereu nevoile celorlalţi înaintea ta. Lord Radford e îndrăgostit de tine?

Caroline se încruntă puţin.

— Nu ştiu. Presupun că da, fiindcă altfel n-ar fi avut

niciun motiv să mă ceară în căsătorie. Dar nu îl înţeleg deloc. Niciodată nu am simţit iubire din partea lui.

Richard nu spuse nimic. Cunoscuse în trecut bărbaţi cu bani care erau colecţionari de felul lor, strângând obiecte rare şi preţioase doar ca să le aibă. Era uşor să-şi închipuie că un astfel de bărbat o voia pe Caroline pentru frumuseţea ei delicată şi pentru talentul ei. Putea fi un fel de iubire, dar nu o iubire care să hrănească inima şi sufletul. Richard o văzuse pe Caroline înflorind în ultimele săptămâni. Dacă Radford era genul de bărbat care să-şi considere soţia o comoară şi atât, Caroline avea să se ofilească în curând.

— Vrei să vorbesc cu el?

Caroline se gândi puţin, apoi clătină încet din cap.

— E foarte tentant, dar... e prea curând. Am... am nevoie de timp. Sufletul meu e nehotărât. Vreau să fiu cu tine mai mult decât mi-am dorit vreodată, dar nu este vorba doar despre mine. Cum aş putea să le întorc spatele tuturor? Şi i-am dat cuvântul meu lui Jason.

Richard nu încercă să o atingă.

— E vorba despre onoarea ta, şi tu trebuie să hotărăşti. Dar, când te gândeşti la ceilalţi, te rog nu uita şi de mine.

— Iar dacă mă hotărăsc să mă mărit totuşi cu Radford? întrebă Caroline cu o privire tristă.

Expresia lui Richard nu se schimbă.

— Atunci eu voi pleca de aici. N-aş suporta să te văd cu un alt bărbat.

Caroline se simţea de parcă inima i se sfâşia în două. Se ridică brusc şi spuse:

— E timpul să mergem. Vii la bal vineri?

Richard se ridică şi el, privind-o cu seriozitate.

— Da. Voi rămâne aici până când mă accepţi sau mă izgoneşti.

Caroline încuviinţă şi ieşi. Norii se risipiseră, şi un soare palid lumina printre crengile copacilor. De pe frunze

se scurgeau picături răzleţe de ploaie. Caroline îşi strânse haina lui Richard în jurul ei, tremurând, deşi nu din cauza frigului de afară. Putea decide ce să facil cu restul vieţii ei acum, dar se temea că nu avea puterea necesară pentru a lua o asemenea decizie.

Capitolul 13

Sosirea familiei Hanscombe la Wildehaven miercuri după-amiaza coincise cu începerea a două zile de pregătiri febrile. Lady Hanscombe şi Lady Edgeware îşi dădeau târcoale ca două pisici precaute pe teritoriu neutru.

Gina se aruncă în braţele surorii ei, pălăvrăgind fericită. Logodnicul ei, Gideon, o urmărea ca un pisoi docil. Sir Alfred privi terenurile bogate şi grajdurile fără egal fără să-şi ascundă prea bine lăcomia, încântat că urma să aibă un ginere aşa bogat Jason îndură invazia cu o politeţe rece şi înţepată. Deşi rudele lui Caroline erau vulgare, cel puţin se simţea recunoscător că ea nu le semăna. Îşi reaminti din nou să fie recunoscător că pariul lui prostesc nu-i scosese în cale o mireasă mai rea. Nu era vina lui Caroline că stătea între el şi Jessica; dacă nu s-ar fi logodit, el nu şi-ar fi regăsit niciodată iubirea.

Durerea de a o pierde a doua oară ardea sub aparenţa lui de nezdruncinat, dar totuşi se liniştise puţin înţelegând în sfârşit de ce jessica îl părăsise. Ştia acum că şi ea îl iubea la fel de mult cum o iubea el.

Dar asta era prea puţin ca să-i ajungă pentru tot restul vieţii.

Joi seara, Jason îi spuse lui George Fitzwilliam la un pahar de brandy că îşi câştigase, în fond, pariul: averea şi titlul lui îi aduseseră o mireasă aleasă la întâmplare. George fu imediat de acord. Nu-i păsa prea mult de ideile abstracte. Momentan, problema lui era dacă să se

îndrăgostească de Caroline sau de Jessica. Una peste alta, Caroline urma să se căsătorească în curând, deci asta era alegerea cea mai sigură; Jessica, pe de altă parte, s-ar fi putut îndrăgosti şi ea de el. În cele din urmă, oftă romantic şi zise:

— Eşti foarte norocos, Jason. Cred că Dumnezeu a intervenit când am făcut pariul.

Jason ridică o sprânceană şi răspunse ironic:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că tu şi frumoasa ta mireasă aţi fost Hărăziţi Unul Altuia. Din moment ce nu v-aţi fi întâlnit niciodată altfel, pariul nostru pare să fi făcut parte din Planul lui Dumnezeu, spuse George cu o privire exaltată, datorată în mare măsură alcoolului.

Jason pufni dispreţuitor, pe jumătate amuzat, pe jumătate îndurerat. Dacă Dumnezeu se implicase într-adevăr, atunci avea un simţ dubios al umorului de i-o adusese pe Jessica atât de aproape, pentru ca apoi să i-o răpească din nou.

— Ai citit prea mult Byron, replică el.

George îi aruncă o privire jignită.

— Dar nu cred că ai putea găsi vreo mireasă mai bună decât Caroline! Frumoasă, graţioasă, atât de dulce… Este un diamant de primă clasă!

Dintr-odată Jason se simţi foarte obosit. Chipul la care visa nu era al unui model social – ci al celei mai vioaie şi mai drăgăstoase femei pe care o cunoscuse vreodată.

— Poate ar trebui să te căsătoreşti tu cu ea atunci.

Oferta nu era spusă chiar în glumă. Dacă Sir Alfred voia bani, George Fitzwilliam avea mai mult decât era nevoie.

Dar problema nu erau banii, ci dragostea lui Caroline pentru el, ivită în cel mai prost moment. Asta o făcuse pe Jessica să-şi redescopere latura nobilă, din păcate.

George era pe jumătate beat, dar nu se lăsă prins în capcană. Făcu o grimasă tristă şi spuse:

— Nu sunt demn nici să-i ating poalele rochiei, aşa că mă mulţumesc să o admir de la depărtare.

Din fericire, Lady Edgeware intră în birou înainte ca cei doi să ajungă la alte propuneri stranii. George fu cât pe ce să se înece cu înghiţitura de brandy când sări în picioare, fiindcă nici măcar alcoolul nu-i putea răpi bunele maniere.

Lady Edgeware flutură o mână în direcţia lui şi spuse:

— Nu este nevoie să te ridici pentru mine. Sau eşti pe cale să te retragi?

Ultima propoziţie fu însoţită de o privire plină de subînţeles, iar George murmură „Noapte bună!” şi fugi din cameră în mai puţin de şaizeci de secunde.

Jason îşi urmări prietenul retrăgându-se cu o jumătate de zâmbet sec.

— Sper că nu îmi persecutezi şi servitorii aşa cum îmi asupreşti prietenii, spuse el. Vrei ceva de băut?

Lady Edgeware se aşează în fotoliul lui George, care era cald încă.

— O să beau puţin din acel brandy pe care îl ascunzi când ai musafiri, spuse ea.

Nepotul ei turnă lichidul chihlimbarul într-un pahar fără să mai spună nimic, apoi i-l întinse. Lady Edgeware sorbi o înghiţitură şi oftă mulţumită în timp ce Jason o privea cu ochii mijiţi. Din moment ce avea o carafă cu acelaşi brandy în camera ei de fiecare dată când venea în vizită, era prea puţin probabil ca doamna să fi coborât în birou doar ca să bea. Era limpede că voia să discute ceva cu Jason, dar ezita, lucru neobişnuit pentru ea. Plictisit dintrodată, Jason o îndemnă:

— Voiai să-mi spui ceva? Să comentezi felul în care administrez proprietatea? Sau să-mi critici preferinţele politice?

Lady Edgeware îşi ridică bărbia şi îl fixă cu privirea.

— Vreau să vorbim despre căsătoria ta! Chiar ai de gând să te însori cu un copil?

— Nu-ţi place alegerea mea? întrebă Jason, ridicând

periculos o sprânceană. Am făcut exact ce mi-ai spus: mi-am găsit o femeie tânără, sănătoasă şi respectabilă care să ducă mai departe linia familiei Kincaid.

— Nu respectabilitatea e problema, replică Lady Edgeware încruntată, ci spiritul ei.

— Are o forţă pe care mă îndoiesc că ai văzut-o încă, o apără Jason.

— E prea moale pentru tine, băiete. Te vei plictisi de ea într-o săptămână. Mătuşa ei ţi s-ar potrivi mult mai bine.

Jason se simţi de parcă tocmai primise un pumn în stomac. Oare Honoria observase ceva în comportamentul lor? Totuşi, acum avea o scuză să vorbească despre Jessica.

— E o femeie foarte frumoasă, dar ce te face să crezi că mi s-ar potrivi? Mi-a spus odată că o detestai mai mult decât oricare altă femeie din Londra.

— Era o fetişcană încăpăţânată, dar acum a devenit o femeie plină de caracter. Ea te-ar înfrunta şi te-ar provoca să gândeşti. Mătuşa lui mai sorbi o gură de brandy, apoi adăugă pe un ton neutru: în plus, am văzut cum o priveşti când crezi că nu te vede nimeni.

— Îmi propui cumva să-mi abandonez logodnica şi să mă însor cu mătuşa ei? Ar fi un scandal pe cinste!

Lady Honoria se întristă dintr-odată.

— Scandalul ar fi repede dat uitării. O căsătorie de convenienţă e bună dacă nu ai vreo preferinţă specială, dar când un Kincaid se îndrăgosteşte, se îndrăgosteşte pe viaţă. Mie nu mi-a trecut niciodată.

Jason se simţea foarte stânjenit văzându-şi mătuşa atât de vulnerabilă.

— Nu ştiam că îţi pasă atât de mult de iubire, spuse el.

— N-am avut ocazia să o încerc pe pielea mea, zise ea şi ridică din umeri. Când am cunoscut în sfârşit pe cineva care să-mi facă sângele să fiarbă în vene, era prea târziu. Amândoi eram deja căsătoriţi, şi aventura nu ne-a adus mare lucru. Dar tu mai ai timp. Sau prostuţa te-a refuzat?

— Cu tot respectul pentru vârsta dumitale, te întreci cu gluma, spuse Jason cu severitate. Apoi se ridică şi îşi termină băutura dintr-o înghiţitură. Pot să te conduc până în cameră?

— Nu poţi, replică acid Lady Honoria. Sunt în vârstă şi îmi place să mă întrec cu gluma, dar cel puţin sunt capabilă să mă descurc în casa în care am crescut.

— Atunci ne vedem mâine, răspunse Jason indiferent. Asta dacă nu eşti prea mahmură să cobori.

Lady Honoria îşi trânti paharul pe masa de lemn lustruit şi îl urmări cum ieşea din birou.

Jason se simţea oarecum mulţumit că măcar câştigase bătălia, dar, până să ajungă în pat, se simţi din nou lovit de un val de depresie. Nici măcar alcoolul pe care îl băuse nu era de-ajuns să îi liniştească mintea febrilă. Îşi imagina cum Jessica ar fi arătat în patul lui, cu părul răsfirat pe pernele moi, cu braţele deschise, gata să-l primească…

Gândul că Jessica era sub acelaşi acoperiş era imposibil de îndurat. Jason încă se mai foia de pe o parte pe alta la ora două dimineaţa, când auzi un sunet slab la uşă.

Preţ de o clipă îşi permise să îşi imagineze că Jessica venise să-l caute, dar speranţa nebunească îi dispăru în clipa în care auzi un râcâit şi un sunet distinct:

— Mia-aa-a-au!

Jason dădu la o parte aşternuturile încâlcite şi deschise uşa înainte ca Wellesley să strice panourile sculptate de mână. Oaspetele nepoftit crescuse acum, nu mai era doar un pisoi. Luna aproape plină era atât de strălucitoare pe hol, că ochii lui Wellesley o reflectau ca un felinar. Jason oftă obosit, întrebându-se ce să facă. Putea să-l lase să miaune şi să zgârie uşa tot restul nopţii. Putea să-şi cheme mastifful, pe Rufus, şi să-i dea motanul drept o gustare. Putea să-l arunce pe fereastră şi să afle dacă pisicile aterizau într-adevăr mereu în picioare.

— Bine, spuse el. Intră. Dar să nu te prind că sforăi.

Motanul nu se compara cu stăpâna lui, dar Jason se

simţea totuşi mai liniştit cu Wellesley lângă el, ascultându-l cum toarce undeva pe pernă. Îşi frecă obrazul de blana moale, apoi se lăsă pe spate şi se relaxă în sfârşit, în câteva minute, adormiseră amândoi.

*

Caroline Hanscombe era extrem de frustrată. De câteva zile încerca să stea de vorbă între patru ochi cu tatăl ei, dar nu reuşise niciodată. Sir Alfred tot pleca să evalueze proprietatea lui Radford, să-şi viziteze un vechi asociat din vecini sau să se îndoape cu vinul gazdei lui. Caroline îşi petrecu aproape toată ziua de joi şi dimineaţa de vineri întâmpinând oaspeţii veniţi pentru bal. Deşi Lady Edgeware era gazda oficială a aiului, Caroline era în centrul atenţiei şi trebuia să stea la dispoziţia tuturor. Asta o convinse încă o dată că nu voia să devină o doamnă care să găzduiască mereu oaspeţi.

Se hotărâse să se elibereze de logodna nedorită dacă se putea şi îşi alesese deja o strategie. Primul lucru era să stea de vorbă cu tatăl ei şi să afle cât de grave erau problemele lui. Caroline avea să-i ofere moştenirea de la mama ei şi banii primiţi de la editura muzicală. Deşi suma din urmă nu era prea mare, Caroline se pregătea să le trimită o colecţie de cvartete şi sonate care urmau să fie primite şi să aducă un oarecare profit.

Chiar dacă banii erau de-ajuns pentru rezolvarea problemelor celor mai presante, ştia bine că tatăl ei nu avea să o elibereze prea uşor de obligaţiile ei filiale – văzuse deja cu câtă lăcomie începuse să cerceteze Wildehaven. Prin urmare, următorul pas, cel vital, era să discute cu Gina despre logodna ei cu Gideon. Oare tatăl ei chiar putea să îi interzică nunta? Caroline nu ştia ce spunea legea, dar ştia că actele de logodnă fuseseră deja semnate. Poate că asta era suficient să o protejeze pe Gina.

În cele din urmă avea să vorbească şi cu Jason. Era

acceptabil ca o femeie să rupă logodna, deşi un bărbat ar fi fost aspru criticat pentru acelaşi lucru. Însă, chiar dacă nu-l iubea, Caroline îi datora totuşi respect şi recunoştinţă.

Cum ar fi reacţionat ea dacă Jason şi-ar fi lăsat la o parte aura blazată şi i-ar fi mărturisit că o iubeşte? Dacă îi păsa într-adevăr într-atât, avea să-i fie extrem de greu să rupă logodna.

Gândul la Richard – zâmbetul lui blajin, potrivirea dintre ei în trup şi suflet, sentimentul că el era alesul – era singurul lucru care îi dădea curajul de a merge mai departe. Dacă voia să fie împreună cu Richard, atunci trebuia să facă ceva în privinţa asta.

*

Până spre sfârşitul după-amiezii de vineri Caroline tot nu reuşise să se apropie de tatăl ei. Se hotărî să îl abordeze în seara balului. Avea să fie şi el acolo câteva ore, aşa că la un moment dat Caroline plănuia să-l ia deoparte chiar dacă trebuia să-l târască după ea.

Fiind oaspetele de onoare, Caroline fusese trimisă în camera ei să se odihnească înainte să înceapă festivităţile, aşa că o invită pe Gina să-şi facă siesta de după-amiază împreună. Era prima oară când puteau sta de vorbă între patru ochi, şi aveau multe de discutat.

Gina era la fel de veselă ca întotdeauna, dar devenise mai matură şi mai încrezătoare. Dragostea îi prindea bine. Părinţii lui Gideon o primiseră cu braţele deschise, iar nunta fusese hotărâtă pentru o zi din august.

— Apoi ne vom petrece luna de miere în Italia! Gideon a vrut dintotdeauna să meargă acolo, iar acum, că s-a terminat războiul, putem călători în siguranţă. Gideon spune că nu există cineva cu care ar vrea să meargă mai mult decât cu mine!

— Sună minunat de romantic, admise Caroline zâmbind. Crezi că te vor interesa antichităţile?

— Dacă Gideon vrea să-mi explice, atunci orice mi se pare interesant, chiar şi... Gina căută un obiect potrivit. Un iceberg!

Caroline ezită, apoi decise că venise vremea să afle nişte răspunsuri.

— Gina, dacă tata ar deveni... dificil, ar putea să-ţi interzică să te măriţi?

— N-ar îndrăzni! răspunse sora ei cu o expresie foarte indignată.

— Dar ştii că are toane uneori, încercă iarăşi Caroline. Să presupunem că i-ar intra în cap că nu trebuie să te măriţi cu Gideon. Ar putea să-ţi interzică asta chiar şi cu actele semnate?

— Ce idee ridicolă, Caro! Dacă ar încercă un lucru atât de prostesc, s-ar întoarce plin de umilinţă acasă. Nici Gideon şi nici părinţii lui nu i-ar permite să rezilieze actele, iar *eu* n-aş putea fi convinsă sub nicio formă să rup logodna. În plus, continuă Gina, cu o voce mai blândă, este prea târziu. Eu şi Gideon suntem deja împreună.

— Vrei să spui, întrebă ea precaută, că Gideon a...?

Se opri fiindcă nu se putea gândi la un mod suficient de delicat de a-şi confirma bănuielile.

Gina încuviinţă viguros, jumătate timidă, jumătate mândră.

— Da, este exact lucrul la care te gândeşti. Deşi cred că ar fi mai precis să spun că a fost din vina mea. Bietul meu mieluşel era atât de hotărât să fie un gentleman... Eu am fost cea fără pic de ruşine. Adică n-avea rost să aşteptăm, continuă ea grăbită. Ne doream atât de mult unul pe altul. Gândeşte-te ce simţi tu pentru Radford.

Luată pe nepregătite, Caroline se înroşi foarte tare. Din fericire, Jessica intră înainte să apuce să răspundă. Mătuşa ei auzise ultima parte a discursului Ginei şi urmări cu grijă reacţia lui Caroline.

— Nu-ţi face sora să roşească, Gina, spuse ea cu o voce care se voia veselă. Nu e la fel de îndrăzneaţă ca mine

sau ca tine.

Gina o privi pe Jessica şi chicoti ca de la femeie la femeie.

— Nu la suprafaţă, dar sunt sigură că, dincolo de manierele lui cuviincioase, se ascund aceleaşi gânduri ca ale mele. Cine nu s-ar gândi la asta cu un bărbat ca Radford?!

Zâmbetul Jessicăi îngheţă, dar niciuna din domnişoare nu observă. Gina era prinsă în fanteziile ei, iar Caroline era disperată de situaţia falsă care se crease. O clipă, fu tentată să le spună celor două prietene de Richard, dar apoi decise să fie precaută. Nu era corect să le împovăreze cu problemele ei înainte de vreme. Avea timp să le ceară sprijinul după ce fapta era împlinită.

— De fapt, Caroline, am venit dintr-un alt motiv, spuse Jessica. Mi-e dor de Linda, şi mă gândeam să mă întorc la Wiltshire după bal. Din moment ce Gina şi părinţii tăi vor rămâne aici, nu vei duce lipsă de supraveghetori.

Caroline îşi privi mătuşa cu o uşoară încruntătură. Era ceva neobişnuit în felul în care vorbise, dar nu-şi dădea bine seama ce.

— Desigur, dacă asta vrei. Îmi va fi dor de tine, dar nu pot să te ţin lângă mine pentru totdeauna. Vei veni în vizită în curând?

„Când o să zboare porcii!” se gândi Jessica, dar cu voce tare spuse:

— Voi veni la nuntă, desigur. Apoi rămâne de văzut. Sunt sigură că tu şi soţul tău veţi vrea să fiţi singuri o vreme.

Caroline îi aruncă o privire imposibil de desluşit. Nu vorbiseră decât platitudini de când veniseră la Wildehaven. Dragostea le făcuse pe amândouă mai discrete – mai ales că era vorba de acelaşi bărbat. Jessica îşi jură din nou că nepoata ei nu avea să fie rănită de o aventură care ar fi trebuit să se termine cu mai mult de doisprezece ani în urmă. În şase luni, Jason avea să se îndrăgostească cu totul

de noua lui mireasă şi poate chiar să-şi aştepte primul copil. Iar Jessica avea să rămână singură şi îndurerată. Ştia doar că trebuia să dispară şi să le dea timp mirilor să îşi consume căsnicia.

— Mă duc să mă întind puţin, continuă ea. Vă sugerez să faceţi acelaşi lucru. Va fi o noapte lungă.

Deşi nu-şi dădea seama de asta, cuvintele ei aveau să se dovedească o profeţie.

*

Richard nu fusese invitat la cină la Wildehaven, aşa că servi o masă uşoară înainte să plece spre bal. Caroline nu-l mai căutase din ziua în care fuseseră prinşi de ploaie pe drum, şi era nerăbdător să o vadă. Simţea că lucrurile se îndreptau spre punctul culminant, sperând să fie aproape dacă iubita lui avea nevoie de el. Cu siguranţă îl iubea şi ea, dar familia şi chiar societatea le stăteau împotrivă. Mulţi l-ar fi criticat pentru că dorea să o ia de lângă un bărbat atât de dorit; dar el era sigur că ea nu-şi dorea să devină o doamnă modernă. Avea nevoie de ea.

Richard era îngândurat când Reggie se aşează şi el la masă; se întâlneau rareori, chiar dacă stăteau sub acelaşi acoperiş. Vărul lui băuse din nou şi era în toane proaste.

— Aveai dreptate cu meciul din Bristol, spuse răstit Reggie, servindu-se cu prepeliţă prăjită.

Richard se concentră asupra prezentului şi răspunse politicos:

— Mă bucur că te-am putut ajuta.

— Din păcate, comentă Reggie încruntat, n-am avut încredere în tine şi am pierdut nişte bani la meci.

— Banul nu trage la jucătorii de noroc, murmură căpitanul.

Reggie îl privi furios.

— Sunt sigur că tu eşti prea plictisitor ca să rişti ceva.

— Într-adevăr, răspunse Richard, împingându-şi

farfuria la o parte. Regula mea e că nu pariez niciodată lucruri materiale. E mult mai interesant când îmi pariez însăşi viaţa.

— Mă faci laş pentru că nu m-am înrolat în armată? mârâi Reggie.

Richard rămase uimit de agresivitatea celuilalt. Părea că îi zgândărise orgoliul, deşi nu intenţionase asta.

— Chiar deloc. Am auzit destule lucruri despre tine, dar toată lumea spune că, eşti un om curajos. Există suficiente motive ca să nu te înrolezi care n-au nimic de-a face cu lipsa curajului.

Puţin mai calm, Reggie sorbi o înghiţitură uriaşă devin.

— Voiam să mă înrolez, mărturisi el, dar scumpul meu unchi Wargrave nu mi-ar fi dat voie niciodată, îmi plătea mereu datoriile, dar nu-mi dădea destul cât să-mi cumpăr un rang. Şi tiu voiam să mă înrolez ca soldat de rând.

Reggie rămase cu privirea pierdută în pahar, gândindu-se probabil unde greşise în viaţă. Brusc, îşi ridică privirea.

— Tu arăţi foarte chipeş în seara asta. Se întâmplă ceva prin vecini? Este al naibii de plictisitor pe-aici în ultima vreme.

— E un bal la Wildehaven în cinstea logodnicei lui Lord Radford.

— Ah, da. Fetiţa aia blondă.

Richard nu răspunse. Orice discuţie despre Caroline ar fi putut degenera rapid într-o ceartă dacă Reggie începea să spună lucruri nepotrivite.

Reggie îşi turnă încă un pahar.

— Dacă ştia că sunt şi eu pe-aici, Radford m-ar fi invitat din politeţe. Oricum vom fi vecini în curând.

— Tu ştii mai bine decât mine, spuse Richard. Eu nu l-am cunoscut încă.

— E al naibii de mândru.

Reggie se întinse şi îşi mai turnă încă un pahar, iar

Richard îi ură noapte bună şi se retrase. După încă o sticlă de vin, Reggie începu să se înfurie. La naiba cu Radford, n-avea niciun drept să-l ignore. Era un conte – sau aproape conte. Deci era de rang mai mare ca Radford. Şi n-avea de gând să plece. Radford nu-l putea da afară. În plus, asta îi dădea ceva de făcut în plictiseala nesfârşită de aici.

Clătinându-se puţin, Reggie îşi strigă valetul şi urcă în camera lui să se schimbe în haine de seară.

*

Caroline îşi petrecuse ultimele două ore întâmpinând oaspeţii la intrare, iar acum se simţea de parcă zâmbetul îi fusese cizelat în granit Arăta impecabil, într-o rochie de culoare crem brodaţi cu flori de nu-mă-uita în aceeaşi culoare ca ochii ei. Betsy îi prinsese o coroană simplă de trandafiri asortaţi în păr, iar Jason îi trimisese două şiraguri de perle pe ţâre să le poarte. Era un dar generos, însoţit de un bilet fermecător, iar lui Caroline aproape i se făcuse rău.

Era groaznic de neliniştită şi până acum nici nu se atinsese de cina somptuoasă servită înaintea balului. Prinsă în politeţurile care i se cereau, lăsase deoparte gândul la confruntarea cu tatăl ei. Şi totuşi, îşi simţea mâinile reci, iar stomacul o durea. Dacă ar fi avut de ales, ar fi fugit în jos pe treptele de marmură de la Wildehaven şi n-ar mai fi privit înapoi.

În loc de asta, Caroline stătea între Jason şi Lady Edgeware în timp ce îi erau prezentate nenumărate rude şi cunoştinţe. Cu toţii ştiau de logodnă, dar Caroline nu urma să fie prezentată oficial abia după cină. Jason arăta minunat de chipeş fiindcă îi dăduse, în sfârşit, mână liberă lui Wills, valetul său. Wills era mereu frustrat de nerăbdarea stăpânului său; Radford îşi lăsa uneori servitorul acasă când pleca în călătorii, se îmbrăca singur dimineaţa, deşi un gentleman modern n-ar fi trebuit să facă niciodată asta, şi în general nu-i permitea lui Wills să îşi exercite din plin

geniul creator.

În seara asta însă, Jason era îmbrăcat într-un costum imaculat, negru, iar în jurul gâtului avea o cravată înnodată într-un stil pe care el însuşi îl inventase, prinsă cu un ac cu rubin. „Baronul cel Diabolic în carne şi oase”, se gândi Caroline. Jason radia prin toţi porii virilitate şi forţa abia stăpânită care o speriase aşa tare la început. Gândindu-se că va trebui să-l înfrunte şi pe el, nu doar pe tatăl ei, Caroline simţi iarăşi cum i se întoarce stomacul.

Tocmai se pregăteau să treacă în salonul de bal, când îl văzu pe Richard venind spre ea. Era îmbrăcat într-un costum elegant, semn pentru cunoscători că şi el, asemenea altor soldaţi, făcuse apel la croitorul Scott. Jacheta lui nu era neapărat modernă, din moment ce putea fi îmbrăcată fără ajutorul unui valet, dar croiala ei îi punea, fără îndoială, în evidenţă umerii laţi şi trupul puternic. Caroline îi aruncă o privire plină de iubire. Richard făcu o plecăciune şi îi zâmbi cald, intim, iar Caroline simţi că i se înmoaie genunchii.

— Arăţi ca Titania, spuse încet Richard, admirându-i trandafirii din păr. Sau ca Primăvara lui Botticelli.

Caroline zâmbi în semn că îi mulţumea pentru compliment, apoi spuse calm:

— Mă bucur să te văd, căpitane Dalton. Dă-mi voie să ţi-i prezint pe Lady Edgeware şi pe Lord Radford.

Richard făcu o plecăciune spre doamnă, apoi dădu mâna cu Jason. Cei doi bărbaţi se măsurară din priviri; Richard era curios să-l cunoască pe logodnicul lui Caroline, iar Jason avea sentimentul vag că-l mai văzuse undeva pe Richard. Jason spuse:

— Caroline mi-a zis cândva că stai la Wargrave Park. Ce părere ai de domeniu?

— E impresionant, dar a fost neglijat.

— Într-adevăr. Conacul nu a mai fost administrat cum ar fi trebuit de ani de zile. Sper că Reggie Davenport va găsi un agent care ştie ce face sau se va hotărî să-mi vândă

proprietatea după ce o va moşteni. Este mare păcat ca o proprietate atât de bună ca Wargrave să fie lăsată de izbelişte atâta vreme.

— Davenport stă la conac de câteva săptămâni, spuse Richard pe un ton neutru.

Jason ridică o sprânceană.

— Fără îndoială a făcut vreo găinărie în Londra şi se ascunde acolo.

Richard zâmbi auzind cât de repede înţelesese Radford situaţia şi întrebă:

— Vă cunoaşteţi?

— Din nefericire, da. Mereu am fost ca şoarecele şi pisica.

— Cine e şoarecele şi cine e pisica? întrebă interesat Richard.

Jason zâmbi şi se hotărî că îi plăcea de Richard.

— Fiecare, pe rând – cine vorbeşte primul e şoarecele, ascultătorul sare la harţă ca pisica. Din moment ce nu mai e nevoie să fac pe portarul, dă-mi voie să te prezint şi altor oaspeţi. Am înţeles că nu le cunoşti decât pe Caroline şi pe doamna Sterling?

Jason o salută pe Caroline cu o plecare a capului, apoi îl conduse pe Richard în salonul de bal. Caroline îi urmări, întrebându-se dacă să se bucure sau să fie neliniştită că cei doi se înţelegeau atât de bine. Lady Edgeware îi întrerupse gândurile. Bătrâna urmărise conversaţia cu o privire imposibil de desluşit, iar acum spuse:

— Haide, fata mea. Carnetul tău de bal e aproape plin, şi a venit vremea să-i răsplăteşti pe toţi gentlemenii care te-au aşteptat cu atâta răbdare.

După câteva dansuri tradiţionale, Jason îşi invită logodnica la vals. Dansară mult mai relaxaţi ca la Almack, dar conversaţia lor nu evoluase prea mult faţă de atunci.

Caroline îl căuta cu privirea pe tatăl ei, iar în cele din urmă îl văzu într-un colţ cu un grup de oameni în vârstă. Sir Alfred nu părea prea grăbit să plece, aşa că se lăsă purtată

de vals, permiţând muzicii să o relaxeze. Şi Jason părea mulţumit să danseze în linişte; acum se simţeau mai relaxaţi unul alături de celălalt, dar Caroline îşi dădu brusc seama că nu aveau absolut nimic despre care ar fi putut vorbi. Aveau interese cu totul diferite.

Dansul se apropie de sfârşit, iar Caroline îl văzu pe Richard pe partea cealaltă a salonului. Richard vorbea cu reverendul Chandler şi cu soţia lui, iar alături de ei era cineva care se numea, dacă-şi amintea bine, Lord Rankin. Richard se simţi privit şi îşi ridică privirea. Ochii li se întâlniră şi rămaseră aşa o vreme.

Brusc, Caroline îşi aminti ce spusese Gina despre Gideon: „Chiar dacă este în cealaltă cameră, tot îl simt aproape”. Caroline simţea cum forţa şi căldura lui Richard o cuprindeau încet, dându-i puterea de a face ce trebuia făcut. La un moment dat, muzica se opri, şi îl privi pe Jason, spunându-i:

— Trebuie să stau de vorbă cu tatăl meu. Apoi, fără să-şi dea prea bine seama de ce, Caroline adăugă: De ce nu dansezi cu mătuşa Jessica? Pare puţin tristă în ultima vreme.

Fără să aştepte vreun răspuns, Caroline se întoarse şi pomi prin mulţime spre tatăl ei.

Jason o urmări cu privirea. Ei bine, de ce să nu danseze cu Jessica? Nimeni n-ar fi putut să-l critice fiindcă dansa o dată cu un oaspete. Următoarea melodie nu începuse încă, aşa că Jason le ceru în grabă încă un vals şi merse să o caute pe Jessica. Ea arăta magnific într-o rochie de mătase lucioasă, vişinie. Ochii ei erau poate puţin prea strălucitori, iar conversaţia ei vrăjise o întreagă ceată de admiratori. Un tânăr ofiţer de marină venit în permisie era pe cale să o conducă afară, când Jason se impuse politicos:

— Îmi invoc privilegiul de gazdă.

Apoi, înainte ca Jessica să aibă timp să protesteze, Jason o luă la dans.

Să dansezi cu Caroline era ca şi când ai fi dansat cu

un nor, dar Jessica era, fără îndoială, femeie. La început nu-şi vorbiră deloc, prea năuciţi de durerea şi de plăcerea de a fi din nou atât de aproape unul de celălalt. La jumătatea valsului, Jessica spuse:

— Mâine plec la Wiltshire.

— Trebuie oare să pleci aşa curând?

Pentru prima oară, Jessica îl privi în ochi.

— Ştii că trebuie, spuse ea.

Jason nu răspunse. Nu voia să recunoască, dar Jessica procedase înţelept în cele din urmă întrebă:

— Te voi mai vedea vreodată?

— Voi veni la nuntă. Ar fi straniu să nu fiu acolo.

— Şi apoi?

— Nu voi mai veni. Sper să mă viziteze Caroline din când în când. Brusc, vocea ei se frânse: N-aş suporta să vă pierd pe amândoi.

Continuară să danseze, iar momentele – să se rostogolească unul după altul ca nisipul dintr-o clepsidră, în cele din urmă, Jason spuse:

— Îţi trimit una dintre trăsurile mele să te ducă la Wiltshire.

— Nu e nevoie. Familia Letchworth a spus…

— Trebuie să mă laşi să-ţi fac o ultimă favoare, replică Jason pe un ton care nu admitea împotrivire.

Nici Jessica nu voia să se certe. Apoi muzica se opri, şi ei se despărţiră din nou.

Capitolul 14

Caroline îşi luă tatăl deoparte fără nicio problemă. Sir Alfred băuse şi se simţea al naibii de bine ştiind că în curând avea să fie înrudit cu cineva atât de bogat.

Caroline îl chemă în camera de lângă salonul de bal unde fusese dus pianul ei.

Simţindu-se neliniştită, mama ei vitregă îi urmă înăuntru şi închise ferm uşa în urma ei. Niciodată nu-şi mai văzuse fiica să-şi caute singură tatăl; puteau să apară probleme.

Caroline se bucură să o vadă pe Lady Hanscombe. Louisa nu-i era neapărat un aliat, însă era o femeie corectă, care putea să-şi ajute fiica vitregă. Caroline merse lângă pian şi îşi rezemă o mână de suprafaţa lustruită, făcându-şi curaj. Încercă să găsească cuvintele potrivite, dar nu reuşi. Tatăl ei spuse jovial:

— Ai făcut un lucru mare, pisicuţa mea. Viitorul tău soţ e cel mai tare gentleman din Anglia. Şi este cel mai generos, adăugă el.

Banii primiţi deja îl scăpaseră pe Sir Alfred de datorii, însă suma pe care urma să o primească după căsătorie avea să-l facă suficient de bogat încât să pornească din nou specula.

Cu voce tremurândă şi cu ochii în pământ, Caroline îl întrebă:

— Tati, cât de gravă e situaţia cu banii?

Veselia lui Sir Arthur începu să se risipească, înlocuită de primele semne de furie.

— Nu-i treaba ta. După ce te măriţi, n-o să mai am nicio problemă.

— Nu vreau să mă mărit cu el.

— Nici să n-aud! Sir Alfred încercă să fie rezonabil şi continuă pe un ton împăciuitor: E normal să te simţi puţin speriată de căsnicie, doar eşti fată. O să-ţi treacă repede toanele astea.

Caroline inspiră profund.

— Nu am toane. Vreau să mă mărit cu altcineva.

Lady Hanscombe suspină adânc. Sir Alfred rămase cu ochii holbaţi, mult prea surprins chiar şi pentru a se enerva.

— Te-ai lovit la cap? Radford e singurul bărbat care a fost interesat de tine vreodată, şi habar n-am de ce. O să te măriţi cu el şi o să fii recunoscătoare că nu mori fată

bătrână.

Caroline îşi ridică mândră fruntea.

— Poate o să ţi se pară ciudat, dar altcineva s-a îndrăgostit de mine. Şi eu îl iubesc şi am de gând să mă mărit cu el dacă nu mă convingi că e absolut vital pentru familia asta să mă mărit cu Lord Radford. Din moment ce Sir Alfred părea să-şi fi pierdut vocea pentru moment, Caroline adăugă: Am nişte bani şi voi face tot posibilul să-mi ajut fraţii şi surorile mai mici.

— Să ştii că o să-i interzic surorii tale să se mărite cu Fallsworthy!

— Nu cred că mai poţi, spuse Caroline, clătinând din cap. S-au semnat deja actele, şi logodna lor a fost anunţată în public. Familia Fallsworthy o iubeşte pe Gina şi o va sprijini. Dacă încerci să te amesteci, cred că Gideon va face rost de un permis special şi se va mărita cu ea imediat.

Sir Alfred părea şocat. Fiica lui cea mai ascultătoare îl contrazicea propoziţie cu propoziţie. Cu speranţa înecatului care se agaţă de un nr de pai, întrebă:

— Cu cine vrei să te măriţi? Cu idiotul de Fitzwilliam? Dacă te vrea neapărat, presupun că ar fi acceptabil.

Toată lumea ştia că onorabilul George era moştenitorul unui titlu de viconte şi avea o avere aproape la fel de mare ca prietenul său. Şi, ca bonus, era mult mai maleabil decât Lord Radford cel stânjenitor.

— Nu e George Fitzwilliam. Nu e cineva pe care să-l cunoşti.

Sir Alfred îşi văzu visul unui ginere bogat evaporându-se. Întrebă slab:

— Atunci cine?

— Îl cheamă Richard Dalton. A fost căpitan în Regimentul Nouăzeci şi cinci. Şi-a vândut titlul şi acum face inventarul la Wargrave Park.

— Vrei să renunţi la Radford pentru un fost soldat fără o para chioară?

— Nu e sărac lipit. Crede că va primi o mică

proprietate pe coasta de sud.

Sir Alfred clătină din cap. Nu-i venea să creadă că fiica lui compara o casă la ţară cu proprietăţile familiei Kincaid.

— N-am ce să discut cu tine. Te măriţi cu Radford şi gata.

— Nu.

— Ce-ai spus?

Caroline îşi ridică mândră bărbia.

— Am spus nu!

Tensiunea din aer ajunsese la apogeu. Bătrânul îndesat îşi privi fiica firavă, mâinile lui strângându-se dintr-odată pumn. Muzica veselă din sala de bal suna grotesc. Lady Hanscombe, care rămăsese tăcută până acum, interveni, încercând să calmeze spiritele:

— Caroline e majoră, şi nu o putem opri dacă asta îi este hotărârea, Alfred. Corabia ta s-a întors la Londra, aşa că nu stăm chiar aşa rău cu banii. Ar trebui să vorbim cu tânărul de care pomeneşte Caroline şi să vedem dacă într-adevăr aşa stau lucrurile. L-am văzut mai devreme şi pare destul de plăcut. Nu e o căsătorie ideală, dar niciuna dizgraţioasă.

Sir Alfred îşi privi posac soţia, apoi se întoarse înapoi spre Caroline, care îl privea acuzatoare.

— Vrei să spui… că aveai banii, dar nu m-ai eliberat? După ce te-am implorat să mă salvezi de la o căsnicie pe care nu mi-o doream? Nu ţi-a păsat niciodată câtuşi de puţin ce se întâmplă cu mine, nu-i aşa?

Caroline începu să plângă, iar vocea ei era plină de durere. Niciodată nu aşteptase mare lucru de la tatăl ei – şi nici nu primise ceva. Însă egoismul cu care Sir Alfred era gata să-şi condamne fiica la o viaţă lipsită de orice bucurie era mult prea greu de suportat. Nu conta că Jason era, de fapt, un om bun – Caroline era îndurerată să afle că tatăl ei ar fi vândut-o şi unui căpcăun dacă ar fi primit un preţ suficient de mare.

Sir Alfred nu putea să se apere de acuzele din privirea

şi din vocea ei, aşa că se apropie de ea şi o luă pe după umeri. Scuturând-o violent, îi strigă în faţă:

— Dacă nu te măriţi cu el, nu o să fiu bogat niciodată! O să faci cum îţi spun!

Cu obrajii plini de lacrimi, Caroline găsi suficientă putere să şoptească:

— Nu.

Tatăl ei nu se mai putu stăpâni. O plesni peste faţă cu toată puterea, aşa de tare, că fiica lui îi scăpă din mâini. Lovitura îi trânti trupul fragil la pământ.

Caroline rămase nemişcată lângă pian, iar mama ei vitregă îngenunche lângă ea. Sir Alfred răsufla din greu, îngrozit. Ea îl provocase, ce-i drept, dar n-ar fi trebuit să o lovească. Era şi aşa slăbuţă. Căderea ar fi putut să o rănească, să o ucidă chiar. Şi dacă nu era suficient de grav că-şi omorâse copilul, la Wildehaven erau doi bărbaţi care voiau să se însoare cu ea, şi oricare dintre ei ar fi putut să se răzbune.

Caroline se mişcă puţin şi o privi pe Louisa cu ochii împăienjeniţi.

— Mama…?

Lady Hanscombe o ajută să se ridice în capul oaselor. Inelul de aur al tatălui ei li lăsase o urmă urâtă pe obraz, şi toată partea stângă a feţei îi era umflată şi înroşită. În curând avea să se învineţească. Parfumul dulce-acrişor de trandafiri striviţi din coroniţa ei se răspândi în aer, cu totul nepotrivit momentului.

— Cum te simţi, copilă? întrebă îngrijorată Louisa.

Caroline îşi clătină capul încet şi răspunse:

— Sunt bine, mamă. Te rog, ajută-mă să mă ridic.

Tatăl ei spulberase toată dragostea pe care ea încercase să i-o dăruiască, precum şi îndatoririle ei filiale. Acum, Caroline se simţea mai liberă şi mai puternică decât fusese vreodată.

Ridicându-se, îl privi în ochi pe Sir Alfred şi spuse:

— Degeaba, tată. Poţi să mă răneşti, dar nu-mi mai

poţi spune ce să fac.

Sir Alfred făcu un gest confuz cu mâna, dar Caroline continuă la fel de încet şi de ferm:

— Se spune că dragostea alungă teama. Acum iubesc şi sunt iubită, aşa că nu-mi mai e teamă de tine, şi nu mă mai poţi obliga.

Sir Alfred se holbă la ea, apoi se întoarse brusc şi ieşi. Nu se mai simţea în stare să-şi înfrunte soţia şi fiica. După ce uşa se trânti în urma lui, Lady Hanscombe o conduse blând pe Caroline la bancheta pianului şi îi studie vânătaia de pe faţă.

— Nu vei rămâne cu o cicatrice, dar nu cred că mai poţi ieşi în public o vreme. Te duc în cameră, apoi îi voi spune lui Lady Edgeware că ţi s-a făcut rău şi că nu te poţi întoarce la bal.

— Nu, mamă. Vreau să-l chemi pe Lord Radford aici, la mine. Cu cât rup logodna mai repede, cu atât mai bine pentru noi toţi. Iar apoi… Cu o expresie visătoare, Caroline încheie: Apoi trebuie să vorbesc cu Richard.

— Eşti sigură, Caroline? Cred că eşti foarte agitată acum. Ai îndeajuns timp şi mâine.

— Nu, trebuie să o fac acum, spuse Caroline, clătinând din cap. E destul de urât că vreau să rup logodna. Măcar să-l scutesc pe Jason de umilinţa de a-şi fi anunţat înainte toţii prietenii şi toate rudele. Când Louisa îi aruncă o privire plină de îndoială, Caroline adăugă: Dacă nu te duci să-l chemi, o să ies şi o să-l aduc chiar eu aici. Iar dacă mă întreabă cineva ce s-a întâmplat, o să spun adevărul.

Louisa clătină din cap, plină de admiraţie.

— Ai crescut foarte mult, fata mea. Căpitanul tău te va face fericită?

— Da, mama.

— Ah, banii pe care credeai că îi ai – moştenirea ta din partea mamei… Sir Alfred i-a pierdut la speculă.

— Nici nu mă gândeam la banii ăia, spuse Caroline uşor surprinsă. Oricum mi-ai spus că moştenirea nu era

suficient de mare cât să conteze. Banii la care mă refeream i-am primit de la o editură muzicală din Londra care a cumpărat câteva dintre compoziţiile mele. Nu-ţi face griji, adăugă ea grăbită, numele meu nu va apărea nicăieri.

Lady Hanscombe părea mai degrabă impresionată decât supărată.

— Vrei să spui că cineva te-a plătit pentru compoziţiile tale? Înseamnă că muzica are totuşi o anumită valoare. E mai bine să nu-i spunem tatălui tău, n-ar face decât să-l înfurie şi mai mult. Louisa oftă, apoi continuă: încearcă să nu-l judeci prea aspru. Nu a fost drept cu tine, dar nu e un om rău. Doar că... nu se preocupă de alţii în afară de el însuşi.

— Nu-l urăsc.

Louisa observă stânjenită mila din ochii lui Caroline. Ea îl alesese pe Alfred Hanscombe cu de la sine putere, cunoscându-i toate cusururile. De ce îi era milă fetei de ea acum? Mângâind-o jenată, se întoarse să plece.

— Mă duc să-l găsesc pe Lord Radford, apoi îl chem la tine, spuse ea.

*

Jason îl văzu pe Reginald Davenport intrând din celălalt capăt al sălii de bal. Se încruntă puţin, apoi ridică gânditor din umeri. Davenport avea să îi devină vecin în curând, aşa că era cazul să înveţe să fie politicoşi unul cu celălalt. Acum era îmbrăcat în haine de seară, dar arăta puţin neîngrijit, ceea ce însemna că băuse. Când Reggie bea o cantitate de alcool care i-ar fi făcut pe mulţi oameni să cadă sub masă, devenea certăreţ şi foarte, foarte periculos; toate nebuniile pentru care era atât de renumit se întâmplaseră după câteva sticle de alcool. Şi totuşi, de regulă Reggie nu făcea scandal în înalta societate. Aşa că Jason se hotărî să îi acorde prezumpţia de nevinovăţie.

Jason îşi interceptă oaspetele neaşteptat lângă uşă,

spunând politicos:

— Bună seara, Davenport. Nu ştiam că eşti la Wargrave Park, altfel ţi-aş fi trimis o invitaţie. Ce mai faci?

— Destul de bine, răspunse Reggie, ridicând din umeri. Voi moşteni proprietatea până la sfârşitul anului, dar e enervant să tot aştept.

— Te-ai gândit ce vei face cu ea?

Reggie mârâi slab.

— Te joci de-a pasărea de pradă, Radford? Te avertizez că n-o să stau să mă tocmesc. Chiar mă gândeam să păstrez proprietatea şi să o administrez eu însumi.

Jason se încordă, dar făcu un efort şi nu se lăsă momit. Bătaia nu se regăsea printre îndatoririle de gazdă, nici chiar când un oaspete neinvitat o merita. Spuse:

— Fără îndoială te-ar disciplina puţin, fiindcă disciplina ţi-a lipsit dintotdeauna.

Reggie miji ochii, dar nu răspunse cu aceeaşi monedă, poate fiindcă îşi amintea că ar trebui să se comporte ca un gentleman.

— Am înţeles că ar fi cazul să te felicit. Ţi-am cunoscut viitoarea mireasă. E foarte drăguţă.

— Chiar aşa. Sunt un om norocos.

Reggie cercetă cu privirea sala de bal, iar ochii i se opriră asupra Jessicăi. Frumoasa doamnă era din nou în centrul unui grup de admiratori.

— Cine e incomparabila frumuseţe roşcată? Cu siguranţă n-am cunoscut-o încă, altfel mi-aş fi amintit.

Jason îşi stăpâni un val de gelozie; nu avea niciun drept, şi, în plus, era sigur că Jess putea să se descurce cu avansurile nepoftite.

— E mătuşa logodnicei mele, doamna Sterling. Soţul ei a murit acum câţiva ani, şi n-a mai ieşit în societate de-atunci.

Reggie ridică mulţumit din sprâncene.

— O familie demnă de luat în calcul. Poate o să încerc să cuceresc văduva. Sau domnişoara Hanscombe are vreo

soră mai mică?

— Surorile ei sunt încă la şcoală, răspunse sec Jason. Ai de gând să te însori?

— Dar desigur! Pentru succesiune, ştii tu.

— Din câte se pare, moştenirea te va schimba în bine.

Reggie îi adresă brusc un zâmbet sincer.

— Era şi timpul, nu-i aşa? Ştiu că asta vrei să spui.

Lady Hanscombe le întrerupse conversaţia. După ce şoptiră puţin între ei, Jason se întoarse spre Reggie şi spuse:

— Scuză-mă, dar trebuie să plec. Sunt sigur că îi cunoşti pe majoritatea oaspeţilor.

Apoi se întoarse şi o urmări pe Louisa prin mulţime. Când intrară în camera cu pianul, Jason se opri şocat.

— Caroline! Ce s-a întâmplat?

Caroline se ridicase când îl văzuse că intra, iar acum îl privea în ochi.

— Am avut o discuţie cu tatăl meu, răspunse ea.

— Dacă el ţi-a făcut aşa ceva, în noaptea asta vei deveni orfană, spuse Jason, negru de furie.

Caroline ridică repede o mână.

— Nu contează, sincer. Dimpotrivă, după ce auzi ce am de spus, s-ar putea să simţi şi tu nevoia să faci acelaşi lucru.

Jason ridică mirat o sprânceană şi spuse pe un ton îngheţat:

— Ah? Despre ce vrei să vorbim?

Caroline ezită, căutându-şi cuvintele. Jason îi era încă străin în atâtea feluri, iar acum o privea detaşat şi calm. Bărbatul din faţa ei o cumpărase, şi la ce preţ! Avea să-i accepte oare alegerea acum?

Calmul pe care îl simţise după ce stătuse de vorbă cu tatăl ei începu să dispară. Caroline se întoarse cu spatele la Jason şi se aşeză la pian, mângâind clapele cu mâna dreaptă.

Începu să cânte sonata pe care o scrisese pentru

Richard. Auzind melodia blândă, cristalină, Caroline simţi din nou liniştea interioară pe care prezenţa lui Richard i-o aducea de fiecare dată. Jason înconjură pianul şi rămase în partea cealaltă. Când ultimele note se stinseră, o întrebă încet:

— Ce este, Caroline?

Caroline îşi ridică încet fruntea şi îl privi în ochii întunecaţi.

— Nu vreau să mă mărit cu tine. Şi, continuă ea după ce inspiră adânc, cred că nici tu nu vrei să te însori cu mine.

Expresia lui Jason îngheţă, iar Caroline se simţi alarmată.

— De ce nu? întrebă el.

— Sunt îndrăgostită de altcineva.

Privirea lui Jason se lumină straniu, iar în vocea lui se strecură o urmă de bucurie.

— Doar atât? întrebă el. Nu e din cauză că am făcut eu ceva?

— Ce să fi făcut? întrebă mirată Caroline. Ai fost mereu onorabil şi generos cu mine. Nu e frumos din partea mea să te refuz, însă nu vreau să ne condamn pe amândoi la o viaţă întreagă fără iubire.

Lui Caroline îi era teamă să nu-i dea ocazia să-şi declare pasiunea lui pentru ea, însă Jason nu părea dispus să o facă. În schimb, spuse politicos:

— Desigur, trebuie neapărat să mă supun dorinţelor tale. Şi, adăugă el, zâmbind larg, îţi doresc toată fericirea din lume.

Caroline rămase puţin descumpănită văzându-l atât de vesel. Îl privi cu ochii pe jumătate închişi, apoi suspină brusc dându-şi în sfârşit seama ce se petrecea. Tensiunea stranie dintre Jason şi Jessica, dorinţa bruscă a mătuşii sale de-a pleca de la Wildehaven, aventura din tinereţe la care Jess făcuse aluzie...

— Ştiu de ce nu vrei să-mi devii soţ! exclamă ea. Vrei să-mi fii *unchi!*

Jason râse. Arăta dintr-odată cu câţiva ani mai tânăr. Caroline nu-l mai văzuse niciodată aşa.

— Ai dreptate, spuse el. M-am îndrăgostit de frumoasa ta mătuşă acum paisprezece ani şi niciodată nu mi-am revenit.

Caroline bătu cu degetele în bancă, gânditoare.

— Dar Jessica ştia că nu sunt îndrăgostită de tine. De fapt, ea este cea care m-a convins să nu te refuz de la început.

— Chiar aşa? întrebă amuzat Jason. Ce lovitură pentru amorul meu propriu! Ideea te îngrozea chiar atât de mult?

Caroline se înroşi graţioasă.

— Nu era din vina ta, ci eu am fost cea prostuţă. Ai... ai o personalitate impunătoare, şi mă speria gândul de a-ţi deveni soţie.

Caroline îşi clătină capul mirată; copila temătoare care fusese părea să fi rămas cu ani şi ani în urmă.

— Jess ar fi trebuit să-şi dea seama că nimic nu m-ar fi făcut mai fericită decât să-i cedez locul, spuse ea.

— Ei bine, familia ta avea nevoie de banii de logodnă.

Caroline se întristă, dar Jason flutură neglijent o mână şi continuă:

— Sunt sigur că tatăl tău a cheltuit deja ce i-am dat, dar nu e nevoie să mi-i înapoieze. Dacă nu ne-am fi logodit, nu mi-aş fi regăsit niciodată frumoasa mea roşcată. Pe lângă bani, mătuşii tale i se părea că te-ai îndrăgostit de mine.

Caroline îi aruncă o privire nedumerită.

— Te-a auzit cântând cântece de dragoste într-o noapte, o lămuri Jason. Mi-a spus că n-ai fi cântat aşa dacă n-ai fi fost îndrăgostită.

— Ah-h-h, spuse Caroline, dându-şi seama despre ce vorbea. Dar nu le cântam pentru tine.

— Aşa se pare. Spune-mi, continuă Jason curios, cine e norocosul?

Caroline zâmbi visătoare şi răspunse:

— Richard Dalton.

— Chiar aşa! Acum înţeleg că s-au întâmplat multe lucruri în absenţa mea. Pare un om de treabă, dar poate să te întreţină?

— Deja te comporţi ca un unchi! exclamă Caroline amuzată. Sunt sigură că da, dar i-aş deveni soţie chiar dacă n-ar avea nicio para chioară.

Jason încuviinţă din cap.

— George avea dreptate – femeile chiar sunt romantice. Sper sincer că Dalton nu te va întreţine doar cu o para chioară. Mă simt deja responsabil faţă de tine şi voi sta de vorbă cu el. Cred că tatăl tău a renunţat la acest drept, adăugă el, privindu-i chipul plin de vânătăi.

Caroline îi puse o întrebare la care se gândea deja de mai multă vreme:

— Spune-mi, Jason, de ce mi-ai cerut mâna?

Jason ezită. Nu voia să-i spună că fusese, de fapt, vorba despre un pariu de prost gust. O domnişoară atât de delicată ar fi fost, probabil, ofensată.

— Adevărul, te rog, îl îndemnă Caroline.

— Eu şi George am pus un pariu, spuse Jason, hotărându-se să fie onest. Am făcut pariu că pot convinge o fată aleasă la întâmplare să-mi fie soţie în mai puţin de şase luni.

Caroline îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Am extras numele tău dintre câteva duzini de domnişoare disponibile, adăugă Jason.

Caroline izbucni în râs, iar Jason o privi uşurat. Hohotind, Caroline spuse:

— La un moment dat i-am spus Jessicăi că probabil mi-ai extras numele dintr-o pălărie, dar niciodată nu mi-am închipuit că fusesem atât de aproape de adevăr!

— N-am folosit o pălărie, ci un bol.

Caroline râse din nou auzindu-l, şi, după o clipă, Jason râse şi el.

Când veselia li se mai domoli, Jason spuse gânditor:

— Ştii, cred că nu am fi avut o căsnicie chiar atât de rea dacă n-ar fi fost şi alţii la mijloc.

Caroline zâmbi încântător şi îi întinse mâna.

— Cred că ai dreptate. Însă ştiu că amândoi vom fi mai fericiţi aşa.

Jason îi strânse uşor mâna şi zâmbi.

— Da, spuse el. Acum sunt sigur că vrei să-ţi vezi viitorul logodnic. Se gândi o clipă, apoi adăugă: Şi cred că veţi vrea mai multă intimitate decât vă poate oferi această cameră. Suntem norocoşi că nicio pereche nu s-a gândit să ne asalteze încă. Teşi pe uşa din spate, apoi mergi în stânga, pe coridor. Scara din capăt te va duce la sala armurilor. Acolo nu vă deranjează nimeni. Dar te avertizez, spuse el ferm, că nu veţi avea parte decât de câteva minute, fiindcă apoi voi veni acolo cu mătuşa ta. Onoarea ta avea de suferit pentru că te-ai despărţit de mine.

— Îmi pare rău, ştiu că gestul meu ţi-ar putea dăuna, iar tu ai fost atât de bun cu mine, spuse Caroline, neliniştită din nou.

— Am fost extrem de cuviincios în ultima vreme, replică Jason cu un gest plin de generozitate. A venit vremea să ofer lumii un subiect de bârfă. Mă duc să-ţi caut căpitanul şi să-l trimit la tine.

Caroline se ridică şi merse la el, înălţându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

— Mulţumesc, şopti ea, apoi ieşi pe uşa din spate.

Jason îşi mângâie amuzat obrazul. Caroline semăna cu mătuşa ei mai mult decât crezuse…

*

Reginald Davenport se plimba prin sala de bal fără să-şi găsească locul. Uitase cât de plictisitoare era înalta societate. De regulă umbla cu sportivi ca el, cărora le plăcea să bea. Se distra puţin văzând mamele îngrozite ascunzându-şi fiicele din calea lui; dacă el însuşi ar fi avut o

fiică, n-ar fi lăsat-o în preajma unui om ca el. Doar Reggie ştia cel mai bine cât de periculos putea fi.

Îl revoltau însă femeile rapace care se aruncau în calea lui sau îşi îmboldeau fiicele să-l abordeze. Toată lumea ştia că era pe cale să moştenească un titlu nobiliar şi o proprietate importantă, chiar dacă era înglodată în datorii. Acum înţelegea pe undeva de ce Radford era aşa arogant; încerca doar să se apere de toate femeile linguşitoare.

Reggie îşi dădu seama că era la o petrece la care nu putea să bea cum ar fi vrut. Plictisit, se hotărî să-şi dea frâu liber curiozităţii şi să exploreze puţin. Ieşi printr-o uşă din colţul camerei şi ajunse într-un pasaj liniştit, în faţa lui zări nişte scări. Din moment ce coridorul nu-i oferea nimic interesant, începu să urce.

*

Richard se ţinea la marginea mulţimii, căutând-o pe Caroline, când se trezi cu gazda lui alături. Radford avea o sclipire misterioasă în privire.

— Fosta mea logodnică vrea să vorbească cu tine, spuse el.

— Fosta…?

Richard vorbea precaut, dar inima începuse să-i bată cu putere.

— A discutat cu tine?

— Mi-a spus cât de blând a fost în stare că nu se vede alături de mine. Dintr-un motiv oarecare, te preferă pe tine.

Deşi cuvintele erau amare, Jason vorbise pe un ton amuzat. Richard respiră adânc, apoi întrebă:

— Ai de gând să mă biciuieşti?

— Ar fi mult prea obositor. În plus, deşi sunt devastat, cred că voi supravieţui.

Jason se întoarse spre ringul de dans, unde Jessica făcea piruete cu un gentleman în vârstă. Îi privi posesiv

chipul râzător şi părul roşu, splendid.

— Cred că înţeleg, zise Richard şi zâmbi. Oare nu cumva am fost actori într-o comedie a erorilor?

— Se pare că da, admise Jason, strângându-i prietenos umărul lui Richard. Vă doresc amândurora multă fericire.

— Mulţumesc. Şi dă-mi voie să spun că, dacă Jessica Sterling te acceptă, eşti al doilea cel mai norocos bărbat din Anglia.

— Nu aş spune că sunt „al doilea”. Jason o privi din nou pe Jessica şi adăugă încet: Am cunoscut-o şi am pierdut-o când aveam douăzeci şi unu de ani. Nu m-am gândit niciodată că voi fi din nou atât de fericit. Apoi se întoarse spre oaspetele lui şi spuse: Ieşi pe uşa din colţ şi urcă scările spre stânga. Caroline te aşteaptă. Eu şi Jess vă vom da zece sau cincisprezece minute să… — făcu o pauză delicată – discutaţi despre planurile de viitor.

Richard zâmbi, apoi se strecură prin mulţime. Jason îl privi îndepărtându-se şi avu din nou senzaţia că îl mai văzuse undeva. Nu se gândi să-i spună despre rănile lui Caroline.

După ce dansul se încheie, Jason o răpi din nou pe Jessica de sub nasul ofiţerului de marină. Tânărul se gândi să-şi provoace gazda la duel, dar nu reuşi să-şi dea seama dacă se cuvenea sau nu, iar perechea dispăruse deja. Ridică nedumerit din umeri; îşi petrecuse o bună parte vieţii pe mare, aşa că era obişnuit să iubească fără să fie iubit.

Jason nu îi spuse Jessicăi decât că avea nevoie de ajutorul ei. O conduse afară din sala de bal şi pe scările care duceau spre camera cu arme. Jessica se opri însă în capul scărilor şi întrebă:

— Pentru ce ai nevoie de ajutorul meu?

Jason stătea cu o treaptă mai jos. Buzele ei erau la acelaşi nivel cu ale lui, irezistibile. Nu răspunse, ci se aplecă, îi luă faţa în mâini şi o sărută cu grijă.

Amuzată şi totodată iritată, Jessica se trase înapoi

când Jason se opri să ia o gură de aer şi întrebă:

— Ai înnebunit? Dacă ne găseşte cineva? Şi... Jessica suspină când Jason o cuprinse cu braţele şi o lipi de el. Este prea crud să facem asta, spuse ea. Te rog, de fiecare dată când mă atingi, îmi e tot mai greu să-ţi dau drumul.

— Dar asta intenţionez, murmură Jason, iar buzele lui coborâră de pe gâtul ei înspre decolteul ei splendid.

— Jason, opreşte-te imediat! Spune-mi cum rămâne cu Caroline?

Jason trecu la urechea ei, apoi spuse între două sărutări uşoare:

— Toate astea se întâmplă datorită lui Caroline. Adorabila ta nepoată s-a hotărât că nu ne potrivim şi a rupt logodna.

— Ce?

Jessica sări înapoi.

— Jason, Caroline a aflat de noi? Vrea să facă pe martirul?

Din moment ce mâna Jessicăi îi era cel mai la îndemână, Jason o ridică şi îi linse palma până la încheietură. Jessica tremură şi încercă să se elibereze, dar el o ţinea strâns.

— Jason! Te iubeşte...

Jason zâmbi, renunţând pentru o clipă la gesturile îndrăzneţe.

— Dimpotrivă. Mi-a spus că inima ei îi aparţine unui alt bărbat.

— Cui?

— Prietenului tău, căpitanul Dalton.

— Caroline e îndrăgostită de Richard?

— Da, şi cred că a ales foarte bine. Nu eşti de acord cu mine?

— Ba da, sigur că da! Richard e un bărbat minunat, este blând şi amuzant şi iubeşte muzica la fel de mult ca ea. Să nu mai spun cât e de chipeş. Jessica observă cu încântare că Jason se încruntă puţin auzindu-i ultima

remarcă. Este perfect pentru ea, încheie satisfăcută.

— Dacă e atât de perfect, de ce nu te-ai gândit la asta mai devreme, draga mea lebădă frumoasă? S-au îndrăgostit unul de altul chiar sub nasul tău.

Jessica îi aruncă o privire inexpresivă.

— Nu m-am gândit că cineva s-ar putea îndrăgosti de un alt bărbat cu tine prin preajmă.

Jason râse fericit şi o îmbrăţişa din toate puterile, legănând-o dintr-o parte în alta.

— Draga mea, draga mea. De data asta te măriţi cu mine, să ştii. Nu te mai poţi plânge că n-am spus că te iubesc. Iar dacă suferi vreun acces de generozitate de dragul altcuiva, te leg de un cal şi te duc în Scoţia! Mi se spune că preoţii lor fac nunţi chiar dacă mireasa e legată şi are căluş. Ceea ce îţi voi face şi ţie dacă este nevoie.

— Chiar aşa? întrebă Jessica interesată. Şi dacă mirele e cel legat?

Jason o sărută din nou. După câteva clipe, spuse:

— Vrei să ne căsătorim miercuri? Aşa o să am timp să fac rost de un permis special şi să o aduc pe Linda aici. Presupun că vrei să fie de faţă.

Jessica îi aruncă o privire strălucitoare, ceea ce îi confirmă bănuielile.

— Mă bucur că-ţi dai seama că venim amândouă la pachet.

Jason auzi un pârâit şi simţi cum ceva i se freacă de picior. Cu instinctul lui de felină, Wellesley venise să-i decoreze pantalonii negri şi imaculaţi cu fire de păr portocaliu.

— De fapt, credeam că toţi trei veniţi la pachet, spuse el.

Jessica îi urmări privirea şi râse. Se aplecă să-l scarpine pe cap pe Wellesley, iar Jason întrebă:

— Lindei îi va plăcea de mine?

— Cred că da, spuse Jessica, îndreptându-se cu un chicotit. De un an de zile îmi tot spune să mă recăsătoresc.

Singura ei cerinţă e ca viitorul meu soţ să-i cumpere un ponei.

— Cred că asta se poate aranja.

Jason o îmbrăţişă din nou, dar în clipa următoare din camera de deasupra se auzi un ţipăt Jason îşi întoarse brusc capul, şi urechile lui desluşiră un sunet ritmic, metalic. Până acum fusese atent la Jessica şi nu îi dăduse importanţă.

Se încordă şi spuse neliniştit:

— Săbii.

Apoi o luă la fugă în sus pe scări, cu Jessica pe urme.

*

Sala armurilor era luminată de câteva lămpi, dar cea mai mare parte din lumină venea direct de la luna plină. Armurile străluceau ca un şir de fantome argintii, iar armele de pe pereţi şi din vitrine licăreau din umbră, arătând mai degrabă a ornamente ireale decât a instrumente aducătoare de moarte.

Aşteptându-l pe Richard, Caroline începu să danseze visătoare pe muzica pe care o auzea din sala de bal, cu braţele deschise şi cu rochia mângâindu-i blând gleznele. Singura ei contribuţie la pregătirile pentru bal fusese o orchestră bună. Deşi picioarele ei descriau un ritm de vals, în mintea ei auzea o melodie mult mai veselă, denumită provizoriu Marş *de nuntă.*

Caroline auzi un sunet din direcţia uşii. Fugi într-acolo, aproape izbindu-se de bărbatul grosolan pe care îl întâlnise la Wargrave Park. Suspină, iar Reggie întinse o mână să o ajute să-şi regăsească echilibrul. Apoi, privind-o, Reggie spuse apreciativ:

— Ia uite cât te bucuri să mă vezi, scumpo! Să îndrăznesc oare să sper că pe mine mă aşteptai?

— Nu! Aşteptam pe altcineva.

Caroline se trase înapoi, dar Reggie o urmă, ţinându-se mult prea aproape de ea.

Nu trecu mult şi Caroline ajunse la o vitrină cu pumnale. Nu mai avea unde să fugă. Reggie era atât de aproape, că nu putea să treacă pe lângă el. Respiraţia lui mirosea a alcool. Îşi ridică mâna, mângâind-o uşor pe obrazul rănit.

— Se pare că ai parte de o noapte interesantă, scumpo. Respectabilul tău logodnic ţi-a făcut asta sau ai pe altcineva?

Caroline se făcu mică, gândindu-se cum să acţioneze. Reggie era la fel de înalt ca Jason şi mai voinic, ceea ce îl făcea să pară chiar mai ameninţător.

Brusc, camera întunecoasă i se păru mult prea izolată. Înţelese în sfârşit de ce fetelor li se cerea să aibă mereu un însoţitor. Trebuiau protejate de bărbaţii ca Reggie.

— Îmi aştept logodnicul, spuse ea, străduindu-se să i se adreseze cu calm.

Reggie o măsură insolent cu privirea. Chiar era frumoasă. Sânii ei dulci şi fragezi erau pe jumătate dezveliţi de rochie, iar mătasea diafană ascundea şi alte forme. Caroline era senzuală fără să vrea. Se vedea după cum dansase fără să se ştie privită. Reggie era sigur că inocenţa ei angelică ascundea o fire pasională.

Şi era femeia lui Radford…

Reggie îşi trăise mereu viaţa la marginea înaltei societăţi. Nu avea o poziţie solidă şi nu moştenise nicio avere. Dintotdeauna îl urâse pe Jason – aroganţa lui, averea, aerul lui calm de superioritate. Cât de bine era să nişte ceva ce-i aparţinea lui Radford cel nesuferit.

În plus, se gândi el, probabil fetiţa asta se culcase deja cu cineva, la halul în care arăta. Poate tocmai se ridicase din pat.

Reggie se aplecă şi o sărută, încântat să o simtă cum se zbate. Caroline încercă să scape, dar Reggie o prinse între trupul lui şi vitrină cu întreaga lui greutate.

Felul în care se zbătea începea să-l excite, aşa că

Reggie îi prinse un sân moale într-o mână şi îi forţă buzele cu limba. Se simţea atât de bine, că nu observă sosirea unui al treilea actor al dramei decât când se simţi apucat şi tras în spate.

Pasiunea lui Reggie lăsă loc furiei, mai ales când văzu că persoana care îl atacase nu era Radford, ci Dalton cel plictisitor şi paşnic, care servea la Wargrave.

Ce drept avea ţăranul ăsta să-i stea în cale? El era contele de Wargrave! Lovindu-se de perete, Reggie întinse o mână şi atinse mânerul unei săbii.

După mii de ore de exerciţii şi câteva dueluri, Reggie trase sabia cu uşurinţa cu care un tâmplar îşi mânuieşte ciocanul. Urlând de furie, se repezi spre atacatorul lui.

Richard se feri de lovitura care îi ţintea inima şi păşi pe piciorul bolnav, care cedă sub greutatea lui. Caroline îi strigă numele, iar sabia coborî asupra lui. Cu repeziciunea unei pisici, Richard îşi transformă căderea într-un rotogol şi reuşi să se ferească.

Până să se ridice, căpitanul îşi dăduse jos haina şi apucase deja sabia care li era la îndemână. Îşi aruncă haina şi trase sabia, dar abia reuşi să intre în gardă înainte ca vărul lui să îl atace din nou.

— Caro, fugi! ţipă Richard.

Caroline se retrase încet, temându-se că, dacă fugea, Richard avea să fie omorât.

Furia lui Reggie nu avea nimic de-a face cu regulile formale ale unui duel. Reggie voia să se bată; nu mai judeca şi cu siguranţă nu-i păsa dacă lupta era dreaptă sau nu. Laudele lui nu erau departe de adevăr. Era un spadasin excelent. Sabia lui se rotea ca un călugăr derviş aducător de moarte.

Lupta ar fi trebuit să se termine în câteva secunde – dar Richard îşi mânuia sabia la fel de bine, parând fiecare lovitură într-o apărare imposibil de penetrat. Arma lui era o spadă veche de sute de ani, mai lungă şi mai grea decât sabia adversarului, iar dimensiunea ei îl ajuta să

compenseze braţul mai lung al celuilalt.

Richard era scandalizat de vânătaia de pe faţa lui Caroline şi de scena la care tocmai asistase, dar lupta cu o virtuozitate controlată şi cu un calm glacial în timp ce Reggie era cuprins de furie. Era cu o jumătate de cap mai scund şi cu câţiva ani mai tânăr decât adversarul lui şi se simţea ca un David faţă în faţă cu Goliat.

Când Reggie se întinse în faţă, sperând să încheie lupta cu o lovitură decisivă, Richard răspunse parând cu măiestrie. Săbiile li se întâlniră, şi amândoi apăsară din toate puterile, rămânând nemişcaţi, faţă în faţă, câteva clipe.

— Ai vrut să ştii ce mă înfurie, spuse Richard gâfâind. Acum ai aflat. Oricum nu te-aş fi lăsat să răneşti o femeie, dar, pentru că te-ai atins de Caroline, ar trebui să te ucid.

— Deci tu eşti iubitul pe care îl aştepta fecioara de gheaţă? Minunat! Atunci probabil ne luptăm pentru privilegiul de a fi primul bărbat care-i pune coarne lui Radford.

Râsul lasciv al lui Reggie se dovedi a fi ultima picătură. Richard explodă într-un vârtej de fente şi lovituri; lăsă o tăietură lungă pe braţ vărului său şi îl forţă să se tragă înapoi, lovindu-se de o armură din secolul al XV-lea. Armura se prăbuşi cu un sunet asurzitor, iar casca şi mănuşile se rostogoliră mai departe.

Caroline se răsuci şi fugi spre uşă, sperând să găsească pe cineva care putea opri lupta înainte să fie prea târziu. Se lovi de pieptul lat al lui Jason, care tocmai intra în fugă. Jessica era la un pas în spatele lui.

— Te rog, suspină Caroline, opreşte-i!

Jason ghici imediat ce se întâmplase. Oricine s-ar fi amestecat ar fi distrus echilibrul fragil dintre cei doi duelişti şi ar fi riscat să fie omorât.

O prinse pe Caroline cu un braţ, ţinând-o în loc, şi întinse cealaltă mână ca să o oprească pe Jessica.

— Nu putem face nimic, spuse el. Rămâi aici.

Caroline se zbătea frenetic, dar Jason o scutură şi spuse ferm:

— Controlează-te! Dacă îi distragi atenţia căpitanului, s-ar putea să-l omori chiar tu.

Aşa că rămaseră toţi trei nemişcaţi lângă uşă. Jason nu putea să nu admire cu oarecare detaşare talentul celor doi spadasini. Era ca şi când ar fi privit un dans exotic; săbiile se retrăgeau şi atacau într-o serie de mişcări complicate, care duceau cu gândul la artă mai degrabă decât la moarte. Orice greşeală le putea fi fatală.

Jason îl văzuse pe Davenport luptându-se într-unul dintre saloanele de spadă şi îl ştia drept unul dintre cei mai buni spadasini din Anglia. Dar Dalton era cel puţin la fel de bun şi începuse să-l împingă spre celălalt capăt al camerei.

Furia lui Reggie începea să se potolească. Acum lupta ca să supravieţuiască, ştiind instinctiv că furia letală din privirea celuilalt fusese văzută de doar câţiva oameni înaintea lui – şi niciunul dintre ei nu mai era în viaţă.

Uitase că bărbatul liniştit pe care îl provocase era de fapt un soldat călit de ani întregi de război. Remarca răutăcioasă pe care o făcuse despre Caroline dezlănţuise un demon feroce, iar moartea cu care flirta de atâţia ani îl ajungea acum din urmă. Sângele i se scurgea prin tăietura din braţ, iar puterile începeau să îl părăsească. Simţea cum mânerul săbiei devenea alunecos.

Îşi strânse toate puterile într-un ultim atac disperat, deşi ştia că nu putea decât să dea greş. Cu o mişcare ca de şarpe, Dalton îşi schimbă direcţia atacului şi îl lovi cu toată puterea, aruncându-i sabia din mână. Reggie nu-şi mai simţea încheietura şi nici degetele.

Spada lui Richard era la gâtul lui acum, rece şi cenuşie ca ochii care îl priveau fără milă. Reggie se gândi puţin nostalgic ce viaţă ar fi putut să aibă dacă ar fi ales 0 altă cale, apoi se pregăti să moară.

Mânia care îl animase pe Richard la începutul duelului dispăru cu câteva secunde înainte să-i taie gâtul vărului

său. De când aflase de ce părinţii lui plecaseră din Anglia, se simţise plin de furie.

Dar tatăl lui îl răzbunase deja, şi bărbatul care îl privea în ochi fără teamă nu avusese nimic de-a face cu asta. Nicio sabie nu-l mai putea atinge pe bunicul care îşi dezmoştenise fiul.

Furia provocată de gestul lui Reggie pornea din trecut. Vărul său avea să-şi găsească sfârşitul înainte de vreme, fără îndoială, însă nu merita să moară pentru ce făcuse în seara asta.

Deşi nu-l putea ucide pe Reggie cu sânge-rece, Richard se hotărî că nu putea să-i lase lui domeniul Wargrave.

Cu gândurile limpezite, Richard îşi alungă fantomele şi dădu drumul furiei care îl animase până acum. Îşi acceptă viitorul pe care încercase să îl refuze. Nu întâmplarea îl adusese la Wargrave, ci soarta; nu-şi mai putea nega responsabilităţile.

Gâfâind din pricina luptei, Richard reuşi totuşi să i se adreseze cu un glas puternic, ferm:

— Sunt două lucruri importante pe care nu le ştii despre mine. Tatăl meu a fost un maestru spadasin care nu şi-ar fi lăsat niciodată fiul să fie mai prejos. Iar celălalt lucru… Richard respiră adânc înainte să facă un pas într-o direcţie de unde nu mai exista cale de întoarcere. Tatăl meu a fost Julius Davenport.

În cameră se lăsă o tăcere îngheţată, ca şi când toţi cei de faţă ar fi aşteptat să explodeze o bombă. Radford exclamă încet:

— Desigur!

Una din femei suspină adânc.

Richard îşi privi vărul în ochi, dar Reggie izbucni brusc şi neaşteptat în râs. Richard îşi trase sabia ca să nu-l rănească din greşeală, apoi îi coborî vârful spre podea când înţelese că vărul său era sincer amuzat şi nu încerca vreun truc.

— Dacă te-ai fi supărat mai devreme, te-aş fi recunoscut imediat, spuse Reggie când se mai linişti. Aşa e orice Davenport când se enervează.

— Ai văzut ce se întâmplă când mă enervez, spuse sec Richard. Acum înţelegi de ce prefer să mă abţin.

— Foarte adevărat. Dintotdeauna m-am gândit că cineva o să mă omoare, dar n-am crezut că va fi din cauza unui sărut.

— Şi vânătăile? întrebă Richard iritat.

— N-am fost eu. De obicei conving doamnele cu sărutări dulci. Nu-i frumos să loveşti o femeie.

Fără să se uite în spate, Richard întrebă:

— Spune adevărul, Caroline?

— Da.

Radford n-ar fi lovit-o, deci nu putea fi decât vina tatălui ei. Deranjat de vocea ei stranie, Richard îi aruncă o privire, apoi se întoarse spre Reggie, ca să aranjeze lucrurile o dată pentru totdeauna.

— Va trebui să am grijă cât timp eşti în viaţă?

— Sigur că nu, răspunse jignit Reggie. Nu se cade să încerc să-l omor pe capul familiei. Văzând expresia îndurerată a lui Richard, Reggie adăugă: Fie că-ţi place, fie că nu, acesta e contele de Wargrave, lordul meu. Nu îmi stă în fire să înjunghii oamenii în spate şi mă îndoiesc că te-aş putea învinge într-o luptă dreaptă. Tatăl tău te-a învăţat şi să tragi cu arma?

Richard încuviinţă, iar Reggie oftă dramatic

— Atunci n-am ce să-ţi fac. Nu aş reuşi niciodată să te omor. În plus, dacă încerc şi dau greş, probabil o să mă laşi fără alocaţie.

Richard clătină din cap. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era însă prea obosit ca să mai aibă de-a face cu frivolităţile lui Reggie.

— Trebuie să te ocupi de braţul tău, spuse el.

Îşi dezlegă cravata ca să improvizeze un bandaj, dar Jessica veni lângă el şi i-o luă din mână.

— Îl bandajez eu, spuse ea. Am destulă experienţă. Te rog, pregăteşte-te, domnule Davenport. Cred că o să te doară.

Reggie îşi scoase haina, pregătindu-se să se lase bandajat. Pe chipul lui întunecat se citea o resemnare aproape comică. Era limpede că Jessica nu făcea niciun efort ca să îi uşureze durerea.

Richard se întoarse şi merse încet până la uşă. Jason şi Caroline erau încă acolo, nemişcaţi. Căpitanul şchiopăta destul de rău după ce căzuse la începutul duelului cu Reggie.

Jason vorbi primul, luându-l de umăr cu o mână:

— Ar fi trebuit să te recunosc din prima. Tatăl tău mă ducea uneori cu calul când mă găsea rătăcind prin pădurea lui. Aveam doar cinci ani când a plecat, dar mereu mi-am amintit de el cu drag.

Richard zâmbi puţin, dar o privea fix pe Caroline. Iubita lui avusese parte de o seară dificilă; fusese oaspetele de onoare fără să vrea, apoi fusese atacată, bătută şi sărutată cu forţa. Rupsese logodna, stătuse acolo îngrozită că avea să-şi vadă iubitul murind sub ochii ei, iar acum aflase că acelaşi iubit nu era cine credea ea.

Confuză, furioasă şi rănită, pentru prima oară în viaţă, Caroline Hanscombe ardea mocnit.

— Caro? întrebă ezitând Richard.

— Nu e nevoie să-mi dai explicaţii, lordul meu, spuse Caroline cu o politeţe rece. Trebuie să fie uşor pentru un bărbat de rangul dumitale să se joace cu inima fetelor prostuţe. Probabil te plictiseai până să înceapă sezonul de vânătoare.

Richard privi spre Jason.

— Scuză-mă, dar trebuie neapărat să discut cu logodnica mea înainte ca relaţia noastră să se termine înainte să fi început

— Într-adevăr, lordul meu, spuse Caroline printre dinţi. Am rupt o logodnă în seara asta şi sunt perfect

capabilă să mai rup una.

Richard o conduse rapid în cealaltă parte a camerei; Caroline îl urmă cu o expresie severă, fără să i se împotrivească.

Jason îi urmări amuzat cu privirea.

— Crezi că poate să o convingă? întrebă el.

Jessica terminase cu Reggie. Veni lângă Jason şi răspunse:

— N-am nici cea mai mică urmă de îndoială. Caroline are nevoie doar de câteva asigurări. A avut prea multe şocuri în seara asta. Apoi, privindu-l pe Reggie, întrebă: Poţi ajunge la Wargrave Park sau vrei să ţi se pregătească un pat aici?

— O să fiu în regulă. M-am întors în alte dăţi acasă într-o stare mult mai deplorabilă. Radford, ai vreo ieşire pe care o pot folosi fără să-ţi sperii oaspeţii?

— În jos pe scări şi la stânga. La capătul coridorului este o uşă pe unde ieşi aproape de grajduri. Eşti sigur că e totul bine?

Reggie zâmbi sardonic.

— Îmi pare rău să-ţi nărui speranţele, dar voi fi perfect sănătos în două, trei zile.

— Ai o limbă ascuţită, Davenport.

— Asta o să mă omoare într-o zi. Dar nu în seara asta.

Reggie zâmbi autoironic, apoi dispăru în jos pe scări.

— Ce bărbat imposibil! spuse Jessica, clătinând din cap în urma lui. Dar mă bucur că Richard nu l-a ucis.

— Într-adevăr, mi-ar fi stricat petrecerea. Propun să încheiem seara fără să facem vreun anunţ. Oaspeţii noştri pot afla din ziare ce s-a întâmplat.

Jason se întinse şi o îmbrăţişă. Jessica oftă mulţumită şi îşi lăsă capul pe umărul lui preţ de o clipă, iar Jason o mângâie pe spate şi o sărută uşor în creştetul capului.

Acum se simţea ca un bărbat însurat şi la casa lui. Era minunat.

Jessica se trase înapoi şi îi aruncă o privire stranie

printre gene, apoi începu să-i netezească încetişor cravata. Cu vocea înăbuşită, spuse:

— Vreau să te întreb ceva înainte să ne întoarcem la bal.

— Da?

— Ei bine, în ciuda reputaţiei mele lugubre, am fost, de fapt, foarte decentă. Singurul lucru riscant pe care l-am făcut vreodată a fost să sărut un bărbat cu care nu eram căsătorită.

— Despre cine e vorba? întrebă Jason cu o privire periculoasă.

— Tu, desigur! Jessica încă îşi mai făcea de lucru cu cravata lui, fără să-l privească în ochi. Dintotdeauna mi-am dorit în secret să fac ceva provocator şi indecent. Dacă ne căsătorim în cinci zile, îmi voi pierde şansa pentru totdeauna. Aşa că…

Jessica se opri.

— Da? o îndemnă Jason.

— Aşa că…

Jessica îi aruncă o privire pe jumătate jucăuşă, pe jumătate timidă.

— Crezi cumva că în seara asta…?

Jason izbucni în râs, înţelegând în sfârşit ce voia să spună, apoi o ridică în braţe şi o roti de două ori înainte să o pună jos.

— Datorită ţie voi fi tânăr pentru totdeauna, neastâmpărata mea scumpă. O sărută tandru, apoi plin de pasiune. Îţi voi îndeplini dorinţa cu mare plăcere, dragostea mea, şopti el. În seara asta şi în toate serile de-acum înainte, cât mai trăim amândoi. Acum vrei să mergem jos? Poate ne convingem oaspeţii să plece mai devreme.

Jessica îl îmbrăţişă în semn că era de acord, însă un sunet ciudat din direcţia uşii o făcu să se oprească. Amândoi îşi ridicară privirea, dar Jason nu îi dădu drumul din braţe.

— Bună seara, George, spuse el. Petrecerea merge

bine?

George Fitzwilliam îi privea fascinat. Rămăsese fără cuvinte. În cele din urmă, bâigui:

— Lady Edgeware m-a trimis să vă caut. Spunea că se aud sunete ciudate de-aici.

— Probabil a auzit armura care a căzut, răspunse Jason zâmbind. Vrei să fii primul care mă felicită? Doamna Sterling tocmai a fost de acord să mă facă cel mai fericit dintre muritori.

— Dar... cum rămâne cu domnişoara Hanscombe?

— Domnişoara are alte aranjamente.

Jason privi o clipă spre celălalt capăt al camerei; apoi o luă de braţ pe Jessica şi porniră spre sala de bal.

— Îmi dai voie să te felicit pentru noii tăi cai? întrebă el.

George avu nevoie de câteva momente până să înţeleagă că tocmai câştigase pariul lor. Privirea i se lumină, şi răspunse plin de reverenţă:

— Vrei să spui că mi-i dai mie? Cei mai buni cai din Anglia?

— Nu sunt chiar cei mai buni, îl corectă Jason. Locul lor va fi luat de o pereche de cai roibi pe care i-am crescut şi i-am antrenat chiar eu. Vrei să ne întoarcem la oaspeţii noştri, draga mea?

*

Richard o îndrumă pe Caroline spre un scaun de la fereastră, în celălalt capăt al sălii armurilor. Lumina lunii era atât de strălucitoare, că ai fi putut citi o carte, dar în acelaşi timp răpea din culorile calde, făcând totul să pară îngheţat.

— Nici nu vrei să te uiţi la mine, Caro?

Richard îi luă bărbia între degete şi o întoarse spre el cu blândeţe. Ochii ei mari erau plini de lacrimi pe care ea se străduia să şi le reţină.

— Câte alte minciuni mi-ai mai spus, lordul meu? întrebă ea într-o şoaptă slabă.

— Niciuna. Nici acum, nici în trecut şi, cu siguranţă, niciodată de-acum înainte. Te rog nu-mi mai spune „lordul meu”.

— Dar asta eşti: un conte. Unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Anglia, cu un titlu din moşi-strămoşi şi cu proprietăţi în toată ţara. „O mică proprietate pe coasta de sud”, chiar aşa!

Richard îşi trecu mâinile prin păr, oftând epuizat, apoi se ridică şi se sprijini cu o mână de pervaz, privind afară la gazonul argintiu. Duelul îi consumase aproape toate resursele fizice şi mentale, iar sentimentele năvalnice avuseseră grijă de restul. Postura lui era de om învins, nu de învingător. Bluza lui albă îi era lipită de trup din cauza petelor de sudoare. Avea umerii laţi, dar şoldurile şi talia îi erau subţiri. Caroline nu-l mai văzuse niciodată să arate atât de puternic – sau atât de vulnerabil.

— Când am aflat că am moştenit titlul de conte, acum două luni, am fost la fel de surprins ca tine, spuse încet Richard. N-am vrut nimic din toate astea. La douăzeci de ani am început să port răspunderea vieţilor altora. Eram mai tânăr decât eşti tu acum. Şapte ani am dus pe umeri acea responsabilitate, trimiţându-i la luptă şi ştiind că mulţi dintre ei vor muri din cauza deciziilor mele. Şapte ani lungi. Iar jumătate dintre bărbaţii pe cate i-am avut în grijă sunt morţi acum, au fost ucişi pe câmpurile de luptă din Belgia. Ştiu că n-a fost vina mea – cu toţii ne făceam datoria, şi o făceam chiar bine. Dar după asta am simţit că nu mai vreau niciodată aşa ceva. Richard se întoarse spre ea; ochii lui căprui erau umbriţi de tristeţe. Am venit aici numai pentru că nu doream să fiu nicăieri altundeva. Apoi te-am văzut pe tine şi am ştiut cum e să renaşti din propria cenuşă. Eşti o nestemată atât de rară, atât de talentată, atât de frumoasă. Am vrut să-ţi dau orice te-ar fi făcut fericită. Nu-ţi puteam oferi luna sau stelele de pe cer, dar am vrut să

găsesc un loc unde să poţi compune în linişte. Atât am vrut: să mă iubeşti şi să compui muzică.

Se întoarse din nou; nu se simţea în stare să o privească în ochi. N-am vrut niciodată domeniul Wargrave. Va fi nevoie de ani de zile de muncă până să devină din nou profitabil. Ani de zile de călătorit prin Anglia, de învăţat agricultură şi drept, de aplanat conflicte şi de avut grijă de oamenii mei. Ştiu că pot să o fac şi ştiu că trebuie. Viaţa liniştită pe care o doream alături de tine îmi este pierdută acum pentru totdeauna. O contesă are şi ea responsabilităţi de la care nu se poate eschiva. Chiar dacă îmi ierţi titlul moştenit, tot vei avea multe de pierdut. Nu vei avea liniştea şi intimitatea pe care le doreşti şi nici îndeajuns timp să compui şi să scrii melodiile sufletului tău. În sfârşit, Richard se întoarse din nou spre ea, iar vocea îi era plină de nostalgie: Iar cea mai rea parte este că voi fi conte înainte de a fi om. Radford, Jessica, vărul meu – cu toţii mă privesc altfel acum. Pot să îndur asta de la ei, dar nu şi de la tine. Oare ai uitat că sunt Richard? Şi că te iubesc?

Caroline simţi o strânsoare în piept. Rugându-se ca de data asta să-şi găsească cuvintele potrivite, se ridică şi merse la el. Îşi sprijini palmele deschise de pieptul lui, simţindu-i fiecare bătaie a inimii.

— Dacă tu poţi învăţa să fii un conte, atunci pot învăţa şi eu să fiu contesă, spuse ea încet. Nu am nevoie de un turn de fildeş; adevărata artă se trage dintr-o viaţă împlinită, şi ştiu că viaţa alături de tine ar fi mai bogată decât orice. Caroline îi căută privirea din umbră. Niciodată n-am crezut cu adevărat că m-ai minţit. Furia îmi masca lacrimile. Dintotdeauna ai fost puternic şi sigur pe tine, iar eu nu sunt deloc aşa. Nu-mi venea să cred că şi tu ai nevoie de mine la fel de mult cât am eu nevoie de tine.

Richard o îmbrăţişa, strângând-o la piept, tânjind după trupul ei ca după aer. Caroline regăsi sentimentul de linişte şi siguranţă pe care îl avea de fiecare dată când se afla alături de Richard. Acum ştia că şi el simţea acelaşi

lucru, iar gândul ăsta o umplea de bucurie.

Uită toate lucrurile îngrozitoare care se întâmplaseră. Lumea ei începea şi se termina cu Richard. Buzele lor se regăsiră într-un sărut, trupurile li se uniră şi sufletele li se împletiră într-unul singur.

După mult timp, Richard vorbi din nou, cu umorul lui caracteristic:

— Ştii, dragostea mea, nu eşti talentată doar la muzică. Cred că ai abilitatea extraordinară de a te afunda cu toată fiinţa în orice faci.

Caroline închise ochii şi îşi culcuşi capul la pieptul lui, cu un zâmbet ce-i trăda mulţumirea profundă.

— Nu mă voi afunda niciodată atât de adânc încât să nu mă mai găseşti, spuse ea. Şi, oricât de ocupaţi vom fi, întotdeauna vom găsi timp pentru dragoste şi pentru muzică.

*

Caroline Hanscombe şi contele de Wargrave se căsătoriră în septembrie, în toiul zvonurilor scandaloase. Se spunea că ea îşi părăsise primul logodnic pentru un titlu mai bun, că Radford şi Wargrave se bătuseră în duel şi fuseseră amândoi la un pas de moarte, că Radford era atât de distrus, încât se căsătorise cu mătuşa lui Caroline, ca să rămână aproape de ea.

Mamele fetelor bune de măritiş se plângeau că noul conte le fusese răpit înainte să apuce să le cunoască.

Fetele care îşi făcuseră debutul odată cu Caroline susţineau, îmboldite de gelozie, că o fată atât de plictisitoare nu merita să fie curtată nu de unul, ci chiar de doi nobili.

Vicarul de la Wargrave care oficiase cununia era încântat că soţia lui avea un nou nepot, iar el însuşi îşi găsise o cântăreaţă la orgă atât de talentată pentru biserica lui.

Dar bârfele cele mai asidue apărură când mireasa fu dăruită nu de tatăl ei, aşa cum se cuvenea, ci de către unchiul şi fostul ei logodnic, Lord Radford. Curioşii încercară să afle explicaţia de la prietenul lui Radford, onorabilul George Fitzwilliam, dar gentlemanul nu spuse decât:

— Aşa e cel mai bine.

Sfârşit